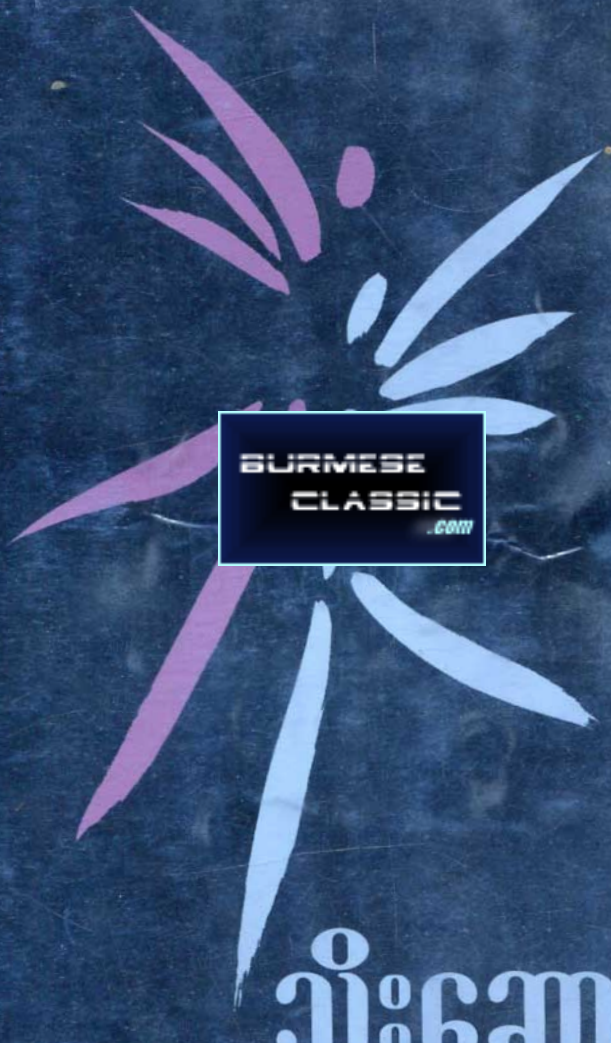

Quiz Love Story

BURMESE
CLASSIC
.COM

သို့မ္မတေး

သက္ကမဟောကံတြေးကောရုပ်

SHWE THAMIEE PUBLISHING HOUSE

www.burmeseclassic.com

သားသား စီရင်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၅၁၆၆၉၁၁၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၅၁၅၄၉၁၁၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေနံသာကျေးရွာ(ပုလဲ - ၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန်၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

၁၇၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊

ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၀ ခုနှစ် ၊ မတ်လ ၊ ၁၅ရက်

အုပ်စု ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး ၁၃၀၀ ကျပ်

သိုးဆောင်း

သစ္စာမဟက်ကြေးစာချုပ်/သိုးဆောင်း။ ရန်ကုန်၊

ချိုတေးသံစာပေ၊ ၂၀၀၉

၁၈၀-၈၊ ၁၂၊ ၅ ၊ ၁၉-၅ စင်တီ။

(၁) သစ္စာမဟက်ကြေးစာချုပ်

www.burmeseclassic.com

ဒို့တောင့်ဝေထေးသုံးပါး
ပြည်ဆောင်ပုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချွပ်အခြားအာဇာနည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်လူစာဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
အမျိုးသားပြန်လည်ညွှန်ကြားရေးနှင့် ညီညွတ်ရေး။
ဒိုင်းမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ပြင်ပေါ်လာရေး။
မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၆) ရပ်
စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။
လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၆) ရပ်
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များအမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျမ်းဂန်မြှင့်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

I

နှင်းရောင်ဖွေးဖွေးတို့က ရိုင်းစိုင်းစွာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ
တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသည်။ လေကလည်း မပြောမဆို ဖလမ်းဖလမ်း
ထနေပါ၏။ နေမင်းက အချိုးမပြေစွာအိပ်ရာမထသေး။

အနွေးထည်မပါ၊ ခေါင်းစွပ်မပါနှင့် လွယ်အိတ်ကိုချိုင်းကြားညှပ်
ရင်း 'သော်သော်' တစ်ယောက် နှာရည်တို့လို့တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။

“ခွီး . . .”

ပထမအကြိမ် ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ခဏသာခံပါသည်။ မကြာမီ
ဒုတိယအကြိမ် အဝပြုလာပါ၏။

“ခွီး . . .”

ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစားလိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့သော်မရ။ ဒီတော့ အားနာပါးနာနှင့်ပဲ လက်ကိုနှာခေါင်းဝတေ့လိုက်ရင်း တင်ပါးကြောကို တစ်ချက်ရုံ့ကာ . . .

“အင်းဟာ . . . ဗျစ်”

ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဖပ်”

နို့စိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ပျစ်တစ်တစ်အရည်နှစ်တွေက နံဘေးရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြေးကပ်သွားသည်။ အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိသွား ပါ၏။

ဒီနေ့ ကျောင်းစတင်ရမည့်နေ့ဆိုပြီး မနက်အစောကြီးရေထချိုး မိတာ သူ့အမှားပင်။ အခုတော့ အိမ်ကထွက်ရုံရှိသေးသည် သော်သော် တစ်ယောက် နှာပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါ၏။ ရန်ကုန်ဆောင်းက မန္တလေးဆောင်းထက် နှာတစ်ဖျားသာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေသ အပြောင်းအလဲကြောင့်ပဲလားမသိ၊ သော်သော်ရန်ကုန်ဆောင်းနှင့် သိပ် အထာမကျသေး။

မန္တလေးရှိမိဘနှစ်ပါးမှာ နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့သို့ တာဝန်အရ ပြောင်းရွှေ့ရမှာဖြစ်သည့်အတွက် အခုလို သူ့အားရန်ကုန်သို့ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၌ အဒေါ်အပျိုကြီးတစ်ယောက်၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ် ယောက်နှင့်အတူနေပါ၏။ အဒေါ်အပျိုကြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် အထည် ဆိုင်ဖွင့်ထား၍ အစ်ကိုဝမ်းကွဲကတော့ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် အမျိုးသမီး ဆောင်းများရှေ့တွင် လက်စွမ်းပြ၍သာ တစ်ညပြီးတစ်ညကုန်လွန်စေ သည်။

သော်သော် ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ အမိုးအောက်ဝင်၍ ကား စောင့်နေလိုက်သည်။ ဟိုတစ်နေ့ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးတုန်းကတော့ အစ်ကိုကပြောဖူးသည်။ ‘ကျောင်းထဲကိုလိုအော်ရင် တက်သာစီးလိုက်၊ ဘာကားဖြစ်ဖြစ်လို့ ပြောထားသည်။ ထို့ကြောင့် သော်သော် လက်လေး

ပိုက်ကာ ‘ကျောင်းထဲကို’လို့ အော်မည့်ကားကိုစောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏ သာ စောင့်ရပါသည်။ သူ့မျှော်နေသောကားမှာ ရောက်လာပါ၏။

“ကျောင်းထဲကို . . . ကျောင်းထဲကို . . . ကျောင်းထဲကိုသွားမှာ ဟိုညီလေးလိုက်မှာလား။ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နဲ့ မလိုက်ရင်လည်းနေ နောင်ဆရာ”

“အဲ”

သော်သော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားသည်။ သူကလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ အစဆိုတော့ ကြောင်အအဖြင့် ကားကိုသာဟုတ် မဟုတ်ကြည့်နေမိသည်ကိုး။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“တစ်ယောက်ချိတ်မယ်ဆရာ . . . ဟိုးထား . . . လာ ညီမလေး လာ . . . ညီမလေးအတွက် အစ်ကိုကြီးစထွက်ကတည်းက နေရာချန် ထားတာ . . . လာလာ . . . ဘယ်သူမှ မထိုင်ခိုင်းထားဘူး လာ”

သော်သော်ပြုံးမိသည်။ ‘ဪ . . . စပယ်ယာဆိုတာကတော့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အတူတူချည်းပါပဲလား၊ ဟုလည်း မှတ်ချက် ပေးမိသည်။

ဒီလိုနှင့်မှတ်တိုင်မှာ သော်သော်တစ်ယောက် ကျောက်ချရပြန် ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခုနလိုခြောက်ကပ်မနေတော့။ သူ့လိုကားစောင့်သူ တွေနှင့် စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သော်သော်နောက်တစ်ကား ဖြင့် ကျောင်းကြီးဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ပါ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် တွေ့ရသည်ကား . . .

“ . . . . တက္ကသိုလ် . . . ”

ဟူသော စာလုံးပြုံးပြုံးကြီးတွေနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုထားသည့် ပညာ ဘဏ်တိုက်ကြီး။

“ဟပ်ချိုး”

နှာခေါင်းထဲ အယားပြေသလိုလိုတော့ ရှိသွားသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မချရ။ နော်တစ်ခါဆိုလျှင် သိပ်အဆင်မပြေချင်။ အကြောင်းကား

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းထဲ၌ ရောင်စုံလိပ်ပြာတွေ အတော်များများအသက်ဝင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သော်သော်လည်းသူများနည်းတူ ကျောင်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ။ ကျောင်းထဲ သို့လည်း ကျောင်းအပ်တုန်းက တစ်ခါသာရောက်ဖူးသည်။ အစ်ကိုက လည်း သူ့ကို ဘယ်မှလိုက်မပြု။ သူ့သိတာဆိုလို့ မေဂျာ၊ အတန်း အဲဒီ နှစ်ခုသာသိသည်။ ဘယ်အဆောင်မှန်းလဲမသိ။ ဘယ်အခန်းမှန်းလဲမသိ။

ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ခက်မည်မထင်ပါ။ 'ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်'ဆို သောစကားရှိသည်ပဲ။

ယခု သူလည်း ပါးစပ်ပါ အခန်းရောက်မှာပေါ့။ ဒီတော့ အခုလို လျှောက်သွားနေတာထက်စာရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မေးပြီးသွားတာ မကောင်းပေဘူးလား။

အတွေးနှင့်အတူ သော်သော်ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဝဲယာသို့ ဝှေ့ကြည့်ရင်း သဘောကောင်းပုံရသောသူကို ရှာ လိုက်ပါသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ယောက်ျားလေးကို မေးတာထက်စာရင် မိန်းကလေးကိုမေးတာက ပိုကောင်းမှန်း သော်သော်သဘောပေါက်သည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် သော်သော်မျက်လုံးတို့က မိန်းကလေး အများစုဆီမှာသာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်း မှ တစ်နေရာအရောက်အတွက် သူ့မျက်လုံးတို့ ရပ်တန့်သွားပါသည်။

မြန်မာဆန်သောနုပျိုမှုတွေနှင့် မျက်မှန်ပါးလေးအောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ သော်သော် ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဒီလို မိန်း ကလေးမျိုးက သူတစ်ပါးကိုကူညီတတ်မည့်ရပ်ရည်ရှိသည်။ နောက် တစ်ခုက ခေတ်ဆန်သောမျက်မှန်ကိုင်ကလေးတို့ ထိန်းကွပ်ထားသည့် မှန်ဝိုင်းလေးနှစ်ချပ်။

သော်သော် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ဖတ်ဖူးသည်။ မျက်မှန်တပ် သောသူနှင့် မျက်မှန်မတပ်သောသူယှဉ်လျှင် မျက်မှန်တပ်သောသူက

အမှန်တရားတွေကို ပိုမြင်နိုင်ပါသည်တဲ့။ အကြောင်းကား မျက်လုံးတစ်စုံ အပိုပါသောကြောင့်ဖြစ်သည်တဲ့။

ဒီတော့ သော်သော် တွေဝေမနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ထိုကောင် မလေးနား တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ အနားရောက်တော့ နှစ်ယောက် ကြားယုံလောက်သာဖြင့် . . .

“အစ်မ . . . သင်္ချာဆောင်က ဘယ်နားမှာလဲ မသိဘူး”
သူ၏အမေးကြောင့် ကောင်မလေး ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ရင်း သူ့ ကိုမော့ကြည့်သည်။

“အလို . . . ဘုရား . . . ဘုရား”
သော်သော် တံတွေးတို့ပင် အဝဆို သွားရပါ၏။ ရက်ရက်စက် စက်လှသည်။ ကောင်မလေးက မပွင့်တပွင့်ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“သင်္ချာဆောင်က မှုဝ်ကြယ်ရှိတဲ့အရပ်မှာ ရှိပါတယ်”
ထိုသို့ တစ်ခွန်းသာပြောရင်း သူ့ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားပါတော့ သည်။

သော်သော် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နေကမထွက် သေး။ ခုနစ်စင်ကြယ်လည်း ဘယ်ချောင်ကပ်နေသည်မသိ။ မြောက်အရပ် ကို မည်သို့ရှာရမည်နည်း။

မြောက်အရပ်က ဘယ်ဘက်လဲထပ်မေးရမည်လား။ အဲလိုသင် သွားမေးလို့တော့ သူ့ကိုအရူးဟုထင်ကြရုံသာရှိသည်။
“ဟာ . . . ကွန်ပက် . . .”

သော်သော်အတွေးတို့ လင်းသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် လက်မှ နာရီကိုပင်မြှောက်လိုက်ပါ၏။ နာရီ၏ ဒုတိယဒိုင်ခွက်က လည်သွားသည်။ ထို့နောက် . . .

သော်သော်ခြေလှမ်းတို့ကို အဆောင်တစ်ဆောင်ခန့်သို့ ဦးတည် လိုက်သည်။ ထိုအဆောင်က ခုနကောင်မလေးပြောသွားသည့် မှုဝ်ကြယ် အရပ်မှအဆောင် . . .

www.burmeseclassi.com

အဆောင်ရှေ့သို့တော့ ရောက်ပေပြီ။ ဘယ်အခန်းကို သွားရမည်နည်း။ အဆောင်က သုံးထပ်ဆောင်။

ဒီတစ်ခါလည်း ပထမနည်းအတိုင်းပင် အဆောင်ထဲမှထွက်လာသည့် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟို . . . ဒုတိယနှစ်သင်္ချာအခန်းက ဘယ်အခန်းလဲမသိဘူး” ကောင်မလေးက သူ့အားမြဲဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပါ၏။ သော်သော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြာပြာသလဲပင် . . .

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် တကယ်မသိလိုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတင်ရမှာပါ။ တခြားရည်ရွယ်ချက်မပါပါဘူး။ တကယ်ပါ”

သူ၏အပြောကြောင့် ကောင်မလေးက ရယ်သည်။ သော်သော်လည်း ကြောင်သွားသည်။ ကောင်မလေးကတော့ ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့်ပင် . . .

“ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မဘာမှ မပြောမိပါလား . . . ခစ် . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားပါတော့။ ရှင်ရှာနေတဲ့အခန်းကို ကျွန်မပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ရှင်ရှာနေတဲ့အခန်းက သရဲခြောက်တဲ့အခန်းရှင်။ ကျွန်မသွားစရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟင်”

ထိုသို့ပြောပြီး ကောင်မလေးမှာထွက်သွားပါ၏။ သော်သော်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အချိုးကျနစွာ လျှောက်လှမ်းသွားသည့် ကောင်မလေး၏ ပွင့်လင်းသော အလှတစ်ခုကိုသာ . . .

သူရိုးသားမိပါတော့သည်။

I (a)

ဒီကျောင်းက ဘယ်လိုနည်း၊ မိတ်ဆက်ပုံလေးက နည်းနည်းတော့လှသည်။ ပညာစမ်းတာလား၊ ပဟေဠိဝှက်တာလား သူမသိ။ ဒါပေမယ့် သူပျော်နေသည်။

“သင်္ချာဆောင် ဘယ်နားမှာလဲ?”

“ဟိုနားက ဒီဘက်ကအဆောင်၊ ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုသွားဘယ်နားရောက်ရင်ကွေ့”

ဒုတိယနှစ် သင်္ချာအခန်းကရော?

“ထပ် . . . အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက် . . . ဘယ်လောက်” ဆိုတာထက် ယခုလိုနည်းလေးက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း သရဲခြောက်သည့်အခန်းကို အခြားသူအကူအညီမပါဘဲ သူရှာတွေ့ခဲ့ပါပြီ။

ပြီးနောက် အခန်း၏နောက်ပေါက်မှ အထဲသို့ဝင်၍ နောက်ဆုံးတန်းမှာပဲ ထိုင်နေလိုက်သည်။

II

“ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတင်မှာတဲ့ဟဲ့ . . . ချောလိုက်တာဟယ်။
ငါတောင်ငေးသွားတယ်”

“ဘယ်သူလဲမြင့်မိုးရီ”

“မသိဘူး . . . အဆောင်ဝမှာ ငါ့ကိုလာမေးတာ။ ဒုတိယနှစ်
သူ့ရဲ့အခန်းက ဘယ်နားမှာလဲတဲ့။ ငါလည်း နောက်ချင်ချင်ရှိတာနဲ့ သရဲ
ခြောက်တဲ့အခန်းလို့ ပြောပစ်ခဲ့တယ်”

မြင့်မိုးရီစကားကြောင့် ယမင်းစဉ်းစားသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ချက်
ချင်းပင် . . .

“ဟယ် . . . နင့်ဟာကလည်း သူ့ရှာလို့တွေ့မှတွေ့ပါမလား
မသိဘူး”

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာတော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်ဟ . . . နင်ကလည်း၊
ချောလိုက်တာ၊ မျက်စိထဲကကိုမထွက်ဘူး။ ယောလုံချည်လေးနဲ့ အင်္ကျီ
အဖြူလက်ရှည်လေးကို တံဘောင်ဆစ်လောက်ခေါက်တင်ပြီးတော့ လွယ်
အိတ် . . . ”

“ကချင်လွယ်အိတ် အပြာလေးနဲ့မဟုတ်လား”

“ဟင် . . . နင်ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်တာလဲ”

မြင့်မိုးရီ၏ ကအံ့တဩအမေးကြောင့် ယမင်းပြုံးလိုက်ပါသည်။

“နင်ပုံစံပြောမှ ငါမှတ်မိတာ။ မနက်က ငါနဲ့လည်းတွေ့လိုက်
တယ်။ ငါ့ကိုတောင် သင်္ချာဆောင်ဘယ်နားမှာလဲမေးလို့ ငါနည်းနည်း
စားလိုက်သေးတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုစားလိုက်တာလဲ”

“မူဝဲကြယ်အရပ်မှာရှိတဲ့အဆောင်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မဆို
ပါဘူး၊ ရှာလို့တွေ့သားပဲ”

“ချောတယ်မဟုတ်လား”

“သေချာတောင် မကြည့်လိုက်မိပါဘူးဟယ်။ ‘သားသား’နဲ့
ချိန်းထားလို့ ငါတက်သုတ်ရိုက်နေတုန်း တွေ့လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် လွယ်
အိတ်အပြာလေးကိုတော့ ငါမှတ်မိလိုက်တယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား . .
ငါက နှစ်လုံးပိုပါတယ်လေ”

မျက်မှန်လေးကိုပင့်ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့် မြင့်မိုးရီက ရယ်
သည်။ သူ့မလည်း လိုက်ရယ်မိပါ၏။

“သားသားနဲ့တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ဘူး . . . ကျောင်းမရောက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟွန်း . . . နင့်သားသားကလည်း ချိန်းတုန်းကချိန်းပြီး . . .
မလေးစားဘူး”

“ကိစ္စရှိလို့ နောက်ကျတာနေမှာပါဟယ်”

ယမင်းစကားကြောင့် မြင့်မိုးရီက နှာခေါင်းကိုရှုံ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ . . . အလှပြင်နေရတဲ့ ကိစ္စလား၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ကျောင်းလာတာနဲ့ ရှုတင်လာတာနဲ့ မှားနေတာ”

“ဪ . . . သူက ‘ကင်း’ကိုးဟဲ့”

မြင့်မိုရ် မျက်နှာကိုမဲ့သည်။

“ဘာ ‘ကင်း’လဲ။ ငါ့အမြင်တော့ မနက်ကတွေ့လိုက်တဲ့ ကျောင်းသားအသစ်လေးကမှ နင့်သားသားထက်ချောသေးတယ်”

မြင့်မိုရ်၏ စကားကို ယမင်းက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“သားသားလောက်တော့ ချောမယ်မထင်ပါဘူးဟယ်”

“ချောတယ် . . . နင့်သားသားထက်သာတယ်။ မယုံရင် နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် သေချာကြည့်”

ယမင်းအသံတိတ်သွားသည်။ သို့သော် . . .

“ဒါပေမယ့် အရာရာတော့ သာမယ်မထင်ပါဘူး”

ယမင်း၏ စကားကြောင့် မြင့်မိုရ်ကယမင်းကို သေချာကြည့်သည်။

“အေးပေါ့ဟယ် . . . နင့်ရည်စားသားသားလောက်တော့ ချမ်းသာချင်မှ ချမ်းသာမှာပေါ့”

“ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ သားသားကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာက . . . ”

“ဘာလဲ”

“ဦးနှောက်”

III

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော လူရိပ်သုံးခုကြောင့် သော်သော် အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သော်သော် အသက်ရှူမှုသည် ခပ်ရေးရေးလေး လှုပ်သွားပါ၏။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသူနှစ်ယောက်၊ ကျောင်းသားကတော့ တော်တော်ဆိုက်ပြည့်သည်။ ခေတ်မီအဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် နဖူးမှခြေဖျားထိ ဆင်ယင်ထားသည်။ ပြီး ထိုကျောင်းသားကို အခန်းထဲရှိ မိန်းကလေးတော်တော်များများက အရေးပေးကြပုံရပါ၏။

“အဲဒါ ကင်းလေကွာ”

သူ့ဘေးမှကျောင်းသားတစ်ယောက်က မေးငေါ့ရင်းဆိုသည်။
ထို 'ကင်း' ဆိုသောကျောင်းသားနောက်မှ ကျောင်းသူနှစ်ဦးကတော့ ရှုပုံ
ကြယ်နှင့် သရဲခြောက်ဟု သူ့ကိုအုံးစားပေးခဲ့သည်မိန်းကလေးနှစ်
ယောက်။

“ရှေ့က မျက်မှန်လေးနဲ့ကျောင်းသူက 'ကင်း' ရဲ့ရည်းစားပေါ့။
နာမည်က ယမင်းဆုတဲ့၊ နောက်ကတစ်ယောက်က သီဂီမြင့်မိုရ်တဲ့။ သူတို့
နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်း”

ခုနကျောင်းသားကပင် သူ့ကိုပြောပြသည်။

ယမင်းဆု၊ နာမည်လေးက သူ့အသိထဲသို့လှုပ်ခတ်ကာကျသွား
သည်။ သို့သော် ဘာကိုမှန်းမသိသောတစ်ခုခုကို သူ့နမောသွားမိ သည်။

“တအောင့်နေ ဆရာဝင်တော့မှာ။ အဲဒီဆရာက စည်းစနစ်ကြီး
တယ်။ နားလည်ရလည်းခက်တယ်။ သူဝင်လာရင် စကားမပြောမိစေနဲ့။
စကားပြောတာမိသွားလို့ကတော့ တိုင်ပတ်ပြီသာမှတ် . . . ”

ထိုကျောင်းသားစကားကို အလုံးစုံ သူနားမလည်။ ဒါပေမယ့်
သူသိထားသင့်သည်ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်ထားပါ၏။

မကြာပါ ဆရာဝင်လာပါသည်။

ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိပါ၏။
နောက်ပြီး ဆရာ၏မျက်လုံးနှင့်မေးရိုးတို့က သမာသမတ်ကျသည့် စိတ်
ထားရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

အားလုံးမတ်တပ်ရပ်နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ဆရာက သူသင်
ရမည့်အကြောင်းအရာတွေကို ဆက်တိုက်သင်သွားသည်။ အသင်ပြ
တော်တော်ကောင်းပါ၏။ တစ်ခန်းလုံးကလည်း အသံတိတ်၍ ဆရာ၏
အာဘော်တွင် မျောပါနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ခစ် ခစ် . . . ခစ် ခစ်”

တော်တော်ကြီးကိုတိုးသည်။

သော်သော်တို့တစ်ခုံကျော်ရှိ စုံတွဲတစ်တွဲဆီမှထွက်လာသော
အသံဖြစ်သည်။ ဆရာစာသင်နေရာမှ ခဏရပ်သွားပါ၏။ အကုန်းလုံး
ခေါင်းတွေငုံ့သွားကြသည်။ ထိုစုံတွဲမှာ အသံမထွက်တော့ . . .

သော်သော် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ကြွက်သီးတွေထသွားသည်။
ဆရာသူ့ကိုကြည့်နေပြီထင်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဘေးမှကျောင်းသား
ကိုကြည့်မိတော့လည်း သူနှင့်သိပ်မကွာ။ မတုန်ရုံတမယ်သာကျန်တော့
၏။ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဆရာစာဆက်သင်သည်။ ထိုအခါမှ
တစ်ခန်းလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီချမိကြသည်။

ဆရာက ပါးစပ်ကပြောလိုက်၊ ဘောမှာရေးပြလိုက်ဖြင့် ဈာန်
ဝင်နေပါ၏။ သော်သော်သည်လည်း ထိုအတိုင်းသာ။ သော်သော်ပင်
မဟုတ်။ အားလုံး . . . အားလုံး . . . ထိုစဉ်၌ . . .

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟား”

အသံအနည်းငယ်ကျယ်သွားသည်။ ခုနစုံတွဲပင် ယောက်ျား၏
အသံ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာသေချာမိသွားပါပြီ။

“ဟိုး . . . နောက်ဆုံးတန်းရဲ့တစ်ခုံကျော်က ကျောင်းသားမတ်
တပ်ရပ်ပါဦး”

“သေပြီ”

သော်သော်ဘေးမှကျောင်းသားက သူ့ကိုယ်သူပြောတာလား
(သို့) သော်သော်ကိုပဲ ပြောတာလားမသိ။ နှစ်ကိုယ်ကြားရလောက်အသံ
ဖြင့်ပြောသည်။ ထိုကျောင်းသားမှာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် မတ်တပ်
ထရပ်ပါ၏။ ဆရာကတော့ စစ်တုရင်သမားများပြုံးလေ့ရှိသော အပြုံးမျိုး
ဖြင့်ပြုံးရင်း . . .

“ကဲ . . . ငါ့တပည့်က ဆရာစာသင်တဲ့အချိန်မှာ ရယ်တယ်
ဆိုတော့ ဆရာသင်တဲ့စာတွေက ရယ်စရာကောင်းနေလို့နဲ့တူတယ် . . .
ဟုတ်လား . . . ဒါမှမဟုတ် ငါ့တပည့်သိပြီးသားစာတွေ ဖြစ်နေတယ်နဲ့
တူတယ်”

www.burmeseclassi.com

ထိုကျောင်းသားမှာ အသံမထွက်တော့၊ သူ့ဘေးမှမဒီကတော့ မျက်နှာအတော်ကိုပျက်နေသည်။

“ဒီတော့ ဆရာလည်း သင်ပြီးသားဖြစ်အောင် ဒီကမင်းသူငယ် ချင်းတွေလည်း ဗဟုသုတရအောင် ဆရာ့ကို သင်္ချာတစ်ပုဒ်လောက် သီအိုရီ ထုတ်ပေးစမ်းပါကွာ”

ထိုကျောင်းသားမှာ ဒူးပင်ညွတ်ကျသွားမတတ် ဣန္ဒြေပျက်သွား သည်။ အားလုံး၏ အကြည့်တွေကလည်း ထိုကျောင်းသားထံ ရောက်ကုန် ကြပါ၏။ ဘေးမှမဒီကတော့ အခန်းထဲမှ အခုချက်ချင်း ထပြေးချင်စိတ် ကို အသည်းအသန်ထိန်းထားရသည်ထင်၏။ မျက်လုံးတို့က အပေါက်ဝ ဘက်သို့သာ ချောင်းနေသည်။

“ကဲ . . . ဆရာပုစ္ဆာပေးမယ် နားထောင် . . .

ငါတို့ကျောင်းကြီးရဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူဦးရေဟာ ပထမ (၃)နှစ်မှာ ၂၀% တိုးတယ်ဆိုပါစို့ကွာ။ အဲဒီအတိုင်း တစ်နှစ်ကိုနှစ်ဆစီ တိုးသွားမယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်တိုင်းမှာလည်း လက်ရှိထက် (၃)ယောက်စီ ပိုပိုနေတယ်တဲ့။ အဲ . . . နောင် (၁၀)နှစ်ကြာရင် ငါတို့ကျောင်းကြီးရဲ့ ကျောင်းသားဦးရေရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်တက်လာမလဲ။

အဲဒါမေးခွန်း . . . ဒါပေမယ့် ဆရာသိချင်တာက အဲဒီပုစ္ဆာ ရဲ့အဖြေမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုစ္ဆာကိုတွက်လို့ရမယ့် သီအိုရီ။ ကဲ . . . ငါ့ တပည့်ပြောပြလိုက်ပါ။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေက မင်းအဖြေကို စောင့်နေ တယ်”

ရပ်နေသော ကျောင်းသားမှာ ချွေးသီးတွေ ကျွဲကောသီးလောက် ကျလာပါသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါ၏။ ထို အချိန်မှာပင် ဘေးမှကောင်းမလေးမှာ လှစ်ခနဲနေအောင်ပင် အခန်းပြင် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ မည်သူမှတားချိန်မရလိုက်။ ရပ်နေသော ကျောင်းသားကတော့ ထွက်ပြေးသူကို ဂရုမစိုက်အား။ ခေါင်းကြီးငုံ့လျက် ပင် ငူငူကြီးရပ်နေပါသည်။

“ခင်ဗျား . . . ပြောတတ်လား”

ဘေးမှကျောင်းသားက သူ့အားမေးသည်။ သော်သော်ပြန်မဆို မိ။

“ခင်ဗျားလည်းရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်နေ သားသားဖြေပြ လိမ့်မယ်။ ဒါမျိုးဆို သူဖြေနေကျ”

သော်သော် ထိုကျောင်းသားပြောသည့် ‘သားသား’ဆိုသော လူ ကိုမသိသော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ကဲ . . . ငါ့တပည့် မဖြေနိုင်ဘူးလား”

ဆရာ၏ အမေးသာရှိသည်။ ပြန်ဖြေသံမကြား။

“ဒီလိုဆို ဒီအခန်းထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကများ ဆရာ မေးခွန်းကိုဖြေနိုင်ခဲ့ရင် မင်းဆရာ့အချိန်တစ်ချိန်လုံး မတ်တပ်ရပ်နေရမှာ နော်”

ထိုကျောင်းသား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်လားမသိ။ ဆရာ့မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“ကဲ . . . ဒါဆို ဒီအခန်းထဲက ဆရာမေးခွန်းကို သီအိုရီဘယ် သူထုတ်နိုင်လဲ။ ထုတ်နိုင်တဲ့လူရှိရင် မတ်တပ်ရပ်”

အားလုံး၏အကြည့်တွေ တစ်နေရာသို့စုပုံသွားသည်။ ထိုနေရာ က ‘ကင်း’ဟုဆိုသော . . .

“ကျွန်တော် ထုတ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ . . . ဟုတ်ပြီ မောင်သားသား . . . ရှေ့လာခဲ့ . . . အား လုံးမြင်သာအောင် မင်းသီအိုရီကို ဘောမှာရေးပြလိုက်”

သားသားဆိုတာသူကိုးဟု သော်သော်စိတ်ထဲမှ ဆိုမိသည်။ သားသားကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ရှေ့ထွက်သွားလိုက် သည်။ ပြီး ခြင်းထဲမှဖြေဖြူကိုနှိုက်ခါ သီအိုရီတစ်ခုကို ဘောတွင်ရေးပြ လိုက်သည်။ အားလုံး၏အထင်ကြီးသောအကြည့်တွေက သားသားဆီ မှာ . . .

$$S_n = \frac{n}{2} \{2a + (n - 1)d\}$$

အားလုံး၏အကြည့်တွေက ထိုသီအိုရီပေါ်မှာသာ ရှိနေကြသည်။
 ဆရာကြီးက ဘောကိုကြည့်၍ . . .
 “ဒါ . . . ဘာသီအိုရီလဲကွဲ့.”
 “AP . . . သီအိုရီပါဆရာ”
 ဆရာမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီး သားသားကို သေချာ
 ပြန်ကြည့်၍ . . .
 “မောင်သားသား . . . မင်းသီအိုရီက နည်းနည်းလွဲနေတယ်။
 မေးခွန်းနားမလည်လိုက်တာလား”
 တစ်ခန်းလုံး အံ့ဩသွားသည်။ သားသားအဖြေမမှန်ဘူးဆို၍
 ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .
 “ကျွန်တော်ရပါတယ်ဆရာ”
 “ဟင်”
 “ဟာ”
 အားလုံး၏မျက်လုံးတွေက အသံလာရာဆီသို့ . . .
 “ဟောတော့”
 မြင့်မိုရ်၏ အသံဖြစ်သည်။
 “ဟယ် . . . ဟိုလူ . . . ”
 ယမင်း၏ တအံ့တဩအသံ။
 သော်သော် ရှေ့ထွက်သွားလိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှ ကျောင်းသား
 ကတော့ မမြင်ဖူးသလို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေပါ၏။
 သော်သော် အတန်းရှေ့၌ရပ်ကာ . . .
 “ဆရာမေးတဲ့မေးခွန်းက သီအိုရီသီးသန့်ထုတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး
 ဆရာ။ ဆရာပေးတဲ့မေးခွန်းပေါ်မှာပဲ အဆင့်ဆင့်သီအိုရီထုတ်ပြီးတွက်မှ

ရမယ်”

ဆရာမျက်လုံးနှင့် သူ့မျက်လုံးတို့သွားဆုံသည်။ ဆရာမျက်လုံး
 အဓိပ္ပာယ်ကို သူမဖော်တတ်။
 “ကဲ . . . အဲဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦး . . . ကြည့်ရအောင်”
 ဆရာစကားဆုံးသည်နှင့် သော်သော် မြေဖြူကိုယူလိုက်ခါ
 ပါးစပ်မှလည်းပြော၊ လက်ကလည်း ဘောတွင်တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တွက်
 ပြလိုက်သည်။
 “အရင်ဆုံး မူလ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ကျောင်းသားဦးရေကို (x)ထား
 လိုက်မယ်။ ပထမသုံးနှစ်မှာ ၂၀% တိုးတယ်ဆိုတော့ ပထမသုံးနှစ်ကို
 ၂၀၀၀ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၀၃ ခုနှစ်လို့ ဥပမာထားပြီး အချိုးယူလိုက်ရင် . .

$$\frac{120}{100} \times x = \frac{6x}{5}$$

အဲဒါကတစ်ပိုင်း။

အဲဒီအတိုင်း တစ်နှစ်ကိုနှစ်ဆစီ တိုးသွားမယ်။ ဒါပေမယ့်
 နှစ်တိုင်းမှာလည်း လက်ရှိထက် သုံးယောက်စီ ပိုပိုနေတယ်ဆိုတာကို
 ညီမျှခြင်းချရင် . . .

$$2 \times \frac{6x}{5} - \frac{6x}{5} = 3$$

$$\frac{12x}{5} - \frac{6x}{5} = 3$$

$$\frac{6x}{5} = 3$$

$$x = \frac{15}{6}$$

အဲဒါကိုအချိုးခေါ်ရင် . . .

$$x = \frac{15}{6}$$

$$\frac{6x}{5} = ?$$

$$= 6 \times \frac{15}{6} \times \frac{1}{5}$$

$$x = 3$$

x တန်ဖိုး (၃) ရတယ် . . .

ဆိုလိုတာက ၂၀၀၀ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ (၃)ယောက်၊ ပြီးတော့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်ကနေစပြီး နှစ်ဆစီတိုးသွားမယ်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတိုင်း လိုက်တွက်လိုက်ရင် အဖြေပါထွက်ပြီ။

သော်သော် စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်မှ မြေဖြူ နှင့် ကျောက်သင်ပုန်းထိခတ်မှုသည်လည်း ရပ်သွားပါ၏။

တစ်ခန်းလုံးမှာ အပ်ကျသံပင်မကြားရတော့လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လျက်။

“ဒီတော့ ခုနစ်ကားအတိုင်းပြန်ပြောရရင် ဆရာမေးခွန်းက သီအိုရီ သီးသန့်ထုတ်ပြီး တွက်လို့ မရဘူး။”

အကြည့်တွေအကုန်လုံး ခုနစ်သားသား၏ သီအိုရီကိုကြည့်သလို ဘောမုမခွာ။ နောက် ဆရာကြီးကိုကြည့်သည်။ ပြီး သော်သော်ကိုကြည့် သည်။ နောက်ဘောကိုပြန်ကြည့်ကြသည်။

သားသား ဘောမှ သော်သော်တွက်ထားသည့်များကိုကြည့်၍ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဆရာကြီးကတော့ ပြုံးသွားပါ၏။

“ဒါကို ဘာနည်းလို့ခေါ်ရင် ရနိုင်မလဲကွ”

“Function နည်းလို့ ပြောလို့ ရပါတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ အိကွေးရှင်းတစ်ခုဖြစ်ရင် Function လို့ သတ်မှတ်လို့ရလို့ပါ။”

မကြာပါ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ အားလုံးက ဆရာကြီး၏အဖြေကို ငုံ့လင့်လျက် . . .

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာကြီး၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မြောက်တက်သွား ပြီးနောက်၊ တစ်ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာသော . . .

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း။”

ဆရာကြီး၏လက်ခုပ်သံ မရှေးမနှောင်းမှာပင် တစ်ခန်းလုံးမှ လက်ခုပ်သံများ သောသောညံ့ကုန်ကြပါသည်။

မြင့်မိုရ် လက်ခုပ်တီးနေရာမှရပ်၍ ယမင်းကိုကြည့်သည်။ ယမင်း ကတော့မတီး၊ ထိုအချိန်မှာပင် ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာနှင့် သားသား ရောက်လာပြီး ယမင်းဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာကြီး၏ စကားသံကို ကြားရသည်။

“ကဲ . . . ငါ့တပည့် ဒီကမင်းသူငယ်ချင်းတွေကို မင်းကိုယ်မင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါဦး။”

ဆရာကြီး၏ စကားသံကြောင့် လက်ခုပ်သံတွေတိတ်သွားခဲ့ည်။ သော်သော် အဖော်ရွှေဆုံးအပြုံးကို အချိုသာဆုံးပြုံးပြလိုက်ရင်း အတန်း ဘက်ကိုမျက်နှာမူ၍ . . .

“ကျွန်တော့်နာမည် သော်သော်လို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန် တော်ကျောင်းတက်ရက်က ဒီနေ့ပထမဆုံးပါ။ ကျွန်တော့်မေ့ကျန်အတန်း ကတော့ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ Second Year သင်္ချာဖြစ်ပါတယ်။”

“ဟေ”

“ဟာ”

တစ်ခန်းလုံး အာမေဇိုတ်သံတွေ ထွက်သွားသည်။ မြင့်မိုရ်နှင့် ယမင်းကတော့ အလိုလိုခေါင်းငုံ့သွားကြပါ၏။

“မောင်သော်သော် . . . တစ်ခုခုလွဲနေသလားလို့။ မင်းရဲ့ မေ့ကျာ ကို ပြန်ပြောပြစမ်း။”

“သချာပါဆရာ”

ဆရာကြီးက သူ့ကိုတည့်တည့်ကြည့်၍ ခေါင်းရမ်းသည်။

“မင်းကတော့ ခံလိုက်ရပြီနဲ့တူတယ်။ ဒါ သချာမေဂျာအခန်း မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဒုတိယနှစ် ရှုပဗေဒအခန်း”

“ဗျာ”

ဒိုင်းခနဲပင် သူ့မျက်လုံးကို ရှေ့ဆုံးတန်းမှကျောင်းသူနှစ်ယောက် ဆီရောက်သွားသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူလမ်းညွှန်လိုက်တာလဲ . . . ပြောစမ်း . . .”

သော်သော်မျက်လုံးတို့ ရှေ့ဆုံးတန်းသို့ ထပ်မံရောက်သွားပြန် ပါသည်။ ဘယ်ဘက်အစွန်မှ ကျောင်းသူ၏ဦးခေါင်းမှာ ထပ်မံငုံ့သွား သည်။ သော်သော် ယောက်ျားဆန်လိုက်ရပါ၏။

“ဟို . . . ဟို . . . ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါဆရာ။ ကျွန် တော် သေချာမမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘယ်လို လမ်းညွှန်လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့အခန်းက သရဲခြောက်တဲ့အခန်းလို့ ပြော ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဒီအခန်းကို ပြောတယ်ထင်ပြီး ဝင်ထိုင် နေတာပါ”

“ဟဲ့ . . . ပလုပ်တုတ်”

“အမယ်လေး”

အခန်းထဲမှ ကျောင်းသူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဆရာကြီးက ကျောင်းသူတွေဘက်ကို လက်ကာပြရင်း မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။

“မောင်သော်သော်က ဘာကြောင့်ဒီအခန်းကို သရဲခြောက်တဲ့ အခန်းလို့ ယူဆလိုက်တာလဲ”

“အခန်းနံပါတ် (၁၃)မို့လို့ပါ”

အခန်းထဲမှ သက်ပြင်းချသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ သော်

သော်၏ အဖြေကြောင့် ဆရာကြီးက မပီမသပြုံးရင်း ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“အခန်းနံပါတ် (၁၃)ဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်ကွဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းက သရဲခြောက်တဲ့အခန်းမဟုတ်ဘူး။ သရဲခြောက်တဲ့အခန်းက တတိယထပ် ညာဘက်ခြမ်းမှာရှိတယ်။ အဲဒီကိုသွားလိုက်။ အဲဒါ မင်း ရှာနေတဲ့အခန်းပဲ”

“ဗျာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကွဲ့”

သော်သော် ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း ဆရာကြီးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇက်ကျိုးလုနီးပါးဖြစ်နေသော ကျောင်းသူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကိုတော့ မမြင် ရ။

ဒါပေမယ့် သော်သော်ရင်ထဲမှာတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။ သော်သော် လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဪ . . . မောင်သော်သော်”

“ဗျာ”

“အားရင် ဆရာဆီလာခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကွဲ့ပါ ဆရာ”

သော်သော် အခန်းပြင်ရောက်သွားလေပြီ။ အခန်းထဲမှာကား...

ကျောင်းသူတော်တော်များများဆီမှ ထိုသို့ သောစကားသံတွေ ထွက်လာပါသည်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပဲ ထိုအသံတွေအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။

ဆရာကြီးက စာဆက်သင်လို့နေပါသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာမူ ငူငူကြီးမတ်တပ်ရပ်လျက်အတိုင်း ရှိနေပါ၏။

တစ်ခန်းလုံးလည်း စာဆက်သင်လျက်ရှိနေကြပါသည်။

• • •

သ - ၇၆

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီအခန်းပဲဖြစ်ရမယ်”
သော်သော် ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပါတော့သည်။

✂ ✂ ✂

III (a)

“ဒါ သက်သက်လာကြတာကွ”

“ဟုတ်တယ် . . . တို့မေဂျာကို တမင်နှိပ်ကွပ်သွားတာ”

ယောက်ျားလေးအချို့ဆီမှ ထိုသို့ သောစကားသံတွေ ထွက်လာသည်။

“တော်လိုက်တာဟယ် . . . သားသားတောင်မရတာကို သူက ရအောင် ဖြေသွားတယ်ဆိုတော့ . . . ”

“အေးဟာ . . . သားသားတော့ တော်တော်ခံပြင်းသွားမှာပဲ”

“အေးပေါ့ဟ . . . ဒါမျိုးဆို အရင်ကသူပဲဖြေနိုင်တဲ့ဥစ္စာ”

“တော်တော်ဖြောင့်တယ်နော်”

“ငါတို့ကတော့ အတန်းပြီးရင် သင်္ချာခန်းတွေဘက် လမ်းလျှောက်ရမယ့်တာဝန်တစ်ခု တိုးလာပြန်ပြီ”

IV

“တစ်ခါတလေပဲကွာ စိတ်ထဲထားမနေစမ်းပါနဲ့ သားရယ်။ ပင်ပန်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မေဂျာကလူလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ကိုယ့်မေဂျာကမဟုတ်လို့ ပိုခံပြင်းတာပေါ့။ ဒါသက်သက်လာ ကြောသွားတာ . . . တောက်”

သားသား၏ ‘တောက်’ခတ်သံကျယ်သွားမှုကြောင့် အခြားဝိုင်း မှလူတွေ လှည့်ကြည့်ကုန်သည်။

“သား . . . အခုထိုင်နေတာ ကန်တင်းထဲမှာဆိုတာလည်း သတိထားဦး”

သားသားပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေကြည့်၍ သက်ပြင်းကိုချသည်။ ပြီး ကန်တင်းအပြင်ဘက်လမ်းမပေါ်ကိုကြည့်၍ သားသားမျက်လုံးတွေ အနည်းငယ်အရောင်ကျသွားပါသည်။ ထိုအခါမှ ယမင်းကလေးသံအေး အေးဖြင့် . . .

“ဘယ်ကိစ္စမဆို အဖြေထုတ်တဲ့အခါမှာ စိတ်ကအတည်ငြိမ်ဆုံး အနေအထားမှာရှိရမယ်လို့ သားသားပဲ ယမင်းကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မနက်ကအခြေအနေကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး . . . သားသားစိတ် အတည် ငြိမ်ဆုံးအနေအထားမှာ ရှိရဲ့လားလို့။”

သားသား စဉ်းစားသွားသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူ့စိတ်တွေ မနက်ကတစ်မနက်လုံး ယောက်ယက်ခတ်နေတာ သူ့ကိုယ် သူပဲသိသည်။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှကားတစ်စီး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဟူသော သတင်းနှင့်အတူ ဒရိုင်ဘာ အခြေအနေမကောင်းဘူးဟူသောသတင်းပါ တွဲထွက်လာသည်အတွက် မနက်က သူ့ရောဖေဖေရော ဆေးရုံသို့ တန်း ပြေးရသည်။

ဆေးရုံရောက်လို့ မှမကြာသေး ဖုန်းဝင်လာသည်။ အိမ်မှာ လက် တိုလက်တောင်း ခေါ်ထားသည့်ကောင်မလေး၏ ပြာတာတာအသံလေး နောက်မှာ . . .

‘မေမေ ရေချိုးခန်းကအထွက် ချော်လဲလို့ မထနိုင်ဘူး’ ဆိုသော စကားက သူ့စိတ်ကို ဝန်းဝိုင်းကျဲသွားစေခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် အိမ်တန်း ပြေးရသည်။ မေမေကိုဆေးခန်းပို့ရ၊ ဆေးရုံဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေ မေးရနှင့် သားသားပတ်ချာလည်နေရသည်လေ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းသို့ နောက်ကျမှရောက်သည်။ ရောက် ရောက်ချင်းပင် ပြဿနာက ဆီးကြိုနေပါ၏။

“ယမင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ကည်ငြိမ်မှုမှ မရဘဲနဲ့လို့။”

သူစကားဆက်မဆိုမိတော့ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေ့ မနက်ကို အစ မှပြန်စချင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးဟာ လွန်သွားခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင် ယမင်းကစကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပါ၏။

“သား . . . မနက်ဖြန် Fresher Welcome ရှိတယ်နော်။ မနက် ဖြန်ကျရင် ဒီလို စူပာပုပုကြီးလုပ်မနေနဲ့။ တော်ကြာ King ထပ်မချိတ် ပဲနေဦးမယ်”

“အင်းပါ . . . ယမင်းသာ Queen ချိတ်အောင် အလှတွေပြင် လာနဲ့”

သားသားစကားကြောင့် ယမင်းကမဲ့သည်။

“ယမင်းဘယ်လောက်ပြင်ပြင် Queen ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ Queen ဖြစ်မယ့်သူက အရင်ကတည်းကရှိပြီးသား”

ပြောနေရင်းဖြင့် ယမင်းက သားသားကို အကဲစမ်းသလိုကြည့်သည်။ ပြီး . . .

“သားသားဆီကို ခြူးချစ်ချော ဖုန်းဆက်သေးလား”

ယမင်းစကားကြောင့် ညက ခြူးချစ်ချောဖုန်းဝင်လာသည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ သို့သော် . . .

“မဆက်ပါဘူး။ သူ့ဖုန်းမှန်းသိရင် သားသားမကိုင်တာများပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး။ အရင်လိုပဲ သားသားကိုကပ်နေတုန်းပဲလားလို့ မေးကြည့်တာ။ ဒါပဲနော် သားသားသစ္စာမရှိလို့ကတော့ ယမင်းကပြောထားတဲ့အတိုင်းလုပ်မှာ။ အဲဒီတော့မှ ယမင်းကို ရက်စက်တယ်မလုပ်နဲ့”

ပြောနေရင်းနှင့် ယမင်း၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးရော်သွားမှုကြောင့် သားသား ကမန်းကတန်းချော့လိုက်ရသည်။

“စိတ်ချပါယမင်းရယ်။ ယမင်းကလွဲပြီး သားသားဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ခုန်လို့ မရဘူး။ ယမင်းကလွဲပြီး သားသားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး”

“အင်းပါ . . . စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ မြင့်မိုရ်ဝင်လာပါ၏။ မြင့်မိုရ်လက်ထဲတွင် ဆိုလိုတိပ်(စ်)ကပ်ထားသော စာတစ်စောင်ပါလာသည်။

“ရှေ့ . . . သားသား နင့်ကားမှန်ရှေ့မှာ ကပ်ထားတာတွေ့လို့ ခွာလာတာ။ ဘာစာလဲမသိဘူး”

မြင့်မိုရ်က သားသားရှေ့သို့ စာကိုထိုးပေးသည်။ သားသား စာရွက်ကိုယူ၍ ကြည့်လိုက်တော့ . . .

ထိုစာက စာဟုလည်း ပြောရခက်သည်။ သင်္ချာတွက်ထားတာဟုလည်း ပြောရခက်သည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် စာနှင့်ဂဏန်းကိုပေါင်းရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစာက အောက်ပါအတိုင်းသာ . . .

ဂျပဗေဒ ကင်း အင်္ဂလန်၊ အလှူငွေ ကို ရှိပဗေဒ ကင်္ဂုဒ္ဓိအဗလင်္ဂ အလှူငွေလွှဲကံ

၇၀၈ ၄၃ ပါ တပဒ
၇ ၈ ၉ ယ ပ ၅ တယ ၇

သားသားစာကိုကြည့်၍ ပြုံးသွားသည်။ ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ သားသားသိလိုက်သည်။

ဒါ ‘ခြူးချစ်ချော’ တစ်ဦးတည်းသာလုပ်တတ်သော . . .

သားသားမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ကြည့်နေသော ယမင်းမှာ သားသားမျက်နှာပြုံးသွားမှုကြောင့် စာကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက်

“ဟင် . . . သားသား . . . ဒါဘာတွေလဲ”

သားသား ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ကာ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နောက်လိုက်တာပါ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

သားသားစကားက သိပ်တော့အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ဒါပေမယ့် ယမင်းမှာထပ်မမေးတော့ပါ။ ဒါသူမအတွက် ရိုးအီနေသော မသိချင်ယောင်ဆောင်မှုတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

သိပ်မကြာမီမှာပင် သားသားမှာ အတန်းတက်ရမည်ကို အကြောင်းပြုပြီး သူမတို့ဝိုင်းမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

သားသားထွက်သွားပြီးတော့ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက် ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ဘာရယ်မဟုတ် ယမင်းထိုစာရွက်ကို စာအုပ်ကြားထဲ ခေါက်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထိုစာရွက်ကား . . .

မြင့်မိုရ်စကားကို ယမင်းကပြန်မပြော။

“နောက်ပြီး . . . သားသားမျက်လုံးတွေက သိပ်မရိုးသားချင်ဘူးနော်။ နင့်နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် ယမင်းက အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်ရင်း . . .

“အဲလောက်ထိတော့ သားသားဆိုးမယ်မထင်ပါဘူးဟာ။ ဒီကိစ္စကို ငါလုံးဝလက်မခံဘူးဆိုတာ သူသိတာပဲ။ အဲဒါကိုတော့ ငါယုံတယ်”

“အေး . . . ယုံနေ . . . ယုံနေ . . . မိန်းမ။ ပြီးမှ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်လာမလုပ်နဲ့။”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် ယမင်းမှာ မထင်မရှားမဲ့ပြုံးလေးတစ်ခုကို ပါးပေါ်တင်လိုက်ရင်း . . .

“အဟွန်း . . . အဲဒါတော့ စိတ်ချသူငယ်ချင်း။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ကတော့ ဝမ်းလည်းမနည်းဘူး၊ ငိုလည်းမငိုဘူး။ ကံမပါဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်မယ်”

မြင့်မိုရ်ကမဲ့သည်။ ပြီး ခေါင်းကို ဟဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း . . .

“အေးပါ . . . အေးပါ . . . ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

IV (a)

“အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခုတော့ရှိမှာပဲ။ အကြောင်းမဲ့တော့ ကားမှန်မှာ လာကပ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နောက်လိုက်တာလို ပြောတာပဲလေ”
ယမင်းစကားကြောင့် မြင့်မိုရ်က သူမကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းရမ်းကာ . . .

“နင်က သူပြောတာကိုယုံတယ်လား”

“မယုံလို့ မေးလည်း ဖြေမှာမှမဟုတ်တာ”

“မဖြေလည်း ရအောင်မေးရမှာပေါ့ဟာ။ နင်နဲ့သူက တရားဝင်ချစ်သူတွေပဲဥစ္စာ။ သူပြောတိုင်း ခေါင်းညှိတ်နေလို့ ပြီးမလား”

V

“နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ‘ကင်း’ချိတ်သော မောင်သားသားအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျား”

စကားသံအဆုံးမှာပင် လက်ခုပ်သံတွေ ဒလဟောထွက်လာတော့ သည်။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း . . . ဖြောင်း ဖြောင်း”

ယမင်း အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးနေသည်။ သူမမျက်နှာတွင် အပြုံးဝတ်ရည်တို့ စိုစွတ်နေပါ၏။ စင်ပေါ်၌ သားသားမှာ ဆဌာဆရာမ များနှင့်တွဲကာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။ မီးရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေ သောလူအုပ်ကြားမှာ သားသားက ရှင်းသန့်ပေါ်လွင်လို့ နေပါ၏။

“ယမင်း . . . ငါတို့နှစ်ယောက် သားသားနဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ရ အောင်”

မြင့်မိုရ်က စကားစသည်။

“အာ . . . မရိုက်ချင်ပါဘူးဟာ . . . လူတွေနဲ့ ရိုက်စရာကြီး”
“ဘာဖြစ်လဲဟ . . . သူများတွေလည်း ရိုက်နေတာပဲဥစ္စာ”
ယမင်းခေါင်းရမ်းသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြင့်မိုရ်က စင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်ပြောသည်။

“အေး . . . နင်ကသာမရိုက်ချင်နေ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း နင့် သားသားကို . . . ”

မြင့်မိုရ်၏ ခနဲ တဲ့တဲ့ပြောဟန်ကြောင့် စင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ရင်တစ်ခုလုံးအောင့်တက်သွားသည်။ စင်ပေါ်၌ ဓာတ်ပုံတွဲ ရိုက်နေသည်က Physics ၏ King သားသားနှင့် Queen ခြူးချစ်ချော။ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာတွေက တစ်ခန်းတည်းနေသူငယ်ချင်းဆိုသည်ထက် ရင်းနှီးနေသည့်အပြင် . . .

ထိကပ်လွန်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုတို့ကြောင့် . . .

ယမင်းမျက်နှာ လွှဲမိသွားလေသည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့၏။ နောက်မှ မြင့်မိုရ်လည်း အတူလိုက် ထွက်လာသည်။ အခန်းအပြင် ကော်ရစ်တာ၌ရပ်နေစဉ်မှာပင် . . .

သူမလိုရပ်နေသော ကျောင်းသူတချို့၏ စကားသံကိုကြားရ သည်။

“ဒီနှစ်လည်း သူပဲကင်းချိတ်တာပဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်တယ်နော်”

“အေး”

“ချစ်သူတွေလားမသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ထိုအုပ်စုထဲမှကျောင်းသူတစ်ယောက်က ယမင်းကိုမြင်သွားပြီး သူမအုပ်စုဘက်လှည့်ကာ တိုးတိုးပြောသည်။ ယမင်း ဆက်မနေချင်တော့။ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

သူမ ဘယ်ကိုသွားနေသလဲ။

သူမမသိ။ ရှက်သလိုလို၊ ခံပြင်းသလိုလိုစိတ်တွေကြောင့် ခြေ

လှမ်းတို့၊ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်နေတာတော့ သူမသိသည်။

သူမလျှောက်လာနေရင်းမှာပင် လူတွေရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခန်းထဲ မှာလည်း လူတွေတော်တော်စည်နေပါ၏။

မြင့်မိုရ်ကပြောသည်။

“ဒီနေ့လည်း သင်္ချာရဲ့ Fresher Welcome ရှိတာကိုး”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် ယမင်း အခန်းဝထိပ်ပိုင်းကို ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်သည်။ စာတန်းထိုးထားပါ၏။

ယမင်းတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းသူအုပ်စုနားဆီအရောက်မှာပင် “ကင်းအသစ်ကမိုက်တယ်ဟ”

“အေး . . . ကျောင်းပြောင်းလာတာလို့ပြောတာပဲ”

ထိုစကားတွေကြောင့် ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမတို့၏ သဘာဝအတိုင်း . . .

စားပွဲပိုင်းတစ်ခုဆီမှ အကြည့်တစ်ချက်နှင့် သွားဆုံသည်။ ယမင်း

လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဘေးမှမြင့်မိုရ်က . . .

“ဟင် . . . ဟိုလူ . . . က . . . ကင်း . . . ”

မြင့်မိုရ်စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး နောက်လှည့်ပြေးတော့သည်။ အကြောင်းကား . . .

“ဟဲ့ . . . ဟိုမှာ လာနေပြီတော့”

ရပ်နေသော ကျောင်းသူအုပ်စုဆီမှ ထွက်လာသောစကားသံ ဖြစ်လေသည်။

VI

“ငါ သူ့ကိုကြိုက်တယ်ကွာ”

“ဟာ . . . မင်းဟာက ပေါ်တင်ကြီးပါလား”

“အေး . . . ငါက အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သော်သော်၊ ခိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ် ကန်တင်းထဲတွင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို သုံးဦးစလုံးမှာ တစ်နေ့ကမှ ခင်မင်သွားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒါဆို မင်းဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား။ ငါတို့ကျောင်းမှာ အရမ်းနာမည်ကြီးတဲ့ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ‘လက်ရုံး’ တဲ့။ အဲဒီလိုအချစ်ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးတာ။ ရေလည်ဆန်းတယ်ကွာ။ သူ့လုပ်ပေးလို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြတာတွေ တစ်ပုံကြီး။ ချစ်သူဖြစ်ပြီး သွားပြီဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ No.2 စာချုပ်လို့ခေါ်တဲ့ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရတယ်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီချစ်သူနှစ်ဦးကို ဘယ်သူမှနှောင့်ယှက်လို့မရတော့ဘူး . . . သူ့ရဲ့ No.2 စာချုပ်က လက်ထပ်စာချုပ်နီးနီး ဒီကျောင်းမှာသက်ရောက်မှုရှိတယ်”

သော်သော် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ . . . ငါ့ကိုရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကွာ . . . အခု ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ဦးဟာ တရားဝင်လင်မယားတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ အခုလည်း လက်ရုံးရဲ့ No.2 စာချုပ်က တရားဝင်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့သဘောမျိုး။ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားပြီဆိုရင် ကောင်မလေးကို ဘယ်ကောင်လေးမှ မလိုက်တော့ဘူး။ အရင်လိုက်နေတဲ့လူတွေရှိရင်လည်း လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားပြီဆိုတာနဲ့ ရပ်သွားတယ်။ ကောင်လေးဘက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲကွ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

သော်သော်က ပြောသည်။

“သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကလည်း သစ္စာရှိရတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ဒီကျောင်းမှာ လက်ရုံးရဲ့ No-2 စာချုပ်မှာ လက်မှတ်မထိုးရသေးတဲ့ စုံတွဲဆိုရင် ခေတ်မီသလိုကိုဖြစ်နေတာ။ သူတို့နှစ်ဦးလည်း လက်မှတ်မထိုးမချင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်မချကြသေးဘူး။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားမှသာ စိတ်အေးသွားကြတာ။ ငါ့အထင် ဒီကျောင်းကစုံတွဲ အတော်များများ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားကြပြီကွ”

စိုင်းထက်စကားကြောင့် သော်သော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ . . . ဒါ . . . ဒါဆို ယမင်းတို့ရော . . . ”

သော်သော်၏ အထိတ်တလန့်ပုံစံကိုကြည့်၍ စိုင်းထက်က ..

“သူတို့အတွဲကတော့ လက်မှတ်ထိုးထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားသားဆိုတဲ့ကောင်က ဒါမျိုးတွေ လက်ခံတာမဟုတ်ဘူးလေ”

စိုင်းထက်စကားကြောင့် သော်သော် စိတ်အေးသွားသည်။

“မင်းလည်း လက်ရုံးကိုအကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား။ ဝို

စိတ်ချရတာပေါ့”

“ဟာ . . . မဖြစ်သေးဘူးလေကွာ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော ရဲထွဋ်က အထိတ်တလန့်ထပြောသည်။ ရဲထွဋ်ပုံစံကြောင့် သော်သော်ကြောင်သွားပါ၏။

“ယမင်းဆုမှာ ချစ်သူရှိနေတာကို လက်ရုံးကအကူအညီပေးမလားကွ”

ရဲထွဋ်စကားကြောင့် စိုင်းထက်မှာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဟုတ်သားပဲ။ ငါလက်ရုံးရဲ့ No.1 စည်းကမ်းကို မေ့သွားတယ်”

သော်သော်မှာ သူတို့ပြောနေသောစကားတွေကြောင့် အူလည်လည်။ သော်သော်ပုံစံကိုကြည့်၍ စိုင်းထက်က ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုကွ . . . လက်ရုံးကို အကူအညီတောင်းရင် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးက ရည်းစားမရှိမှရတာ။ ရည်းစားရှိရင် အကူအညီမပေးဘူး။ ငါမေ့သွားတယ်”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလားကွ . . . ”

ရဲထွဋ်က ရေနှေးတစ်ခွက်ငှဲ့ရှင်းပြောသည်။

“မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ ကောင်မလေးကို ရအောင်ကြိုးစားလိုက်။ ပြီးမှ လက်ရုံးရဲ့ No.2 စာချုပ်ကိုတောင်းချုပ်။ အဲဒီလိုလုပ်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

ရဲထွဋ်စကားကြောင့် သော်သော် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း . . .

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒါပေမယ့် လွယ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

စိုင်းထက်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုလိုအချိန်မှာ ယမင်းကိုဝင်လုံးဖို့က လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ရည်းစားလည်းရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြိုက်နေကြတာလည်း ကြာပြီ။ ပြီးတော့ သားသားက ယမင်းရဲ့ ပထမဆုံးလူ”

စိုင်းထက်စကားကြောင့် သော်သော် ခြောက်ကပ်ကပ်တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုမထိတထိမဲ့လိုက်ရင်း . . .

“အဟွန်း . . . ပထမဆိုတာ သူ့ထက်သာတဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် အလိုလို ဒုတိယနေရာ ရောက်သွားတတ်ပါတယ်ကွာ။ အဲဒါ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းကပေါ်လာတဲ့ သီအိုရီပဲ”

သော်သော်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီး . . .

“ဒါဆို မင်းဘက်ကဝင်တိုးဖို့ သေချာပြီပေါ့”

သော်သော်ပြန်မဖြေ။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့လောက် စမလဲ”

“အခု”

“ဟင်”

“လာ . . . ငါတို့ကျောင်းသားရေးရာဘက် သွားရအောင်”

“ဟင် . . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ယမင်းရဲ့လိပ်စာကို သိချင်လို့”

ယမင်းဒန်းပေါ်ထိုင်ရင်း စာအုပ်ဖတ်နေသည်။ သူမရဲ့ အမွှေးပွခွေးလေးကတော့ ခြေထောက်အားပွတ်သပ်ကာ ကစားနေပါ၏။ ယမင်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကျောင်း၌အဆင်မပြေ။ ပိုဆိုးသည်ကား ယနေ့ညနေ သားသားနှင့် ခြူးချစ်ချောကို အတူတွဲတွေ့လိုက်ခြင်းပင်။

ယမင်း စာအုပ်ထဲ၌လည်း စိတ်ကိုနှစ်လို့မရ။ သူမခွေးလေးနှင့်လည်း ကစားချင်စိတ်မရှိ။ စိတ်တစ်ခုလုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းကာနေသည်။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ခွေးဟောင်သံကြောင့် သူမလန့်သွားကာ ခြံဝကိုလှမ်းကြည့်သည်။ လူရိပ်လူယောင်မတွေ့။ သို့သော် . . .

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ခွေးမှာ အဆက်မပြတ်ထိုးဟောင်နေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးအကြည့်တွေ တစ်ခြံလုံးဝဲသွားသည်။ ဒါပေမယ့် သံသယဖြစ်စရာ ဘာတစ်မှမရှိ။

“ဝုတ် ဝုတ် . . . ဝုတ် ဝုတ်”

ခွေးကတော့ ဟောင်မြဲဟောင်လျက်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမခွေးကို သေချာကြည့်သည်။ ခွေးက ခေါင်းကိုအပေါ်မော့ကာ ဟောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခွေး၏မျက်လုံးမှ မျဉ်းတစ်ကြောင်းတည်းဆွဲ၍ ကြည့်မိတော့ . . .

တွေ့ပါပြီ။

ခြံထောင့်မှ တလွင့်လွင့်တက်နေသော မိုးပျံ့ပူဖောင်းလေးတစ်လုံး။ ယမင်းကြောင်သွားသည်။ အံ့အားလည်း အတော်သင့်သွားပါ၏။ ဒီမိုး ပျံ့ပူဖောင်းကို မည်သူလွှတ်တင်လိုက်သနည်း။ ထိုပူဖောင်းလေးအောက်မှာကား ကြိုးနှင့်ဆွဲထားသော စာလိုလို၊ ဘာလိုလိုတစ်ခုပါသေးသည်။

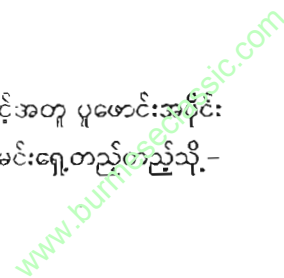
ယမင်းကြည့်နေရင်းမှပင် ထိုပူဖောင်းလေးမှာ တရွေ့ရွေ့တက်လာပါ၏။ ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း၊ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် . . .

အံ့အားတသင့်ကြည့်နေရင်းမှပင် ထိုပူဖောင်းလေးမှာ ယမင်းအပေါ်တည့်တည့်သို့အရောက် . . .

“ဖောင်း”

“အမေ့”

‘ဖောင်း’ခနဲမြည်သော ပေါက်သွားသံနှင့်အတူ ပူဖောင်းအပိုင်းအစတွေနှင့်တွဲလျက်ဖြစ်သော စာတစ်စောင်မှာ ယမင်းရှေ့တည့်တည့်သို့ -

ယမင်း ကြက်သေသွားသည်။ လန့်လည်း တော်တော်လန့်
သွားပါ၏။ သူမ ကြောင်ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် . . .

“ဝုတ် ဝုတ် . . . ဝုတ် ဝုတ်”

ခွေးမှာ ထိုအရာကိုကြည့်၍ ကြောင်နေသည်ကြောင့် ယမင်း
သတိဝင်လာကာ ပူဖောင်းနှင့်စာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

စာအိတ်ပေါ်မှာက ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ရာမရှိ။

ပြီး စာကိုဖြုတ်ကာ ဖွင့်ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့မှ . . .

“ဟင်”

စာရွက်ကိုကြည့်၍ သူမကြောင်သွားသည်လား၊ အံ့ဩသွားသည်
လား၊ ရင်ခုန်သွားသည်လားမပြောတတ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်တော့တော်တော်
လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဒီစာကို မည်သူပေးသနည်း။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေး
သနည်း။ စာထဲမှာ ဘာတွေပါသနည်း။ ထိုသို့သောမေးခွန်းတွေနှင့် ပြည့်
နေစဉ်မှာပင် သူမရင်တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

အကြောင်းကား စာအောက်ဆုံးမှနာမည်။

ကျန်တာတွေကိုတော့ သူမနားမလည်။ ဒါပေမယ့် (သသ)
ဆိုသော ဗျည်းနှစ်လုံးနှင့် သားသားဆီမှတွေ့ရတတ်သော စာရွက်တွေထဲမှ
ယခု လိုစကားလုံးများ . . .

ယမင်းအပျော်လှိုင်းတွေ လှိုက်ခနဲစီးသွားသည်။ ဒါ သားသား
ပေးတာလား။ သူမ စဉ်းစားသွားပါ၏။ ဖြစ်နိုင်သည်။

နောက် ရင်ခုန်စရာကောင်းသော မိုးပျံပူဖောင်းလေးနှင့် စာပေး
နည်းက . . .

“ငါစိတ်ဆိုးနေမှန်းသိလို့ လာချောတာဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်
သားသားပဲဖြစ်ရမယ်”

သူမ အဆင်မပြေမှုတွေအားလုံး လွင့်ပျောက်သွားပါတော့သည်။

VII

“သားသားလား . . . ခြူးပါ”

“ဪ . . . ခြူးပြောလေ”

“သားသား အချိန်ရလား”

“အင်း . . . ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြူးစကားနည်းနည်းပြောချင်လို့”

“ဪ”

စကားသံတို့ ခဏတိတ်သွားသည်။

“သားသား . . . ခြူးတော့ တော်တော်ပျင်းလာပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြူးတို့နစ်ယောက်ကြားက အခြေအနေကြီးက တဖြည်းဖြည်း

ပျင်းစရာကောင်းလာလားလို့”

သားသားပြန်မဖြေမိ။

“ရှေ့တိုးလို့လည်းမရ၊ နောက်ဆုတ်လို့လည်းမရနဲ့ ဇာတ်လမ်း

ကြီးက တော်တော်အိနေပြီ”

“ . . . . . ”

“ သားသား ”

“ပြောပါ . . . နားထောင်နေတယ်”

“ခြူးတို့ ပုံစံနည်းနည်းပြောင်းလိုက်ရအောင်”

“ဘယ်လိုပြောင်းချင်လို့လဲ”

“ခြူး စကားပွဲတစ်ပွဲလောက် ကစားချင်တယ်”

“ကစားပွဲ”

ကစားပွဲဆို၍ သားသား နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုကစားပွဲလဲ”

“သားသား နှင်းဆီပိုင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်ဖူးလား”

သားသားဘက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ စဉ်းစားသွားသည်

ထင်၏။

“ဪ . . . ဒါရိုက်တာမောင်မျိုးမင်း ငယ်ငယ်တုန်းကရိုက်ခဲ့

တဲ့ဇာတ်ကားကို ပြောတာလား”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဇာတ်ကားထဲက

အတိုင်း ကစားပွဲလေးတစ်ခုလောက် ကစားရင်ကောင်းမလားလို့။ သား

သားစိတ်ဝင်စားလား”

“အင်း . . . ကစားပွဲဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ပြောပါ

ဘယ်လိုကစားရမှာလဲ”

“ဒီလို . . . အဲဒီဇာတ်ကားထဲမှာ မင်းသားကမင်းသမီးကို နှင်း

ဆီပန်းတွေ တစ်နေ့တစ်ပွင့်ပေးကယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ သားသားကိုလည်း ခြူးသုံးရက်တိတိ တစ်နေ့

ကို စီးကရက်တစ်ဘူး သားသားမသိအောင်ပေးမယ်။ သားသားလက်ထဲ
ကို တိုက်ရိုက်ရောက်ချင်လည်းရောက်မယ်။ သဲလွန်စတွေကတဆင့်
သားသားလိုက်ရှာရင်လည်း ရှာရမယ်။ ဒါလောက်တော့ သားသား
ကျွမ်းပါတယ်”

သားသား တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“သားသား ကစားရမယ့်အပိုင်းက သားသားဆီကို စီးကရက်ဘူး
မရောက်အောင်ကာကွယ်ဖို့ သားသားခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို သဲလွန်စတွေ
မရောက်အောင်သတိထားဖို့ပဲ။ ခြူးကစားရမယ့်အပိုင်းကတော့ သားသား
လက်ထဲကို စီးကရက်သုံးဘူးစလုံးရောက်ဖို့ပေါ့”

သားသား ဒီကစားပွဲကို ရင်နည်းနည်းခုန်သွားသည်။

ဒီလိုကစားပွဲမျိုး စာအုပ်တွေထဲမှာတော့ မပ်ဆင်ဆင်တူတာလေး
တွေ ဖတ်ဖူးသည်။ အပြင်မှာတော့ လက်တွေ့မကစားဖူး။

“အနိုင်အရှုံးကိစ္စကရော . . . ”

“သားသားလက်ထဲကို စီးကရက်သုံးဘူးစလုံးရောက်အောင်
ပို့နိုင်ရင် ခြူးနိုင်ပြီပေါ့။ မပို့နိုင်ရင်တော့ သားသားအနိုင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ကြေးတော့ နည်းနည်းကြီးတယ်နော်”

“ကြေးပါသေးတယ်လား”

သားသားစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှရယ်သံအချို့ကို ကြားရ
သည်။

“ပါတာပေါ့။ ဒါမှကစားရတာ intresting ဖြစ်မှာ။ မဟုတ်ရင်
ပျင်းစရာကြီး”

သားသား မဆိုင်းမတွပင် မေးလိုက်ပါသည်။

“ပြောပါဦး လောင်းကြေးကို . . . ”

“လောင်းကြေးက ဒီလို . . . ဒီကစားပွဲမှာခြူးနိုင်ရင် ခြူးကို

သားသားချစ်ရေးဆိုရမယ်”

“ဟင်”

သားသားတစ်ကိုယ်လုံးတောင့်သွားသည်။ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့
သွားပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ . . . သားသား လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

ခြူးချစ်ချော၏အသံက ထပ်ခံထွက်လာသည်။ သူမလေသံက
အနိုင်ရသော တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်၏ တွန်သံလို ယုံကြည်မှုလှိုင်းတွေ
ခတ်နေသည်။

သားသားမာနတို့ ရုန်းခနဲကြွသွားသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်စွတ်ကြီးတတ်တဲ့မျိုးရိုးက
ပေါက်ဖွားလာတာနဲ့တူတယ်။ အရာရာတိုင်းဟာ ထင်ထားသလိုမဖြစ်
တတ်ဘူးကွ။ အကယ်၍ မင်းရုံးသွားခဲ့ရင်ကော”

“ခြူး ရုံးသွားရင်တော့ သားသားနဲ့ယမင်းတို့အတွက် တိုက်
တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးလက်ဖွဲ့မယ်”

သားသားရင်ဘတ်တို့ ပုန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားပါသည်။ ခြူးချစ်
ချော ရူးသွားပြီလား၊ မဖြစ်နိုင်။

ဒါပေမယ့် သူမ၏စိမ်ခေါ်မှုကြေးက ဖြစ်သင့်ကာထက်များနေ
သည်။ သားသားကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယ့်ချင်။ ခြူးချစ်ချောမှာတော့
သူမကိုယ် သူမ အပြည့်အဝယုံကြည်ထားပုံရသည်။

“ဘာလဲ . . . သားသားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယ့်ဘူးလား”

သားသား စကားပြန်မဆိုမီ။ သူ့စိတ်က နှစ်ခွဖြစ်နေသည်။
ပထမတစ်ခုက ခြူးချစ်ချောနှင့်ယမင်းဆု။ နောက်တစ်ခုက ကစားပွဲ။
သူတွေဝေသွားစဉ်မှာပင် . . .

“သားသား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မယ့်လို မကစားချင်ဘူးဆိုရင်
လည်းရတယ်။ ခြူးစိတ်မဆိုးဘူး။ ခြူးကစိန်ခေါ်သူပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြိုင်
ရဲသူမှမရှိတာ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သားသားမာနတို့ ပုန်းခနဲ ကြွသွားသည်။ ဒါ သူ့မာနကို စော်
ကားခြင်း . . .

“မင်းဘက်ကကြေးကို စိတ်တိုင်းကျပြီလား”

“ပြန်ပြင်ဖို့ အစီအစဉ်တော့ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို အချိန်မရွေးပွဲစနိုင်ပြီ”

သူ့စကားအဆုံး ခြူးချစ်ချောရယ်သံကို ကြားရသည်။

“ဘယ်လိုလဲသားသားရဲ့ စိတ်ကြီးလှချည်လား။ အဲလောက်မလိုပါဘူး။ အဟင်းဟင်း . . . သားသားစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ”

“နေဦး . . . အဲဒီကစားပွဲအတွက် စည်းကမ်းနည်းနည်းလောက် သတ်မှတ်ရအောင်”

သားသားစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှရယ်သံတို့ ရပ်သွားသည်။

“သားသားက ဘယ်လိုစည်းကမ်းတွေ ချချင်လို့လဲ”

“မင်းရဲ့ သဲလွန်စတွေကို ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာပဲရအောင် ထည့်ပေးရမယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆို သားသားလည်း တစ်ခုလိုက်နာရမယ်”

“ဘာလဲ”

“လောင်းကြေးအတိုင်း ကတိမပျက်ဖို့”

“အဟား . . . သားသားပါကွာ”

“အိုကေ . . . ဒါဆို ခြူးတို့နှစ်ယောက် ဒီကစားပွဲလေးကို အတည်ပြုလိုက်ပြီပေါ့နော်”

သားသားပြန်မဖြေ။ နှစ်ဖက်စလုံးစကားသံတို့ ခေတ္တတိတ်သွားပြီးမှ . . .

“ဘယ်တော့လောက်စမယ်သာပြောပါ”

“မနက်ဖြန်”

“တီ . . . တီ . . . တီ”

ဖုန်းလာခြင်းမဟုတ်။ ဖုန်းကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

VIII

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းရောက်တော့ ယမင်း မနေ့ကစာရခဲ့သည့်အကြောင်းကို မြင့်မိုရ်အားပြောပြလိုက်သည်။ ပြီး စာကိုမြင့်မိုရ်အား ပြရင်း . . .

“ငါပြောသားပဲ . . . ခြူးချစ်ချောကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားသားကို ငါယုံပါတယ်လို့”

ယမင်းစကားကြောင့် မြင့်မိုရ်က စာကိုကြည့်နေရာမှ . . .

“နင့်စာကဘာလဲဟ . . . စာသာဆိုတယ်။ ဘယ်မှလည်း ရေးထားတာမတွေ့ဘူး။ ပုံနှစ်ပုံနဲ့ စာတစ်ကြောင်းပဲပါတယ်။ ပြီးတော့ (စာထဲမှာဘာပါလဲသိချင်လား)ဆိုတာကြီးက ဘာလဲ။ စာအိတ်ပုံပဲဆွဲထားပြီး ငါတို့ကအထဲမှာ ဘာပါလဲ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာစိတ်ကူးတွေလဲ မသိဘူး”

မြင့်မိုရ်၏ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်အပြောကြောင့် ယမင်းက ရယ်သည်။

“အေး . . . အဲလိုအတွေးလေးတွေကပဲ ချစ်စရာကောင်းနေတာ”
ယမင်း၏စကားကြောင့် မြင့်မိုရ်မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း . . .

“နေစမ်းပါဦး . . . ဒီစာကို သားသားပေးတာပါလို့ နင့်ကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ဘယ်သူမှမပြောဘူး။ ငါ့ဘာသာငါပြောတာ”

“အင်း . . . ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . စာရဲ့အောက်ဆုံးမှာ နင်မတွေ့ဘူးလား။ (ဒီသံ ၅ သံ) ဆိုပြီးတော့ . . . နောက်ပြီး (သသ) ရဲ့ပတ်လည်က ဂဏန်း တွေကိုလည်းကြည့်ဦး။ ဒီလိုစာမျိုး နင်ဘယ်သူ့ဆီမှာမြင်ဖူးလဲ။ သားသား ဆီမှာပဲမြင်ဖူးတာ။ ဟိုတစ်နေ့က နင်တောင်သားသားကားမှန်ရှေ့က ခွာလာသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမှာ ငါတောင်သိမ်းထားသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ယမင်းကလွယ်အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြ သည်။ မြင့်မိုရ်လည်းစာကိုယူ၍ တိုက်ကြည့်လိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းရမ်းပါ၏။

“ဘာလဲ . . . ဒီစာက သားသားပေးတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ယမင်းစကားကြောင့် မြင့်မိုရ်က ခေါင်းထပ်ရမ်းရင်း . . .

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါဒီစာနစ်ရွက်စလုံးကို ဘာမှနားမလည်လို့ ခေါင်းရမ်းတာပါ။ သားသားလာမှ မေးကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် ယမင်းပျာပျာသလဲပင် စာရွက်တွေကို ဆွဲ ယူလိုက်ကာပြောသည်။

“ဟာ . . . ဟင့်အင်း . . . မမေးပါဘူး။ ဘာလို့မေးရမှာလဲ”

ယမင်းပုံစံကြောင့် မြင့်မိုရ်ကြောင်သွားကာ . . .

“မမေးရင်ဒါတွေက ဘာတွေရေးထားတာလဲ နင်သိလို့လား”

“မသိဘူး”

“အေး . . . မသိလို့ မေးမယ်လို့ပြောတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . မမေးဘူး”

“ဟင့်”

“သူ့ဟာသူ အချိန်တန်ရင် အားလုံးပြောပြလိမ့်မယ်။ သားသား ပြောပြတာကိုပဲ စောင့်မယ်ဟာ။ ကြိုပြီးမမေးချင်ဘူး။ တော်ကြာ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတာလေးတွေ ပျက်သွားမှာစိုးလို့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် . . . မနေ့ကပဲကြည့်လေ မိုးပျံပူဖောင်းနဲ့စာပေး တာ တွေးကြည့်ရင် ဘယ်လောက်ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းလဲ။ ငါ့တည့်တည့် ရောက်မှ ဖောက်ပစ်လိုက်တာကအစ အားလုံးကွက်တိ။ အဲဒါကြောင့်မို့ လို့လည်း ခြူးချောချစ်နဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ကိစ္စကို ငါစိတ်ဆိုးပြေလိုက်တာ”
ယမင်းစကားကြောင့် မြင့်မိုရ်က ယမင်းကိုကြည့်ကာ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“အဲဒါဆို နင်ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားသားကိုဘာမှ မမေးတော့ဘူးပေါ့”

ယမင်းခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အေးလေ . . . ပြီးတာပဲ။ နင့်ဘက်က နေနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ထိုနောက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆိုမီကြ တော့။ ကန်တင်းအပြင်သို့သာ ငေးသွားကြသည်။

မကြာပါ။

“ဟော . . . ဟိုမှာ သားသားလာပြီ”

သားသားကန်တင်းထဲ ဝင်လာသည်ကို ယမင်းကအရင်မြင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားသားက ခပ်ဝေးဝေးမှပင် သူတို့ဝိုင်းကို ကြည့်၍ ပြုံးပြပါ၏။ အရပ်မြင့်မြင့် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ပြုံးပြလိုက် သောပုံစံကအစ အရမ်းချစ်စရာကောင်းသည့် သားသား။

သားသား ယမင်းသားမှ ခုံတစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
သားသားပုံစံက ဘာမှထူးခြားမှုရှိမနေပါ။ မနေ့က စာပေးထားသောကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဘာမှမသိသလိုပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ပထမဆုံးစမြင်သည်ကား မြင့်မိုရ် . . .

“ဟဲ့ . . . သားသား နင့်နောက်ကျောမှာ ဘာကြီးကပ်ထား
တာလဲ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် သားသားက ကပျာကယာ အင်္ကျီနောက်
ကျောကိုဆွဲ၍ ကြည့်သည်။ ယမင်းလည်း သားသားနောက်ကျောကို
ကြည့်လိုက်တော့ စာရွက်တစ်ရွက်။ အင်္ကျီနောက်ကျောမှာ တိပ်ဖြင့်ကပ်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သားသား ထိုစာရွက်ကို အင်္ကျီမှ ကပျာကယာ ခွာယူလိုက်ပါ၏။
ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

သားသားဆီမှာမြင်နေကျ ယမင်းတို့မသိသောစာများ . . .
ထိုစာများက အောက်ပါအတိုင်းသာ . . .

ကောင်စာကို နားဖြိုး မိလင်္ဂလူက နှစ်ချက် တီး၍
မြကွဲတံကဲ့သို့ နှိပ်ဖို့လကွဲဖိဖိကွဲ နှစ်ခု တံတံနှိပ်

လူက ပါ။
လူက ပါ။

သားသားစာကိုကြည့်နေရင်းမှ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီး
ကောင်တာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးစာကို နောက်တစ်ဖန်ပြန်ကြည့်
ရင်းမှ စဉ်းစားဟန်တစ်ချက်ပြုပါ၏။

ယမင်းနှင့် မြင့်မိုရ်တို့လည်း သားသားပုံစံကိုကြည့်၍ အူလည်
လည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သားသားမျက်နှာပြုံးသွားကာ ပါးစပ်မှအဆုံးအစ
မရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ပထမပွဲတော့ ခံလိုက်ရပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး သားသားမှာ ကောင်တာဘက်သို့ ထူးပွားပါတော့
သည်။

ကောင်တာရှေ့ရောက်တော့ သားသားလက်ဖြောက်နစ်ချက် ဘီး
လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ . . .

“ဪ . . . ရောက်လာပြီပဲ . . . ရော့”

ဟုဆိုကာ ကောင်တာမှဦးလေးကြီးက သူ့အား မာတုံရိုမီးကရက်
တစ်ဘူးပေးပါ၏။ ထိုဦးလေးကြီးပေးသော စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူ
နေရင်းမှာပင် သားသားတစ်စုံတစ်ရာကို ရှေ့ရွတ်မိသည်။

“အင်း . . . ချစ်ဖို့ကောင်းသားပဲ”

သားသား ထိုသို့ပြောလိုက်သည်ကို ဦးလေးကြီးက ဘာကြား
သည်မသိ။

“ဟင် . . . မီးခြစ်လား . . . ရော့ . . .”

“ဗျာ”

ဘာမှတော့မဟုတ်။ ဒါဝေမယ့် သားသားဆေးလိပ်ပူးဘဲမှ တစ်
လိပ်ထုတ်သောက်လိုက်ရပါတော့သည်။

သားသားပြန်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ . . .

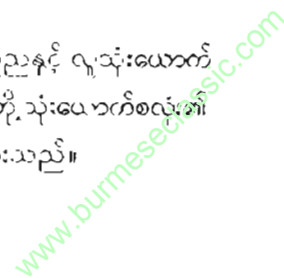
“ကောင်တာကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ သားသား”

ယမင်းအမေးကြောင့် သားသားလက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ဘူးကို
ဖောင်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ဆေးလိပ်သွားဝယ်တာ”

သားသားအဖြေကြောင့် ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံ
သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကန်တင်းထံသို့ ဆူညံဆူညံနှင့် လူသုံးယောက်
ဝင်လာပါ၏။ ဆူညံသောအသံတွေကြောင့် ယမင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး၏
မျက်လုံးတွေလည်း ဆိုင်ပေါက်တာကရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ် နောက်တစ်ခေါက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြန်ပါ
၏။ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကား . . .

သော်သော်၊ စိုင်းထက်နှင့် ရဲထွဋ်။

ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ် ခေါင်းငုံ့ရန်ကြိုးစားမှုမတိုင်ခင်မှာပင် သော်
သော်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်အား မြင်သွားပြီဖြစ်သည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း
ပင် သော်သော်ခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရပ်တန့်သွားရပါ၏။

သော်သော်ခြေစုံရပ်ကာ တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေသည်ကား
ယမင်းဆု။ ဘေးမှာ သူမချစ်သူပါမှန်းသိသည်။ ဒါပေမယ့် သူဂရုမစိုက်၊
ဂရုစိုက်ဖို့လည်းမလိုပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် မဝံ့မရဲမော့ကြည့်လာသော ယမင်းမျက်ဝန်းနှင့်
သူ့အကြည့်တို့ ဆုံမှတ်တစ်နေရာတွင် ထိခတ်မိသွားပြီးသည့်နောက်မှာ
တော့ . . .

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းထန်သွားရပါတော့သည်။

“ဝုန်းခနဲဆို ဘေးမှပုဂ္ဂိုလ်ထရပ်လိုက်တာ သူသိသည်။ ယမင်း
လက်ဆွဲဟန် တားလိုက်သည်ကိုလည်း မြင်သည်။

ဒါတွေက သူ့အတွက် အပိုကိစ္စတွေဖြစ်သွားလေပြီ။ အကြောင်း
ကား ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးသည် အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ အရာအားလုံး ပြီးပြည့်
စုံသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ထိုနောက်မှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေထိုင်ရာ ဝိုင်းဆီသို့ . . .

သူငယ်ချင်းတွေပဲ နေရာရွေးတတ်တာလား၊ သူကပဲကံကောင်း
တာလားမသိ။ သူတို့ထိုင်ရာဝိုင်းက ယမင်းတို့ဝိုင်းနှင့်တစ်ဝိုင်းကျော်။
သော်သော် ယမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်ကိုမှန်း၍ နေရာယူလိုက်
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သော်သော် လုပ်ဦး”

“ဘာလဲဟ”

စိုင်းထက်၏ အရင်းအဖျားမရှိစကားကြောင့် သော်သော်ကြောင်
သွားသည်။

“ငါတို့ လမ်းမှာငြင်းလာတဲ့ကိစ္စ”

“အဲဒါငါ ရှင်းပြပြီးသွားပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့ကောင် . . . အဲဒါကို ငါတို့လက်မခံဘူး။
နောက်တစ်နည်းနဲ့ရှင်းပြ”

ယမင်းတို့လည်း ဘာတွေများ ရှင်းပြခိုင်းနေသနည်းဟူ၍ မိန်းမ
တို့သဘာဝအတိုင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အဲဒါဆို မင်းတို့နှစ်ကောင် ဒီဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲဝိုင်းဘယ်နှ
ဝိုင်းရှိလဲ ထ၊ ရေလိုက်ကွာ”

သော်သော်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ထိုနှစ်ယောက်မှာ တကယ်
ထ၊ ရေပါ၏။ ယမင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သည့်အတွက် အကုန်မြင်
နေရသည်။

“လေးဆယ့်နှစ်ဝိုင်း . . . ဟေ့ကောင်”

“အေး . . . အဲဒါဆို တစ်ဝိုင်းကို အစုတစ်စုထားပြီး တွက်
လိုက်၊ ဘယ်နှစုရှိမလဲ”

“လေးဆယ့်နှစ်စုပေါ့”

ရဲထွဋ်က ချက်ချင်းပင်ပြန်ဖြေသည်။

“မှားတယ် . . . လေးဆယ့်သုံးစု”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

ယမင်းတို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ယမင်းပင်မဟုတ် သားသား
ပင် စိတ်ဝင်စားသွားပါ၏။ သော်သော်တို့ အုပ်စုလုပ်ပုံကွေ့ သင်္ချာနည်း
ဆန်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ရှင်းပါဦး”

စိုင်းထက်က မေးငေါ့ကာမေးသည်။

သော်သော် ရေးရေးလေးပြုံးလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် . . .

“မင်းတို့ ဗလာအစုဆိုတာကို မေ့နေပြီနဲ့ ဟူတယ်”

“ဟင်”

စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်နှစ်ယောက်စလုံး အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီး

မှ . . .

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ။ ငါတို့အဲဒါကို မေ့နေတယ်”

သော်သော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မျက်မှန်ပါးအောက်မှ အကြည့်လေးတစ်စုံနှင့် ခလုတ်တိုက်မိပါ၏။ သော်သော်ရင်ထဲ သက်တံ့ နှစ်စင်းသာသွားသည်။

“နောက်ပြီး အဲဒါနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်ကွာ”

သူ့စကားကြောင့် စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်တို့၏ အကြည့်တွေ သူ့ထံ ပြန်ရောက်လာပါ၏။

“ဒါဘာလဲ”

ဟုဆို၍ သော်သော်က နီးစပ်ရာခဲတစ်လုံးကိုကောက်ကာ စားပွဲ ပေါ်တင်ပြသည်။

“ခဲလုံး”

“ကျောက်ခဲ”

ဖြေသံက နှစ်မျိုးထွက်လာပါ၏။ ထိုဖြေသံတို့ကြောင့် သော်သော်တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . စိုင်းထက်က ခဲလုံး၊ ရဲထွဋ်က ကျောက်ခဲ။ ကဲ

စိုင်းထက် မင်းအမင်ပြော၊ ဒါဘယ်နခုလဲ”

“တစ်ခု”

“မှန်တယ် . . . ကဲ . . . ရဲထွဋ်ကကျောက်ခဲလဲ”

“တစ်ခုပဲပေါ့”

“မှားတယ်”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ရဲထွဋ်ကြောင်ကာသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာကြောင်တာလဲ။ မင်းတင်ထားတာ တစ်ခု

တည်းလေကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အဲဒါကြောင့်မို့လို့ စိုင်းထက်မှန်တာပေါ့”

“ဒါဆို ငါက ဘာလို့မှားတာလဲ”

ရဲထွဋ် ရူးရှူးရဲရဲဖြစ်သွားသည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်လောက်ပါ၏။

“မင်းက ကျောက်ခဲလို့ဖြေလို့”

“ဟ . . . ကျောက်ခဲလို့ဖြေတာနဲ့ တစ်ခုကနေ နှစ်ခုဖြစ်သွားရောလား”

“ဖြစ်တာပေါ့ ကျောက်ခဲဆိုတာ တစ်ခုတည်းမှမဟုတ်တာ။ နှစ်ခု”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ‘ကျောက်’ နဲ့ ‘ခဲ’ဆိုပြီး နှစ်ခု။ ကျောက်ဆိုတာ ငါတို့အားလုံးသိတဲ့ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်ထဲက ‘ကျောက်’။ ကျောက်ခဲဆိုတာ ခဲမဖြူ၊ ခဲ၊ သွပ်၊ ဇင့်တို့ထဲက ‘ခဲ’။ အဲဒီတော့ ကျောက်ခဲဆိုတာ နှစ်ခု၊ ကျောက်နဲ့ ခဲနဲ့ပေါင်းထားတာ။ ရှင်းပြီလား”

စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်နှစ်ယောက်စလုံး သူ့စကားကြောင့် အူလည်လည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ယမင်းတို့ဝိုင်းမှာ ပိုက်ဆံရှင်း၍ ထွက်သွားကြပါတော့၏။

သူတို့ဝိုင်းမှာတော့ ဆက်လက်ခတ်မောင်းတုန်း။

ထိုကျောင်းသားသည် နှုတ်ခမ်းမှာ ဆေးလိပ်ကိုညှပ်ထားရင်း လက်နှစ်ဖက်က ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ လျှောက်စမ်းနေပါ၏။ သူ့သဘောပေါက် လိုက်သည်။

“အစ်ကို . . . မီးခြစ်ပါရင် ခဏလောက်ငှားပါလား”

အနားရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သား သား ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက အဆင်းသင့်ထုတ်ထားသော မီးခြစ်ကိုကမ်း ပေးလိုက်သည်။ သူပေးသောမီးခြစ်ကိုယူ၍ ထိုကျောင်းသားမှ ဆေးလိပ် ကို မီးညှိသည်။ ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့အားဆေးလိပ်ဘူးကို အဖုံးဖွင့် ကာ ထိုးပေးပါ၏။

ဒါ သူ့ကို ဆေးလိပ်ကြိုက်သူချင်း ပြင်ကျေးမှုသာသော။ သားသားခေါင်းညှိတ်လိုက်ကာ ဆေးလိပ်ဘူးကိုယူလိုက်သည်။ ဆေးလိပ် ဘူးက တစ်လိပ်မှပင် မထုတ်ရသေး။ ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုယူတံ့၍ နှုတ်ခမ်းတွေအပြီးမှာပင် ဆေးလိပ်ဘူးကိုပြန်ပေးတော့”

“ပြန်ပေးစရာမလိုဘူးအစ်ကို။ တစ်ဘူးလုံး အစ်ကို့ကိုပေးဟာ”
“ဟင်”

သားသား အံ့ဩသွားသည်။ မီးခြစ်ခဏငှားရုံဖြင့် ဆေးလိပ် တစ်ဘူးရသည့်အဖြစ်က နည်းနည်းတော့ယူးဆန်းနေပါ၏။ သားသား မေးမည်ကြံစဉ်မှာပင် . . .

“ဘာလဲ အစ်ကိုက အံ့ဩလို့လား။ မအံ့ဩနဲ့အစ်ကို့ကကယ် ပေးတာ။ အဲ . . . ကျွန်တော်ပေးတာဟော့ မဟုတ်ဘူး”

သားသားစိတ်ငင်စားသွားသည်။

“ဟယ်သုပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အစ်မ ပေးခိုင်းတာ”

“မင်းအစ်မက . . . ”

“ခြူးချစ်ချော့”

“ဟေ”

IX

သားသား ကားကိုပါကင်ထိုးကာ စာသင်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းထိုင်းလို့ နေပါ၏။ သူ့ခေါင်းထဲ တွင် အာရုံတွေကမူးနေဟန်နေသည်။ သူတစ်ညလုံးစဉ်းစားခဲ့သော်လည်း မှန်ကန်သောအဖြေတစ်ခုကို သူမရှာနိုင်သေး။

သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ခြူးချစ်ချော့နှင့်ကစားမိတာ မှားများ မှားသွားပြီလား။ သမင်းကိုရော ဒီကိစ္စတွေဖုံးကွယ်ထားရမည်လား။ ဖွင့်ပြောရမည်လား။ သူမမေ့ခဲ့တတ်။

ထို့ကြောင့် သူကန်တင်းသို့ပင်မသွားဘဲ ကျောင်းခန်းဆီသို့သာ လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သားသား အာမေဇိုတ်သံတွေပင် ထွက်သွားရလောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။ သူဘယ်လိုမှမထင်ထား။

“ကျွန်တော့်ကိုပေးခိုင်းခါနီးတောင် ဆေးလိပ်ဘူးဖင်မှာ တစ်ခုခု ရေးလိုက်သေးတယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့မသိဘူး။”

ထိုကျောင်းသားစကားကြောင့် သားသား ကမန်းကတန်းပင် ဘူးဖင်ကိုထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ဘောပင်ဖြင့် ရောမဂဏန်းတစ်လုံးသွား ရေးထားသည်။ ထိုဂဏန်းကား . . .

II

ထိုမျှသာ။

သားသား သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒုတိယကစားပွဲကို သူ သတိလက်လွတ်စွာရှုံးသွားခြင်း။ ဒါပေမယ့် သားသားရင်ထဲတွင် တစ်ခု သေချာသွားခဲ့လေပြီ။ အဲဒါက ဒီကိစ္စကို ယမင်းအားဖွင့်ပြောရန် လုံးဝ မဖြစ်တော့။

ဒီလိုနှင့်ပဲ . . .

သားသားအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

သော်သော်ကျောင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာနေသည်။ လက်မှနာရီကိုလည်း တကြည့်ကြည့်ဖြင့်၊ သူ့ပုံစံက တစ်ခုခုနောက်ကျ သွားမှာစိုးရိမ်သလိုမျိုး အလျင်စလိုပုံစံဖြစ်နေသည်။

“ဆရာအချိန်တော့ လွတ်ပြီထင်ပါတယ်ကွာ . . . ကျွတ်”

သော်သော် တစ်ကိုယ်တည်းညည်းမိသည်။ ညကစိတ်ပါပါနှင့် သင်္ချာထိုင်တွက်နေတာ တော်တော်ကြာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့

မနက်နိုးတော့ နေက ၄၅ ဒီဂရီလောက်မြင့်နေပြီဖြစ်ပါ၏။

ဒီနေ့မနက် ပထမဆုံးအချိန်က သင်္ချာချိန်။ သင်မည့်ဆရာက ဦးတင်မောင်။ ဦးတင်မောင်ဆိုတာ သူ့ကျောင်းသို့ ပထမဆုံး စတက်သည့် နေ့က အခန်းမှားပြီး တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ဆရာ။

သော်သော် အလျင်စလိုပင် ကျောင်းလှေကားထစ်တွေကို မြှေ တက်လိုက်သည်။ ပြီး လှေကားဆုံးတော့ လူကို ၉၀ ဒီဂရီလှည့်ကာ အခန်းရှိရာသို့ တစ်ချိုးတည်းလိမ့်ပါ၏။

တော်သေးသည်။ ဆရာမထွက်သေး။

သော်သော် အခန်း၏ပထမတံခါးကိုကျော်၍ နောက်ပေါက်မှ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ကိုကြည့်နေသော အကြည့်တစ်စုံနှင့်သွားဆုံ သည်။ ထိုအကြည့်ကား . . .

“သော်သော် . . . ရှေ့ကိုလာခဲ့ဦး”

သူ့ကြက်သီးတွေပင် တသွားသည်။ ဝေရာအကြောင်း သူ့သိ သည်။ အဆူခံရမည်လား၊ ဒဏ်ပေးခံရမည်လား။ တစ်ခုခုတော့ သေချာ နေပါ၏။ အခန်းနောက်ဆုံးမှ ဟွန်ဆုတ်စွာပျောက်လာသောသူ့ကို တစ်ခန်းလုံးက ပိုင်းကြည့်နေသည်။ အတန်းရှေ့ရောက်ဟော့ . . .

“မင်းဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

ဆရာအသံက ပုံမှန်ဇာတ် နည်းနည်းပိုကာ မာနေပါ၏။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် . . . အိပ်ရာထဲ နောက်ကျသွားလို့ပါ ဆရာ”

“ဟာကွ”

သော်သော်လန့်သွားသည်။ ပြီး အတံတံကလန်ဖြင့် ဆရာ မျက်နှာကြည့်မိတော့ သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးနှင့်ဆုံသည်။ သော်သော် အလိုလိုခေါင်းပုံ သွားသည်။

“မင်းအပြစ်ပေးသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိပါတယ်”

သော်သော် အသံတွေပင် တုန်ချင်လာသည်။

“သိရင် ညာဘက်လှည့်”

သူ့ကြောင်သွားသည်။ ရိုက်များရိုက်တော့မှာလား ဒီအရွယ်ကြီး
ရောက်မှ ရိုက်တော့မရိုက်တန်ရာ။ ဒါပေမယ့် ပြောလိုတော့မရ။

ဦးတင်မောင်က သူများနှင့်တူတာမဟုတ်။

သော်သော် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ညာလက်လှည့်သွားသည်။

“ရှေ့ကိုပြန်လှည့်”

သူ့ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ရှေ့ပြန်ရောက်လာပြန်ပါ၏။
တစ်ခန်းလုံးကလည်း သူ့အားကြည့်၍ ရယ်သူကရယ်နေသည်။ ပြုံးသူက
ပြုံးနေကြသည်။

“နောက်ကိုလှည့်စမ်း”

ဘုရား . . . ဘုရား ခုနရိုက်ဖို့ အနေအထားမကောင်းလို့
နောက်ထပ်လှည့်ခိုင်းတာထင်တယ်။ သော်သော်စိတ်ထဲမှ တွေးမိသည်။
ဆရာခိုင်းသည့်အတိုင်း နောက်လှည့်လိုက်တော့ တစ်ခန်းလုံးနှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်၊ တစ်ခန်းလုံးက သူ့အားပြုံးစိပြုံးစိ လုပ်နေပါ၏။

“ရှေ့ကိုပြန်လှည့်”

သော်သော် ကိုယ်တစ်ပတ်လည်သွားသည်။ ဆရာဘာအဓိပ္ပာယ်
နှင့် သူ့အားလှည့်ခိုင်းနေမှန်း နားမလည်။ သူ့ကို မော်ဒယ်လုပ်ခိုင်းမလို့
ကြည့်နေတာတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာကသူ့အား အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တစ်ခွန်း
ချင်းပြောလာသည်။

“အခုမင်းလှည့်တာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့လည်ပြီး ဘယ်လောက်ဒီဂရီ
ရှိသွားလဲ”

“ဗျာ”

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဆို”

အခုမှ သူသဘောပေါက်သွားလေပြီ။ ဆရာအမေးကြောင့် တစ်
ခန်းလုံးလည်း ပါးစပ်တွေပွင့်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် . . .

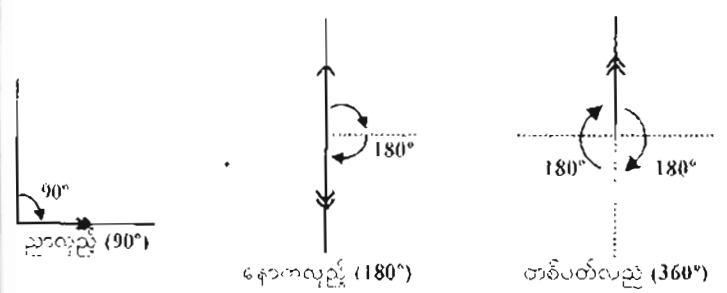
သော်သော်ချက်ချင်းပင် . . .

“နာရီလက်တံလည်သလိုလည်ပြီး ပထမ ညာလှည့်မှာ ၉၀ ဒီဂရီ
ရှိပါတယ်။ ဒုတိယနောက်လှည့်က ၁၈၀ ဒီဂရီပါ။ တတိယရှေ့လှည့်
ကလည်း ၁၈၀ ပါ။ အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းတစ်ပတ်လည်က ၃၆၀ ဒီဂရီ ရှိပါ
တယ်”

သော်သော်အဖြေကြောင့် ဆရာပြုံးသွားသည်။ ခုနသူ့အား ပြုံး
စိစိလုပ်နေကြသူတွေလည်း အကုန်လုံးကြက်သေသေကုန်ကြပါ၏။

“ကဲ . . . ခုနမင်းလှည့်သွားတဲ့အတိုင်း ဆရာ့ကို ဘောမှာ
ပုံဆွဲပေးပါ”

သော်သော် ဆရာလက်ထဲမှ မြေဖြူကိုယူ၍ ဆရာခိုင်းသည့်
အတိုင်း ဘောမှာပုံဆွဲပြလိုက်သည်။

သူဆွဲပြသောပုံကိုကြည့်၍ ဆရာကခေါင်းကိုညိတ်သည်။ ပြီး
တစ်ဆက်တည်း . . .

“အေး . . . ဆရာ့အခုသင်နေတာလည်း အဲဒါပဲ။ သွားတော့

ရပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် အတန်းပြောင်းသွားပါတော့သည်။ သူလေးငါးလှမ်း
လောက်ရောက်မှ ဆရာကသူ့အား လှမ်းခေါ်ပါ၏။

“သော်သော် . . . ခဏ . . . ”

“ဗျာ . . . ဆရာ”

“ဆရာမင်းကို လူကစံယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်လေးစရာရှိတယ်။

စနေနေ့လည်နှစ်နာရီ ဆရာအိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား”

သူလက်ပိုက်၍ ဦးခေါင်းကိုညွတ်ကာ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . . ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး . . . အေး”

. . .

ဆရာထွက်သွားပြီးတော့ သူလည်းအတန်းပြင် လိုက်ထွက်ခဲ့
သည်။

သူဒီနေ့မနက် ယမင်းအားမတွေ့ရသေး။ ပြီးကော့ စိုင်းထက်
နှင့် ရဲထွဋ်တို့ကိုလည်း ရှာရဦးမည်။ ဤသို့ဖြင့် ယမင်းရှိရာအောက်ထပ်
တိုရောက်တော့ ယမင်းကို အတန်းမှာ ဆရာမပင်နေသည်။

ယမင်းသူ့ကိုမတွေ့။ ဘောသို့သာအာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။
ဆရာမ၏ သင်ပြမှုကွင် အာရုံစိုက်နေသော ယမင်းပုံစံလေးက အရမ်းကို
ဖြူစင်နေပါ၏။ သူကြည့်နေရင်းဖြင့် တစ်စထက်တစ်စရင်ခုန်သံတို့
မြန်လာပါသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ဆရာမက မြေဖြူကိုကိုင်မြှောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခေါ်
လိုက်သည်။ နာမည်ကိုတော့ ဝေဗျာမသံကဲ့လိုက်။ ဒါမဝမယ့် ကျောင်း
သားကစံယောက်ထလာသည်ကိုတော့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီး ထိုကျောင်း

သားမှာ ဆရာမလက်ထဲက မြေဖြူကိုယူရင်း ဘောမှာတစ်စုံတစ်ခုရေး
ခြစ်နေပါ၏။

သော်သော် စိတ်ဝင်စားသွားကာ ဘောကိုသေချာကြည့်လိုက်မိ
တော့ ဂျော်မက်ထရီပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်။ သူသဘောပေါက်သွားသည်။ ဆရာမ
က ထိုကျောင်းသားအား ဂျော်မက်ထရီပုစ္ဆာကို ရှင်းခိုင်းခြင်း။

သင်္ချာဆိုလျှင် ဝါသနာထုံသောသူ့အတွက်ကား ဘယ်လိုမှမနေ
နိုင်တော့။ ထိုဂျော်မက်ထရီပုစ္ဆာတွင် မျောသွားချေပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင် သူမျက်မှောင်တစ်ချက် ကြွတ်သွားပါ၏။ ပြီး
ပါးစပ်မှလည်း အမှတ်မထင်စကားမျိုး ပြောဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ပိုက်သာဂိုရပ်သီအိုရမ်နဲ့ စတွက်ရတာလဲ . . . ပိုက်
သာဂိုရပ်နဲ့တွက်ရင်ကြာမှာပေါ့ . . . အမှန်က Apollonius အပိုလိုနီးရပ်
သီအိုရမ်နဲ့ တွက်ရမှာ . . . ”

ထိုကျောင်းသားတွက်သလိုပင် သူလည်းစိတ်ထဲမှ လိုက်တွက်
မိသည်။ ပြီးပါးစပ်မှလည်း တိုးတိုး တိုးတိုး ရေရွတ်နေသည်။ သော်သော်
အဖြေထွက်သွားပါပြီ။ ထိုအဖြေကို ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည်။
“အဖြေက . . .

$$AB^2 + AC^2 = 2AE^2 + 2BE^2$$

ထိုကျောင်းသားမှာတော့ တွက်လို့ကောင်းနေတုန်း။ ထိုစဉ်မှာ
ပင် . . .

“မောင်လေးက ကယ်မေဂျာကလဲ”

အနီးကပ်ထွက်ပေါ်လာသော မိန်းကလေးသံတစ်သံကြောင့်
သော်သော်လန့်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူထက် အသက်ကြီးမည်ထင်ရပါ၏။ မထူမပါး ဘဲဥပုံမျက်မှန်
တစ်လက်ကိုလည်း တပ်ထားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်သင်္ချာကပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိ
ဘူး”

www.burmeseclassi.com

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး။ ခုန ဂျော်မက်ထရီနည်းနဲ့ စဉ်းစား
သွားတာလေးကို သုဘောကျလို့ပါ။ အစ်မနာမည် ယဉ်ငြိမ်းအေးလို့
ခေါ်တယ်။ သင်္ချာနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်တစ်ဘွဲ့ထပ်ယူမလို့ စာတမ်း
စာစောင်ပြုစုနေတယ်ဆိုပါတော့”

“ဪ... ကျွန်တော့်နာမည် သော်သော်လို့ခေါ်ပါတယ်။
ဒုတိယနှစ် သင်္ချာကပါ”

“ဒါနဲ့ မောင်လေးသင်္ချာကို စိတ်ဝင်စားလား”

“အရမ်းစိတ်ဝင်စားပါတယ် အစ်မ”

“ဟာ... ဒါဆိုရင်တော့ အတော်ပဲ။ အစ်မနဲ့သင်္ချာအကြောင်း
နည်းနည်းဆွေးနွေးကြည့်ရအောင်”

“ဟင်... အခုလား အစ်မ”

သော်သော်ပြောလည်းပြော လက်မှလည်းနာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်
သည်။

“အခု မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မောင်လေးအားတဲ့တစ်နေ့နေ့ပေါ့။

လာမယ့်စနေနေ့လောက်ဆိုရင် အားလား”

“အင်း... မနက်ပိုင်းလောက်ဆိုရင်တော့ အားမယ်။ နေ့လယ်
မှာချိန်းထားတာတစ်ခုရှိလို့”

“အစ်မလည်း နေ့လယ်ဘက်မအားပါဘူး။ နှစ်နာရီထိုး ဆရာ
ဦးတင်မောင်အိမ်သွားဖို့ရှိတယ်”

“ဟင်... ဦးတင်မောင်... ဟို... ကျောင်းကသင်္ချာ
ဆရာ ဦးတင်မောင်ကို ပြောတာလား”

“အေးလေ... သူ့အိမ်သွားရမှာ”

“ကျွန်တော်ကိုလည်း နှစ်နာရီ သူ့အိမ်လာခဲ့ဖို့ခေါ်ထားတယ်”

“ဟင်”

ယဉ်ငြိမ်းအေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းကိုလည်း ခေါ်ထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်ကို လာခဲ့ဖို့ခေါ်ထားတယ်။ ဘယ်လို
လုပ်ပြီး...”

သူစကားပင် မဆုံးလိုက်ပါ။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူ... ”

“သော်သော်ပါ”

ယဉ်ငြိမ်းအေး စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ခေါင်းကို ဟဆက်ဆတ်ညိတ်
သည်။

“ဆရာပြောတာ မင်းနဲ့တူတယ်”

“ဗျာ... ဘာ... ဘာပြော...”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ဒါဆို စနေနေ့မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့
ဟုတ်လား... အစ်မသွားပြီ”

ယဉ်ငြိမ်းအေးဆိုသူမှာ ဘက်လိုက်သော ဒိုင်လူကြီးတစ်ယောက်
လို တစ်ဖက်သတ်ခရာတွတ်ကာ ပွဲသိမ်းသွားပါတော့သည်။

ကျန်နေခဲ့သော သူ့မှာတော့ စဉ်းစားစရာတွေတပုံဟပင်နှင့်...

X

သော်သော် ခြံတစ်ခြံရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကိုရိုးကားရားလုပ်နေသည်။ ခြံထဲကို ခြေဖျားထောက်ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပါ၏။

အိမ်က ဆရာဦးတင်မောင်၏အိမ်။ နေ့လည်နှစ်နာရီချိန်းထားသည့်အတွက် သူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လူခေါ်ဘဲလ်ပဲပျက်နေလိုလား၊ အိမ်ထဲမှာလူပဲမရှိလိုလားမသိ၊ အခုထက်ထိ ထွက်မလာသေး။

အော်ခေါ်ရလျှင်ကောင်းမလား။ သော်သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကစံခုဖြစ်သည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်လိုနေပါ၏။ ဒါလည်းမဖြစ်သေး။ ဒီအတိုင်းရပ်စောင့်နေလျှင်ရော . . .

ဒါက ပိုလိုတောင်မဖြစ်သေးသည်။ ထီးမပါ၊ ဘာမပါနေပူပူရပ်စောင့်ရသည့်အဖြစ်က အရှင်လတ်လတ်ငရဲခန်း။ ဒီလိုဆိုတော့ . . .

သော်သော် နည်းနည်းစဉ်းစားလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အဆင်ပြေ၊ အိမ်ထဲမှာ လူရှိမရှိလည်း သိရအောင် . . .

“အလှူခံပါတယ်ဗျို . . . အလှူခံ . . .”

အိမ်ထဲကို ရှိုးလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသေး။

“အိမ်ရှင်တို့ အလှူခံပါတယ်”

အသံကို နည်းနည်းထပ်မြှင့်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့ . . . အလှူခံ . . .”

ထိုအခါမှ . . .

“လာပြီ”

ဟူသော မိန်းကလေးသံတစ်သံနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှမိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပါ၏။ ပြေးထွက်လာသော မိန်းကလေးကို ကြည့်၍ သော်သော်အံ့သြသွားသည်။ ထိုမိန်းကလေးလည်း-သော်သော်ကို မြင်သွားကာ . . .

“ဟင် . . . ဝှင်ကြယ်”

“ရှင် . . . ရှင် . . .”

နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။ မှင်သက်သွားရာမှပထမဆုံး သော်သော်သတိဝင်ကာ . . .

“ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . တံခါးလာဖွင့်လေ”

“ဘာလို့ဖွင့်ရမှာလဲ . . . အလှူခံထည့်တာ ခြံတံခါးအပေါက်က ထည့်လည်းရတာပဲ။ ဒါနဲ့အလှူခံသာဆိုတယ် ရှင်ကတစ်ယောက်တည်းပါလား . . .

ပြောနေရင်းမှ သူ့အားမသင်္ကာသလိုအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကြောင့် . . .

“ဟာ . . . မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုအကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတာလဲ။ ငါ

အလှူခံမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် . . . ရှင်ပဲခုန အလှူခံဆို”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အလှူခံဆိုလို့ ကျွန်မထွက်လာတာ”

“ရော် . . . မဟုတ်ပါဘူးဆို”

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ယမင်းရေ ဖွင့်ပေးလိုက် . . . သူအလှူခံမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ဆရာခေါ်ထားတာ . . .”

ဆရာဦးတင်မောင်က အိမ်ပေါက်ဝမှ ထွက်ရပ်ကာ အော်ပြော ပါသည်။ ထိုအခါမှ . . .

“ရှင် . . . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ယမင်းဆုမှာ ဇက်လေးပု၍ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးပါ၏။

“မင်းကိုငါ မပြောဘူးလား . . . ငါအလှူခံမဟုတ်ပါဘူးလို့”

သူ၏စကားကြောင့် ယမင်းဆုက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ သူကတော့ ဖွင့်ပေးသောတံခါးမှဝင်ကာ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“လာကွာ . . . မောင်သော်သော် . . . မင်းကိုမျှော်နေတာ။ ယဉ်ငြိမ်းအေးဟို့လည်း ခုနကမှ ရောက်လာကြတာ”

ဆရာအား ဦးညွတ်အရီအသေပြုရင်း ဆရာခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှ ယမင်းဆုမှာပါလာ၏။

ယမင်းဆုမှာ ဆရာဦးတင်မောင် သမီးများလား . . .

သူစဉ်းစားနေသည်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပင် သူ့အတွေးတို့ ရှင်းလင်းသွားခဲ့ပါ၏။

“လာကွာ . . . သော်သော် . . . ညီမလေးနဲ့ စကားပြောနေ သံကြားတည်းက မင်းလို့တော့ထင်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် အလှူခံဆိုလို့”

ဆက်ကီမှာ ထိုင်ရင်းပြောလိုက်သော ယဉ်ငြိမ်းအေးစကား

ကြောင့် သော်သော်ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါက ဒီလိုပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေတော့ ဒီအတိုင်းကြီးအော်ခေါ်ရင်မကောင်းလို့ အလှူခံဆိုပြီးအော်လိုက်တာ။

နောက်ပြီး လူခေါ်ဘဲလဲကလည်း ပျက်နေတယ်ထင်လို့ . . .”

“အေးကွာ . . . လူခေါ်ဘဲလဲက ပျက်နေတာကြာပြီ”

သူ့စကားကို ဆရာဦးတင်မောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ယဉ်ငြိမ်းအေးပြောပြလို့ မင်းနဲ့ဆုံပြီးသွားပြီဆိုတာသိတာ။ မင်းတို့ချင်း သိပြီးသားဆိုတော့ ဆရာမိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကဲ . . . အဲဒါဆို မင်းတို့ချင်းစကားပြောကြဦး။ ဆရာ လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးလို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဆရာထသွားသည်။ ဆရာနောက်မှ ယမင်းဆုလိုက် သွားပါ၏။ သူနှင့် ယဉ်ငြိမ်းအေးကတော့ သင်္ချာနှင့်ပတ်သက်၍ အမြင်ချင်းဖလှယ်လျက် ရှိနေကြပါတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် နှစ်နာရီလောက်ကြာသွားတော့ သူတို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုအခါ၌ပင် . . .

“အမေ . . .”

ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသော ယမင်းဆုအသံကြောင့် သူ့ရော၊ ယဉ်ငြိမ်းအေးရော ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဆရာဇနီးအိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ့ရော ယဉ်ငြိမ်းအေးရော အလိုလို ဆရာဇနီးနောက်မှ ပြေးလိုက်မိသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာနှင့် ယမင်းဆုကို တွေ့ရပါ၏။

“ယမင်း . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယဉ်ငြိမ်းအေး၏ အလျင်စလိုအမေးကို ယမင်းဆုကစပ်ဖြီးဖြီးလှုပ်ရင်း

“အဟီး . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . မီးလုံးတွေ စမ်းကြည့်တာ

ဓာတ်နည်းနည်းလိုက်သွားလို့။”

သူသက်ပြင်းကို ‘ဟူး’ခနဲ မှုတ်ထုတ်မိသွားသည်။

“သူကြိုးကိုင်ထားမှန်းမသိဘူး . . . ဆရာပလပ်ထိုးလိုက်တာ။
တော်သေးတာပေါ့ ဘာမှဖြစ်မသွားလို့။”

ထိုသို့ “ဆရာကပြောရင်း ပလပ်ကိုထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ
သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းတစ်ခန်း မီးလင်းသွားပါ၏။

ထိုအခန်းကား . . .

သူတို့တွေအကုန်လုံး ဆရာဇနီးနောက်မှ လိုက်သွားမိသည်။

အခန်းဝရောက်တော့ အခန်းထဲ၌မြင်ရသည်ကား . . .

လူတစ်ရပ်နီးပါးရှိသော မင်္ဂလာဆောင်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ ထိုဓာတ်ပုံ
၏ရှေ့မှာကား ရောင်စုံမီးသီးတွေဖြင့်ဝေသီနေသော ပန်းအိုးတစ်လုံး။
နောက်နံရံအနံ့လိုက်ကပ်ထားသော သတို့သမီးဓာတ်ပုံတွေနှင့် ဖေဖော်ဝါရီ
(၁၄)ဟူသော စာတမ်းများ။

ဓာတ်ပုံဘေးရှိခုတင်ပေါ်တွင်ကား နင်းဆီပွင့်ဖတ်ခြောက်တွေ
ကျပြန်လျက်ရှိပြီး အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူ၏အလယ်တွင် သွေးဖြင့်ရေးထား
သည်ဟုထင်ရသော . . .

‘နင်းဆီ’ဆိုသည့်စာတန်း . . .

ထိုသို့ ထူးဆန်းသော အပြင်အဆင်တွေကိုကြည့်၍ သော်သော်
အံ့ဩနေသည်။ ယမင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ မြင်ဖူးနေကျပုံစံ
တစ်ခုလို ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး။

အထူးအဆန်းဖြစ်နေသော သော်သော်ပုံစံကိုကြည့်၍ ဆရာက
ဆိုသည်။

“မောင်သော်သော် . . . ဒီအခန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတယ်နဲ့
တူတယ်။ ယမင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ မြင်ဖူးနေကျဆိုတော့
ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါ ဆရာသားအခန်းလေ။ ဓာတ်ပုံထဲကမိန်းကလေးက
သူ့ဇနီးပေါ့။ ဆရာသားက အိမ်ထောင်ရေးကံဆိုးလွန်းပါတယ်ကွာ”

ထိုသို့ ဆွေးမြည့်စွာပြောနေရင်းနှင့် ဆရာအသံ တိမ်ဝင်သွား
သည်။

“ဆရာသားက ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)ရက်နေ့မှာမွေးတာ။ အခု
ခေတ်အခေါ်ဆို ချစ်သူများနေ့မှာပေါ့။ သူ့ရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း သူ့
မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ ချစ်သူများနေ့မှာပဲလုပ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီချစ်သူများ
နေ့မှာပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့ အပြန် ကားအက်စီဒင့်ဖြစ်ပြီး သူ့ဇနီးက
သေသွားခဲ့တယ်”

“ဗျာ”

သော်သော် မှင်တက်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း နင့်သွားပါ
၏။

“အဲဒီမှာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး မစားနိုင်မသောက်နိုင်နဲ့ နောက်
ဆုံး ဆေးရုံပါတင်လိုက်ရတယ်ကွာ”

ဆရာဇနီး၏ငိုသံကို ကြားရသည်။ ယဉ်ငြိမ်းအေးနဲ့ ယမင်းဆု
တို့လည်း မျက်ရည်ဝဲနေကြသည်။

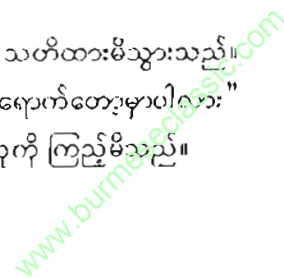
“အခုတော့ သူ့ဒီမှာမရှိတော့ဘူး။ ဆရာအစ်ကိုတွေရှိတဲ့ အမေရိ
ကားမှာ။ ဒါပေမယ့် အခုလို ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)ရောက်ခါနီးတိုင်း သူ့အခန်း
ကိုဖွင့်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရတယ်။ ခုတင်ပေါ်ကပန်းခြောက်တွေ
အသစ်လဲပေး၊ မွေးနေ့ကိတ်မှာ မီးထွန်းပေးရတယ်။ ပြီးရင် အဲဒါတွေ
အကုန်လုံးကို ဗီဒီယိုရိုက်ပြီး သူ့ရှိတဲ့အမေရိကားကို ပို့ပေးရတယ်”

ဆရာ၏စကားတို့ကြောင့် သူ့စိတ်မကောင်း တော်တော်ဖြစ်သွား
ရကာ ဆရာသားကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိသွားသည်။

“ဒီနေ့က ဖေဖော်ဝါရီ (၁၂)လေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့အခန်းကို
ဖွင့်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေတာ”

ဆရာစကားကြောင့် သူလည်းအခုမှ သတိထားမိသွားသည်။

“ဪ . . . ချစ်သူများနေ့တောင် ရောက်တော့မှာပါလား”
ထိုသို့ စိတ်ထဲမှရေရွတ်ရင်း ယမင်းဆုကို ကြည့်မိသည်။

ယမင်းက သူ့အားကြည့်နေသောအကြည့်နှင့် တစ်ခဏတာဆုံ
မိသွားလေသည်နောက် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နွေးသွားရပါသည်။

ထိုနောက်တော့ ဆရာနှင့်သူ့ဇနီးအားနှုတ်ဆက်ကာ သူတို့အိမ်
ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်၌ သော်သော်၏စိတ်တို့ ဆွေးမြည်ကာ
နေပါ၏။

XI

“ဟေ့ကောင် . . . သော်သော် ချစ်သူများနေ့မှာ ဘာလို့ ချစ်
သူအချင်းချင်း ချောကလက်ကျွေးတာလဲမင်းသိလား။”

သူခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

“ငါသိတယ်”

ရဲထွဋ်က ဝင်ဖြေပါ၏။ ရဲထွဋ်စကားကြောင့် စိုင်းထက်မျက်နှာ
ဝင်းသွားသည်။ သူလည်း စိတ်ပင်စားသွားပါ၏။

“သိရင် လုပ်စမ်းပါဦး၊ ငါလည်းသိချင်လို့။”

စိုင်းထက်၏အမေးကြောင့် ရဲထွဋ်တစ်ယောက် ဆရာကြီးစတိုင်
ဖမ်းကာ . . .

“အဟမ်း . . . ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ ချစ်သူများနေ့မှာ ချောကလက်
ကျွေးတာက အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေး
ကိုကျွေးရင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး၊ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကိုကျွေးရင်
အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုးရှိတယ်”

စိုင်းထက်မှာ အမှန်တကယ်စိတ်ဝင်စားသွားပါ၏။ သော်သော် သည်လည်း တစ်ခါမှမကြားဖူးသည့်အတွက် ငြိမ်နားထောင်နေလိုက် သည်။

“အဲဒါဆို ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးကိုကျွေးရင် ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးကို ချောကလက်ကျွေးတာက အမှန်တကယ်ပြောရရင် ယတြာချေလိုက်တာကွ ”

“ဟေ . . . ”

သော်သော် အာမေဗိုတ်သံပင် ထွက်သွားရပါသည်။ စကားလုံး တွေက ဆန်းလွန်းနေပါ၏။ သူပင်လိုက်မမီ။

ထိုအချိန်မှာပင် စိုင်းထက်မှာ သိချင်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ ပဲ။

“ဘာ . . . ဘာကို ယတြာချေလိုက်တာလဲကွ ”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေး ရုပ်ချောအောင်ပြင်ပြီး ကလက်တက် တက်နေမှာစိုးလို့ အဲလိုမနေအောင် ယတြာချေလိုက်တဲ့သဘော။ ချော ကလက်ကျွေးတာက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်စလုံးကြောင်သွားသည်။

“ဟုတ်လို့လားကွာ . . . မင်းဟာက . . . ”

စိုင်းထက်၏ အမေးကို သကောင့်သားကပြန်မဖြေ။ ဆရာကြီး စတိုင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ ရေခွေးတစ်ခွက်ငဲ့သောက်သည်။

“ဒါဆို မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကိုကျွေးတာကျတော့ ရော”

ရဲထွဋ်က သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ဒါကျတော့ မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေကို တောင်းဆိုတာလည်း ပြောလို့ရတယ်၊ ပိတ်ပင်တယ်လို့လည်း ပြောလို့

ရတယ်”

“ဘယ်လို . . . ”

“ဒီလိုကွ . . . မိန်းကလေးက သူ့ချစ်သူယောက်ျားလေးကို ချောကလက်ကျွေးရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က . . .

ရုပ်ချောတဲ့ကောင်မလေးတွေ များများရှိတဲ့ကလပ်ကို မတက် ပါနဲ့ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပိတ်ပင်တာပေါ့ကွာ။ ချစ်သူ စကားပြောရရင်တော့ တောင်းဆိုဟာပေါ့”

ရဲထွဋ်စကားကြောင့် သူ့တို့နှစ်ယောက်မှာ ယုံရခက်မယုံရခက် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကိုဘယ်သူပြောလဲ”

သော်သော် မယုံသင်္ကာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မပြောဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်စာအုပ်ထဲက ဖတ်ထားတာလဲ”

“ဘယ်စာအုပ်မှလည်း ဖတ်မထားဘူး”

“ဒါဖြင့် . . . ”

“ငါ့ဟာငါတွေ့မိတာကို ပြောပြတာ”

“ဟာကွာ . . . ချီးမှပဲ”

စိုင်းထက် ထဆဲသည်။

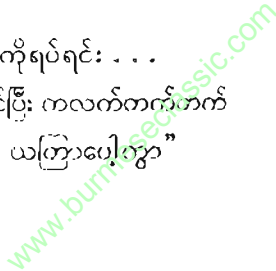
“အကောင်းအောက်မေ့လို့ နားထောင်နေတာ မင်းကြီးတော် ကြီး”

သူလည်း ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြောမိသည်။

ရဲထွဋ်ကတော့ စပ်ဖြိုးဖြိုးလုပ်ကာ သူ့တို့နှစ်ယောက်ပုံစံကို ကြည့်၍ရယ်ပါ၏။

အတော်ကြာတော့မှ ရဲထွဋ်က အရယ်ကိုရပ်ရင်း . . .

“မင်းလည်း ယမင်းဆုကို ချောအောင်ပြင်ပြီး ကလက်တက်တက် နေအောင် ချောကလက်သွားကျွေးပါလား . . . ယတြာပေါ့ကွာ”

သူရယ်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ အဲလိုပေါက်ကရပြောမှာစိုးလို့ အရင်ကတည်းက စဉ်းစားပြီးသားဟေ့ကောင် . . . ချောကလက်မကျွေးဘူး”

သူ့စကားကို စိုင်းထက်က ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်နည်းလေးလည်း ကောင်းပါတယ်။ ငါတို့တွေ အလုပ်ရှုပ်တာကလွဲလို့ပေါ့”

XII

သားသားဆိုင်ကပ်ဆိုင်ကပ်မှ ထွက်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ချောကလက်လည်ထားသောအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထားပါ၏။ ဒီနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ချစ်သူများနေ့။

သူ ယမင်းကိုပေးဖို့ဝယ်လာခြင်းပင်။

စိတ်ထဲမှတွေးရင်း ကားမောင်းအထွက်မှာပင် ဖုန်းကမြည်လာပါ၏။

“ယမင်းဖုန်းလား မသိဘူး”

သူနှုတ်မှခပ်ကိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ ယမင်းဖုန်းမဟုတ်။ သူနှင့်တစ်ခါမှ မရင်းနှီးဖူးသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု။

“ဟယ်လို . . . အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“မောင်သားသားဆိုတာလား မသိဘူး”

တစ်ဖက်မှ အသက်ခပ်ကြီးကြီးယောက်ျားတစ်ယောက်အသံကြောင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ် သားသားပါ”

တစ်ဖက်မှ အသံခဏတိတ်သွားသည်။

“ဦးက ခြူးချစ်ချော့ရဲ့အဖေပါ။ မောင်သားသားနဲ့ ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့။ မောင်သားသားအချိန်ရရင် ဦးနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ရအောင်လား။”

“ဗျာ . . . ခြူးချစ်ချော့ရဲ့အဖေ”

သားသား အံ့သြသွားသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့် ခြူးချစ်ချော့အဖေက သူနဲ့တွေ့ချင်ရသနည်း။

“အန်ကယ် . . . ဘာကိစ္စကြောင့်များလဲ မသိဘူး။”

“အဲဒါတွေကို မောင်သားသားနဲ့တွေ့မှပဲ ပြောပြပါမယ်။ ဦးမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွာ။ မောင်သားသားလာမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ။”

ပြောနေရင်းဖြင့် ထိုအန်ကယ်လ်မှာ စိုးရိမ်တကြီးအသံမျိုး ဖြစ်လာသည့်အတွက် သားသားနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ လက်ခံရမည်လား။ ငြင်းပယ်ရမည်လား။

“မောင်သားသား”

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။ သူဝေခွဲ၍မရသေး။

“ဦး တကယ်ကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွာ။ အရေးကြီးလို့ပါ။”

တစ်ဖက်မှအသံက ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ စိတ်မကောင်းသလိုလို

ဖြင့် အဖျားခတ်ကာ တုန်သွားသည်။ သူအားနာသွားရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြတာပေါ့။ ဘယ်တော့လောက်အန်ကယ်လ်တွေ့ချင်လဲ”

“တွေ့ချင်တာတော့ အခုပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲလာခဲ့ပါလား”

“ဘယ်ကိုလဲ . . . ”

“ . . . ဆေးရုံကို . . . ”

“အဲဒါပါပဲကွာ”

ခြူးချစ်ချော့အဖေမှာ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ပြောပြလိုက်ရသည့်အတွက် မောသွားသည်ထင်သည်။

ခြူးချစ်ချော့ကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပတ်ဟီးအဖွေးသားနှင့် အိပ်ပျော်နေပါ၏။

“သမီးအရင်တုန်းက အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ဦးပြောရင်ရတယ်။ အခုမှပဲ . . . ”

ထိုအန်ကယ်လ်မှာ စကားကိုရပ်၍ ခေါင်းရမ်းသည်။

“မိတဆိုးသမီးလေးဆိုပြီး ဦးကအလိုလိုက်ထားတာလည်း ပါတာပေါ့။ ဆိုးသွားတာက ဦး နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှဆိုးသွားတာ။

ဦးကိုတောက်လျှောက်ရွံ့တော့တာပဲ။ ဦးကလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဒီအတိုင်းလွတ်မထားနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် သွားလေရာမှာ ဦးတပည့်တွေကို နောက်ကလိုက်စောင့်ရှောက်ခိုင်းတာ။ အဲဒါ သူ့ကိုချွပ်ချယ်ပါတယ်ဆိုပြီး အမြဲပြဿနာလုပ်တယ်။ အခုလည်း သူ့ နောက်

ကလိုက်ရမလားဆိုပြီး ရှေ့ကကားကို တမင်တကာဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်တာ . . . ဦးသိတယ်”

ကြားရသောစကားတွေကြောင့် ခြူးချစ်ချော့ကိုလည်း သနားသွားရကာ ဖခင်ဖြစ်သူကိုလည်း စာနာမိသွားသည်။

“သမီးက ဒီနေ့မနက်မှသတိရတာ။ ရရချင်း မောင်သားသားမှာမည်ကိုပဲခေါ်ပြီး တွေ့ချင်တယ်ချည်းပဲပြောနေလို့ ဦးရအောင်ခေါ်ပေးပါမယ်ကတိခံပြီး ပြန်အိပ်ခိုင်းထားတာ။ တော်သေးတာပေါ့ကွယ် မောင်သား

သားဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့စာအုပ်ထဲကတွေ့လို့။ နောက်ပြီး မောင်သားသားလည်းရောက်လာလို့ . . . မဟုတ်ရင် ဦး ဘယ်လိုရှင်းရမလဲမသိဘူး”

ထိုအန်ကယ်လ်မှာ ပြောပြီး သူ့သမီးကိုကြည့်သည်။

ခေါင်းနှင့်ခြေထောက်မှာ ပတ်ဟီးအဖွေးသားဖြင့် ခြူးချစ်ချော့အိပ်နေပုံလေးက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို သနားစရာ။

www.burmeseclassic.com

“နောက်ပြီး ဒီစီးကရက်ဘူးလေးကိုလည်း အမြဲတမ်းသူ့ နားမှာ ထားတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီစီးကရက်ဘူးလေးကိုကြည့်ပြီး ငိုနေတတ် တာကွ”

ပြောနေရင်းမှ ထိုအန်ကယ်လ်က ခြူးချစ်ချောခေါင်းအုံးအောက် ရှိ စီးကရက်ဘူးလေးကို ထုတ်ပြသည်။ သားသားစီးကရက်ဘူးလေးကို ယူပြီးကြည့်မိတော့ . . .

မာဘိုရိဟံဆိပ်နှင့် ဘူးဖင်မှာ ရောမဂဏန်း (III) လို ရေးထား သော . . . ။

သားသား လှိုက်ခနဲဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။ ဒီစီးကရက်ဘူး လေးက သူ့ကိုပေးမည့်စီးကရက်ဘူးလေး . . .

သားသားစီးကရက်ဘူးလေးအား ကြည့်နေရင်းမှပင် ခြူးချစ်ချော မှာ မျက်နှာတော်တို့ ခတ်လာသည်။

“သမီး . . . နိုးလာပြီထင်တယ်”

သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးလေးကိုယူကာ ခေါင်းအုံးအောက် ပြန်ထည့်ရင်း ထိုအန်ကယ်လ်ကဆိုသည်။

မကြာပါ။ ခြူးချစ်ချောမျက်လုံးတို့ ပွင့်လာပါ၏။ ထိုနောက် သူ့ကိုတွေ့သွားကာ . . .

“သား . . . ခြူးဆီလာတယ်နော်”

ဟု နှမ်းလျှော့ပြောသည်။ သူ့ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ကဲ . . . သမီးတို့ စကားပြောကြဦး။ ဖေဖေအောက်ဆင်းပြီး ဆေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ မောင်သားသားခဏကွာ”

ဟုဆိုကာ ခြူးချစ်ချောအဖေက သူ့အား ပခုံးဖက်ခါအပြင်ခေါ် ထုတ်သွားသည်။ အပြင်ရောက်တော့ . . .

“ဦး အနူးအညွတ်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွာ။ သမီးက နယူး ရောဂါသည်လေးမို့ သူ့ဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျောပေးပါကွာ နော်”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ထိုနောက် သူ့အားအားနာပြုံး တစ် ချက်ပြုံးကာ ပခုံးတစ်ချက်ပုတ်ရင်း ထွက်သွားသည်။ သားသား အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တော့ . . .

“သား . . . ခြူးကို ဟိုနံ့ရံကပြကွဒိန်လေးတစ်ချက်လောက် ယူပေးပါလား”

သားသားပြကွန်ကိုဖြုတ်လာကာ ခြူးချစ်ချောအား ပေးလိုက် သည်။ ခြူးချစ်ချောက ပြကွဒိန်ကို တစ်ရွက်လှန်ရင်း . . .

“ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲသိလား”

သားသားလက်မှ နာရီကိုပင်ကြည့်ရင်း . . .

“ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) . . . ”

“ဒါဆို ချစ်သူများနေ့ပေါ့နော်”

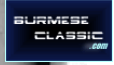
သားသားပြန်မဖြေမိ။ သူ့မလက်ထဲမှ ပြကွဒိန်ကိုသာ အကြောင်း မဲ့ ငေးနေသည်။

“ခြူး . . . ဟိုး ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်သိလား။ အဲဒါက ချစ်သူများနေ့မှာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကိုယ်တိုင် လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ချောကလက်လေးကို လိုချင်မိခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိ အဲဒီစိတ်ကူးလေးက လေထဲမှာပဲရှိပါသေးတယ် သားရယ်”

ခြူးချစ်ချောမှာ ပြောနေရင်းဖြင့် အသံတို့ တုန်လာကာ ရှိုက်သံ တို့ ရောနှောလာသည်။ သားသား ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ကို အလိုလိုစမ်း မိသွားသည်။ ယမင်းအတွက်ဝယ်ထားသော ချောကလက်ဘူးလေးက ပုံစံမပျက်ရှိနေပါ၏။ ခြူးချစ်ချောပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူနားလည် သည်။ သူဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။

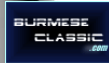
ခြူးချစ်ချောမှာတော့ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ကျိုးသွားခဲ့သော မြေထောက်တစ်ဖက်ကိုကြည့်ရင်း တရုံးရှုံ့ငိုကြွေးနေသည်။

သားသား၏ မျက်ဝန်း၌ ယမင်း၏ မျက်နှာပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ နောက်ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် တရုံးရှုံ့ငိုကြွေးနေသော

www.burmeseclassic.com

ခြူးချစ်ချော၏ မျက်နှာ၊ သူမအဖေအနူးအညွတ်ပြောသွားခဲ့သော စကားများ . . .
နောက်ဆုံး၌ သားသား၏လက်မှာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အလိုလိုရောက်မိသွားပါတော့သည်။

XIII

“ယမင်း . . . နင့်ကိုသားသား ဘာလက်ဆောင်ပေးပြီးသွားပြီလဲ”

“လက်ဆောင် . . . ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ဟဲ့ . . . ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ နင်မသိဘူးလား”

“သိတယ်လေ . . . ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)ရက်၊ ချစ်သူများနေ့”

“အေးလေ . . . အဲဒါကြောင့်မို့လို့ နင့်ကိုဘာလက်ဆောင်ပေးပြီးသွားပြီလဲမေးတာပေါ့”

ယမင်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပါသည်။ သူမတို့နစ်ယောက်အဆောင်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“သားသားနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး”

ယမင်းအဖြေကြောင့် မြင့်မိုရ်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရတာ ချစ်သူတွေနဲ့တောင် မတူတော့ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားသလိုပဲ”

မြင့်မိုရ်စကားက ယမင်းရင်ထဲကို တိုက်ရိုက်မှန်သည်။ လူချင်းလည်းမတွေ့ဖြစ်၊ ဖုန်းလည်းမပြောဖြစ်သော သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်က မြင့်မိုရ်ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။

“အစ်မကြီး . . . ရေသန့်ဘူးယူဦးမလား”

တက္ကသိုလ်တွေ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးရောင်းသူကလေးလေးကစ်ယောက်က လာမေးပါ၏။ ယမင်းခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ဟဲ့ . . . ယမင်း ဒီမှာ နှင့်နာမည်ကြီးတော့ . . . ”

မြင့်မိုရ်၏ အလန်တကြားစကားကြောင့် ယမင်းပင်လန့်သွားကာ . . .

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ . . . ဒီကောင်လေးအကျီနောက်ကျောမှာ”

ဟင်”

ယမင်း အလျင်အမြန်ပင် ဈေးသည်ကောင်လေးနောက်ကျောကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ၌ ယမင်းမြင်လိုက်ရသည်ကား . .

ထမ်းဆုတတွယ်

ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)မှသည်

နောက်နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)တိုင်အောင်

မင်းရဲစင်သက်ထွက်သက်တိုင်းမှာ

ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ကြုံပါစေ။

သေ သေ
သေ သေ

“ဟင်”

“ယမင်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကိုဖြစ်သွားရပါသည်။ စာအောက်ဆုံး၌တွေ့ရသောနာမည်ကြောင့် ရင်ခုန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။”

ဒါ . . . ချစ်သူများနေ့အတွက် သားသားပေးတဲ့လက်ဆောင်လား။ ယမင်းစိတ်ထဲမှတွေ့ရင်း ပျော်ရွှင်မှုတွေ အတိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

မြင့်မိုရ်ကတော့ စာရိုက်ထားသောအကျီကိုကြည့်ရင်း . . .

“ဒီအကျီ မင်းကိုဘယ်သူပေးတာလဲ”

ရုပ်တည်ဖြင့်မေးသော မြင့်မိုရ်အမေးကြောင့် ကောင်လေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် . . .

“ဟို . . . အ . . . အစ်ကိုကြီးသုံးယောက် လာပေးသွားတာ”

“ဘယ်လို”

ကောင်လေးအဖြေကြောင့် မြင့်မိုရ်အံ့သြသွားပါသည်။ မြင့်မိုရ်ပင်မဟုတ်၊ ယမင်းလည်း အံ့သြသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးသုံးယောက် . . . ဟုတ်လား . . . ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲ။ အစ်မကို သေသေချာချာပြောပြစမ်း”

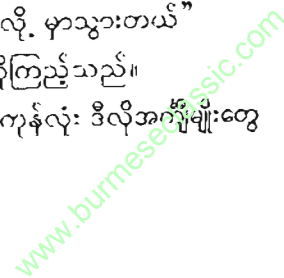
“ဟို . . . ပုံစံတွေတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးအစ်မ။ အစ်ကိုကြီးသုံးယောက် မနက်အစောကြီးလာပြီး ကျောင်းကကျွန်တော်တို့လို ဈေးသည်တွေကိုခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုအကျီတွေဝတ်ခိုင်းပြီး မုန့်ဖိုးပေးသွားတာပဲ”

“ဘာတွေ မှာသွားသေးလဲ”

“ဒီအကျီကို တစ်နေ့လုံးဝတ်ရမယ်လို့ မှာသွားတယ်”

မြင့်မိုရ်က စကားကိုရပ်ကာ သူမကိုကြည့်သည်။

“ဒါဆို မင်းတို့လိုဈေးသည်တွေအကုန်လုံး ဒီလိုအကျီမျိုးတွေချည်းပဲ ဝတ်ထားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ”

ယမင်း ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကို ပွင့်သွားရလေသည်။

ဖျတ်ခနဲလည်း ကြက်သီးတွေထသွားသည်။

လူမတွေ့ရပေမယ့် သားသား၏လက်ဆောင်က ယမင်းနလုံး

သားကို လှုပ်ခတ်သွားစေပါ၏။

‘Romantic ဖြစ်လိုက်တာ သားသားရယ်’ ယမင်းစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း သားသားကို ချီးကျူးမိသည်။

ဈေးသည်ကောင်လေးကတော့ သူမတို့ရှေ့မှ ကြောင်တောင် တောင်ဖြင့် ရပ်နေပါ၏။

“မောင်လေး အစ်မကို ဒီအင်္ကျီပေးပါလား”

ယမင်းစကားကြောင့် ကောင်လေးမှာပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်မ . . . ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံးဝတ်မယ်ဆိုပြီး ကတိပေးထားတာ။ နောက်ပြီး မုန့်ဖိုးလည်း ယူထားသေးတော့ . . . ”

ယမင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ညနေကျောင်းဆင်းမှပဲ အစ်မကိုလာပေး။ အစ်မ ဒီနား မှာပဲစောင့်နေမယ်။ မင်းကို မုန့်ဖိုးပိုပေးပါ့မယ်ကွာ”

သူမစကားကြောင့် ကောင်လေးမျက်နှာပြုံးသွားသည်။ နောက် ကျောနပ်ဟန်ပြသော မျက်နှာနှင့် ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟုဆိုကာ ဈေးရောင်းရန် ထွက်သွားပါတော့သည်။

ကောင်လေး တော်တော်ဝေးဝေးရောက်မှ ယမင်းကထပ်အော် သတိပေးလိုက်သည်။

“မောင်လေး . . . မမေ့စေနဲ့နော်”

သူမ၏အော်လိုက်သံကြောင့် မြင့်မိုရ်က သူမကိုလှည့်ကြည့် ရင်း . . .

“ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လို့ထင်လဲ”

သားသားပဲ နေမှာပေါ့။ စာရဲ့အောက်ဆုံးမှာ မတွေ့ဘူးလား ဟိုတစ်ခါ စာထဲကနာမည်အတိုင်းပဲ (ဒ်သို ဒ်သို) ဆိုပြီးပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ယမင်းက သူမမှတ်ထားလိုက်သော စကားလုံးကို ရေးပြသည်။

သူမစကားကို မြင့်မိုရ်ကမထောက်ခံပါ။ အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားပြီးကာမှ . . .

“ငါတော့ မထင်ဘူး”

“ငါကတော့ ထင်တယ်”

XIV

“ဆရာ . . . ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့.”
 ဆရာဦးတင်မောင်ရုံးခန်းရှေ့၌ ရပ်ရင်းပြောလိုက်သောသူ့အသံ
 ကြောင့် ဆရာက ကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရာမှ သူ့အား
 လှမ်းကြည့်ရင်း . . .
 “အေးကွာ . . . သော်သော်လာ”
 ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်၍ ဆရာညွှန်ပြသောခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ထိုအခါမှ ဆရာရှေ့တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်မိတော့ . . .
 “ဪ . . . မယဉ်ငြိမ်းအေး”
 သူ၏နှုတ်ဆက်မှုကြောင့် ယဉ်ငြိမ်းအေးက သူ့အားပြုံးပြသည်။
 “ဆရာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်ခေါ်လိုက်သလဲ သိ
 လား”
 နှစ်ယောက်လုံးမသိကြောင်း ခေါင်းရမ်းပြကြသည်။

“အေး . . . ဆရာ သင်္ချာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာတမ်းတစ်စောင်
 ဌာနကိုတင်စရာရှိတယ်။ အဲဒါမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရေးခိုင်းမလို့”
 “ဗျာ . . .”
 “ရှင် . . .”
 နှစ်ဦးလုံး အံ့အားသင့်သွားကြကာ စိတ်လည်းတော်တော်လှုပ်
 ရှားသွားသည်။
 “ဒါပေမယ့် ဆရာနာမည်နဲ့တင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့နာမည်နဲ့
 တင်ပေးမှာ”
 နှစ်ဦးလုံး ရင်ခုန်သွားကြပါ၏။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲ
 သည်။
 “ဘယ်လိုလဲ . . . စိတ်ဝင်စားကြလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”
 နှစ်ဦးလုံးပြိုင်တူလို ထွက်သွားသည်။
 “အဲဒါဆိုရင် . . . ရော . . .”
 ဟုဆိုကာ ဆရာက သူတို့နှစ်ဦးရှေ့သို့ စာအုပ်တစ်ယေစက်
 တစ်အုပ်စီ ထိုးပေးသည်။ သော်သော်ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။
 သူတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော သင်္ချာစာအုပ်တစ်အုပ် . . .
 “ဒီစာအုပ်တွေကို ကိုးကားပြီးရေးထားကြ။ ဆရာလိုတဲ့အချိန်
 ကျရင်ယူမယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲကမှ ဆရာသဘောကျတဲ့စာတမ်း
 ကို ဌာနကိုတင်မယ် ဟုတ်ပြီလား”
 သူနှင့်ယဉ်ငြိမ်းအေး မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ထို့နောက် ..
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”
 “”
 ဆရာဦးတင်မောင်၏ ရုံးခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားကြသော
 မြသံအချို့ကို ကြားရပါတော့သည်။
 ရုံးခန်းဝအရောက်မှာပင် အသင့်စောင့်နေသော စိုင်းထက်နှင့်
 ရဲထွဋ်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ခုနု တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

သူ့ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ရှိရမှာလဲကွာ . . . မင်းရဲ့ . . .”

သော်သော်ချက်ချင်းပင် စိုင်းထက်ပါးစပ်ကို ပြေးပိတ်လိုက်ရသည်။ ပြီး အလျင်စလို နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့ . . .

တော်သေးသည်။ ယဉ်ငြိမ်းအေးမှာ သူတို့နှင့်ဝေးနေသေးလို့ သူတို့ပြောသံကို မကြား။ ပြီး အတင်းပင် စိုင်းထက်ကိုဆွဲခေါ်လာရကာ

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ရှေ့နောက်မကြည့်ဘူး။

ခုနု ငါနဲ့အတူတူရုံးခန်းထဲကထွက်လာတာ ဘယ်သူလဲသိလား”

စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်မှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ခေါင်းရမ်းပြ

သည်။

“အဲဒါ ယမင်းဆုအစ်မ”

“ဟေ”

“ဟုတ်လို့လား”

“မင်းတို့မယုံရင် လိုက်သာမေးချေ”

ရုပ်တည်နှင့်ပြောသော သူ့ပုံစံကြောင့် စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်မှာ ငြိမ်သွားပါ၏။ ထိုအခါမှ သော်သော်သတိရသွားကာ . . .

“မင်းတို့ဘယ်နားမှာ တွေ့လိုက်တာလဲ”

ပထမတော့ နှစ်ယောက်သားကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ သဘောပေါက်သွားကာ . . .

“ဒီ အဆောင်ရှေ့မှာတွေ့လိုက်တာ။ ကန်တင်းဘက်သွားတာ နဲ့တူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘေးမှာပါသွားတယ်ကွ”

ရဲထွဋ်စကားကို သော်သော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“သားသားကို ပြောတာလား”

“အေး”

သူ့အလိုမကျမှုတစ်ခုခုကို ခံစားလိုက်ရပါ၏။

“လိုက်သွားဦးမလား”

သူ့ခေါင်းရမ်းပြမိသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲကွာ . . . သက်သက်မဲ့ပင်ပန်းအောင်”

“ဒါဆို ဘယ်သွားမလဲ”

“အသည်းကွဲကဖီးကို သွားမယ်”

သူ့စကားကြောင့် စိုင်းထက်ရောရဲထွဋ်ပါ အံ့ဩသွားကြကာ..

“ဘာလဲ . . . အတူတူတွေ့လိုက်တာနဲ့ မင်းကအသည်းကွဲ သွားပြီလား”

“ကျွတ် . . . ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ . . . ငါလူတစ်ယောက် သွားရှာမလို့”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့ပြောပြောနေတဲ့ အချစ်မြားဆိုတဲ့ ‘လက်ရုံး’ . . .”

(မှတ်ချက်။ ။ အသည်းကွဲကဖီးနှင့် လက်ရုံးအကြောင်းကို ကျွန်တော်၏ ပထမလုံးချင်း၌ ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။)

သားသား၊ ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ်တို့ ကန်တင်းတွေ့ရှိရာဘက် ဆွဲချက်လာနေသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်

ယောက် စကားမဆိုမိကြ။

သားသားက တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေသည်။ သို့သော် ပြောမထွက်ဘဲရှိနေပါ၏။

ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ်က သားသားအား တစ်ခုခုကိုမေးချင်နေပါသည်။ သို့သော် ဘယ်ကစမေးရမှန်းမသိဖြစ်နေပါ၏။

ဒီလိုနှင့် သူတို့သုံးယောက်သား ကန်တင်းထဲရောက်လာကြ

သည်။ စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စားသောက်စရာများ မှာပြီးသည်အထိ စကားမပြော
ဖြစ်ကြသေး။ ထိုအချိန်မှာပင် ကန်တင်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့်
ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဝင်လာကာ သူတို့ဝိုင်းဆီလျှောက်လာပြီး ..

“ရှာလိုက်ရတာ အစ်ကိုရာ။ တစ်ကျောင်းလုံးကို နဲ့ သွားတာပဲ။
ဒီမှာ အစ်ကိုကို မမကစာတစ်စောင်နဲ့ စာအုပ်တွေပေးခိုင်းလိုက်လို့။ စာအုပ်
တွေကတော့ ကျောင်းစာအုပ်တွေ စာကူးခိုင်းမလို့ နဲ့ တူတယ်။ စာကတော့
ဘာတွေရေးထားမှန်းမသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး ..
ရှော့ . . . ”

ပြောပြောဆိုဆို ခြူးချစ်ချောမောင်လေးမှာ သူ့အား စာအုပ်တွေ
ထိုးပေးပါသည်။ ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ကို နှိုက်ထုတ်
လိုက်ရင်း သူ့အားပေးကာ ထွက်သွားပါ၏။

သားသားလည်း ဘာတွေနည်းဟူ၍ စာကိုချက်ချင်းဖွင့်ဖတ်
လိုက်သည်။ စာက အောက်ပါအတိုင်းသာ . . .

မာမာ နဲ့ မိုး စမ်း ကို ဒီစာ နဲ့ ဖြော့ လေး လေး ပါ
မလဲ နဲ့ မိုး စမ်း ကို ဒီစာ အပူ ဖြော့ ဖြော့ ပါ

ဇူး ကို စာ ခိုင်း ကူး လေး မှီ ဖြော့ ဆေး လို့
ခွေး ကို စာ ဝါ ငှက် ကို ဖြော့ ဖြော့ ထဲ လို့ . .

ကျေးဇူး
ဖြော့ ဖြော့

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် သားသားမတ်တတ်ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်တွင်းစားပွဲတစ်နေရာ၌ သားသား၏
အကြည့်ကို ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် . . .

သားသားစာအုပ်တွေကိုယူကာ ဆိုစားပွဲဝိုင်းသို့ ဦးတည်လိုက်
ပါတော့သည်။

“ယမင်း ဘာတွေလဲ”

ယမင်းက ခုနကျောင်းသားလာပေးသွားသော စာရွက်ကိုဖတ်
ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းရမ်းရင်း . . .

“ငါလည်းမသိဘူး . . . ထုံးစံအတိုင်းငါတို့ နားမလည်တဲ့
စာလုံးတွေ”

ဟုဆိုကာ ယမင်းကစာကို မြင့်မိုရ်ဆီသို့ ပေးသည်။ မြင့်မိုရ်က
ယူကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ငါ့အထင်တော့ နင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ခုခုကိုရှင်းလင်းဖို့ လို
ပြီနော်”

မြင့်မိုရ်စကားကို ယမင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ နောက်ပြီး
မြင့်မိုရ်ကပင် . . .

“ဟိုမှာ သားသား ဘယ်သူတွေဆီသွားတာလဲ ကြည့်ဦး။ ခြူး
ချစ်ချောသူငယ်ချင်းတွေဆီ စာအုပ်တွေသွားပေးနေတာ။ နောက်ပြီး
စာအုပ်ကနာမည်ကို နင်ဖတ်လိုက်လား”

“ဖတ်လိုက်တယ် . . . ခြူးချစ်ချော”
“ဒါဆို ငါတို့ ကြားတဲ့သတင်း မှန်နေပြီနဲ့တူတယ်”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် ယမင်းတွေဝေသွားသည်။
“ငါတော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဟာ”

“ဒါပေမယ့် . . . သားသားနဲ့ ခြူးချစ်ချော ကားတစ်စီးတည်းသွား
ရင်း ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တာဆိုတဲ့သတင်းကတော့ ကျောင်းမှာတော်တော်
နာမည်ကြီးနေတယ်နော်”

ယမင်းစကားမဆိုမီ။ အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးကာ မျက်နှာက
ရွှင်လန်းမှုကင်းမဲ့နေသည်။ သို့သော် တစ်ခဏချင်းမှာပင် အမူအရာတို့
ပြောင်းလဲသွားကာ အဲကိုတစ်ချက်ကြိတ်ရင်း . . .

“ဒီကိစ္စကိုကော့ ငါရှင်းမှာပါ”
ထိုအချိန်မှာပင် သားသားကသူမတို့ဝိုင်း ပြန်ရောက်လာပါ၏။

သားသား၏ မျက်နှာမှာလည်း မရွှင်လန်း။

“ယမင်း . . . ယမင်းကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

ဒါ ဒီအချိန်မှာ ယမင်းမျှော်လင့်နေဆုံးသော စကား။

“ယမင်းလည်း သားကိုပြောစရာရှိတယ်”

ယမင်းစကားကြောင့် သားသားက သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ယမင်းအရင်ပြောလေ”

ပြောလေဆိုမှ ယမင်းဘယ်ကစပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ကာတွန်းပုံစာကိစ္စနှင့် အင်္ကျီကိစ္စကို အရင်မေးရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ခြူးချစ်ချောနှင့် ကားအက်စီဒင့်ကိစ္စကို အရင်မေးရမည်လား။ ယမင်း ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ။ တွေဝေနေစဉ်မှာပင် သားသားဖုန်းက မြည်လာပါ၏။

သားသား ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။ ပထမတော့ သားသားပုံစံက သာမာန်။ နောက် ဖုန်းနားထောင်နေရင်းနှင့် အလျင်စလို အထိတ်တလန့်ပုံစံတို့ ဖြစ်လာကာ . . . နောက်ဆုံး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် အခု ချက်ချင်းလာခဲ့ပါ့မယ် အန်ကယ်လ်”

သားသားဖုန်းပြောပြီးပြီးချင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီး ယမင်းအားသေချာကြည့်ရင်း . . .

“ယမင်းပြောမယ့်စကားတွေကိုရော . . . ကိုယ်ပြောမယ့်စကားတွေကိုရော နောက်နေ့မှပဲ ဆက်ကြတာပေါ့။ အခုတော့ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သားသားမှာ သူမတို့ပိုင်းမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်ရစ်ခဲ့သော ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ်မှာတော့ နားမလည်သော စာတစ်ရွက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေရင်းဖြင့်သာ . . .

“ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲ အန်ကယ်လ်ရယ်”

ခုတင်ပေါ်၌ ဆေးရှိန်ဖြင့်မိုန်းနေသော ခြူးချစ်ချောကိုကြည့်ရင်း သားသားမေးမိသည်။ သူ့အမေးကြောင့် ခြူး၏အဖေမှာ ခေါင်းကိုရမ်းရင်း . . .

“သူ့ရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ် ပျောက်သွားလို့ဆိုပြီး ဦးကိုသောင်းကျန်းရင်းနဲ့ အခုလိုဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဒိုင်ယာရီ . . . ”

“အေးကွာ . . . သူ့စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားတာတဲ့။ ဦးလည်း သတိမထားမိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုနကတော့ ဦးတပည့်တစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ အဲဒီနားမှာလုပ်ဖြစ်တယ်။ စာအုပ်ချင်းရောပြီး ပါသွားလား မသိပါဘူးကွာ”

“ဘာတွေများ ရေးထားလို့လဲ မသိဘူး”

သားသား၏အပြောကြောင့် . . .

“မသိပါဘူးကွာ . . . ဒါပေမယ့် သူတော်ကော်မြတ်နိုးပုံတော့ ရှိတယ်။ စိတ်ကလည်းကြီးတော့ အရင်ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့ သတိလစ်သွားတာပဲကြည့် . . . ”

သားသား စကားမဆိုမီတော့၊ ခုတင်ပေါ်၌ သွေးရောင်ပါးလျှာ သာမျက်နှာနှင့် လောကကြီးကို ခဏမေ့ဟားသော ခြူးချစ်ချောကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဦးဖုန်းဆက်ပြီး ရှာခိုင်းထားပါတယ်။ တွေ့ရင်တော့ မောင်သား သားကို ဦးအရင်ပေးမှာပါ”

သားသား ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်လား၊ ခေါင်းခါဖြစ်သည်လားမသိ။

ဒါပေမယ့် သူ ခြူးချစ်ချောကို သနားမိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

XV

“ဟေ့ . . . ခဏ . . . ခဏ”

နောက်မှခေါ်သံနှင့်အတူပြေးလိုက်လာသောအသံကြောင့် ယမင်းရော မြင့်မိုရ်ရော ခြေစုံရပ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမတို့ကိုခေါ်၍ ပြေးလိုက်လာသူက သော်သော်။ သူမတို့ရှေ့အရောက်မှာပင် သော်သော်က နှစ်လို့ဖွယ်တစ်ချက်ပြုံးပြရင်း . . .

“ကျွန်တော့်စက္ကူမြားလေး ပြန်လိုချင်လို့.”

“ရှင်”

“စက္ကူမြား”

သော်သော်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သားကြောင်ကာသွားသည်။ နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး . . .

“ရှင်စက္ကူမြားကို ကျွန်မတို့ ယူမထားပါဘူး”

သော်သော် ပြုံးလိုက်သည်။

“ယူမထားပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ယူသွားတယ်”

“ရှင်”

ယမင်းတို့နှစ်ယောက် ထပ်မံအံ့ဩရပြန်ပါ၏။

“ခေါင်းနည်းနည်း ငုံ့လိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်ပြမယ်”

သော်သော်၏ စကားကြောင့် ယမင်းယောင်ကောင်တောင်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်မိတော့ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်သွားသောသော်သော်၏လက် တစ်ဖက်နှင့်အတူ (ရုပ်ရှင်ဟေ့ထဲတွင်တော့ ဤအခန်းကို နောက်ခံတီးလုံးကောင်းကောင်းဖြင့် အနှေးရိုက်ပြမည်ထင်သည်။)

“ဒီမှာ . . . ”

သော်သော်လက်ထဲမှ စက္ကူမြားတစ်ချောင်းကြောင့် ယမင်းအံ့အားသင့်သွားကာ လက်ကလည်း နောက်ဆံပင်တွေကို အလိုလိုစမ်းမိသွားသည်။ ဘာမှရှိမနေတော့ပါ။

“ကျွန်တော် သီအိုရီကစ်ခကို စမ်းသပ်ရင်းနဲ့ အခုလိုဖြစ်သွားတာ။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်”

ယမင်းနှုတ်မှ တတိယအကြိမ်မြောက် ‘ရှင်’ထွက်သွားရပြန်ပါသည်။ သော်သော်စကားကြောင့် ဘေးမှနားမလည်သော မြင့်မိုရ်က . .

“ဘာသီအိုရီကို စမ်းနေတာလဲ”

မြင့်မိုရ်ကိုကြည့်၍ သော်သော်က လက်ထဲမှစက္ကူမြားကို ထောင်ပြလိုက်ကာ . . .

“စက္ကူခေါက်တယ်ဆိုတာ ထောင်တွေ၊ ဒီဂရီတွေရဲ့ အခြေခံလေး၊ ထောင်တွေ၊ ဒီဂရီတွေကို ကျွမ်းကျင်မှခေါက်လို့ရတာ။ ကမ္ဘာကြီးက သူ့ဝင်ရိုးပေါ်မှာ ၂၃.၄ ဟိမ်းစောင်းနေတယ်ဆိုတာတော့ သိမှာပေါ့။”

“သီပါတယ်”

“အဲဒီအတိုင်း ဒီစက္ကူမြားကထောင်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်

အပြည့်မချိုးဘဲ ၂၃၇' စောင်းပြီးချိုးထားတာ။ ကိုယ်လိုရာကို အတည့် ရောက်အောင်ပေါ့”

“အတည့်ရောက်လား . . . ”

ယမင်းက သိချင်လွန်းစွာ ဝင်မေးသည်။

“ဘာမှားသွားလဲမသိဘူး . . . အတည့်မရောက်ဘူး။ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာက ခင်ဗျားရှေ့ကသွားနေတဲ့ကျောင်းသူတစ်ယောက်လက်ထဲက ဆွဲခြင်းထဲကို . . . ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားခေါင်းမှာသွားစိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လက်အချိန်အဆလွဲသွားလို့နဲ့ တူတယ်”

ယမင်းနှင့်မြင့်မိုရ် နားမလည်သောအကြည့်တွေနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ ပြီးနောက် . . .

“ဟုတ်မှာပါ”

သော်သော်ကတော့ သူမတို့ထင်မြင်ချက်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်၍ တောင်းပန်စကားဆိုကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူမတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်းဖြင့် . . .

• • •

“သား . . . ခြူးဘယ်တော့မှကျောင်းပြန်တက်နိုင်မလဲမသိဘူးနော်”

“နောက်အပတ်ဆို တက်လို့ရပါပြီ။ အခုတောင် လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်နေပြီပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခြူးချစ်ချောအိမ်ရှေ့ရှိ ဒန်းပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“သားကိုပေးစရာ ခြူးမှာအကြွေးတစ်ခုကျန်နေသေးတယ် သိလား”

ခြူးချစ်ချောစကားက အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်မို့ . . .

“ဘာအကြွေးလဲ”

“တတိယ စီးကရက်ဘူး”

သားသား စကားပြန်မဆိုမိ။ အဝေးတစ်နေရာကို ငေးသွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ခြူးပထမဆုံးကျောင်းပြန်တက်တဲ့နေ့မှာပဲ ပေးဖြစ်အောင်ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်သိလား”

သားသားဘက်မှ စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မကြာပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ငြိမ်သက်သွားကြပါတော့သည်။

• • •

ခြူးချစ်ချောအိမ်မှပြန်အထွက် ခြံတံခါးပ၌ ခြံထဲသို့ဝင်မည့် သူမအဖေကားနှင့်ဆုံပါ၏။

“မောင်သားသား . . . လာလည်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လဲ”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦးနှုတ်ဆက်ရင်း ကားချင်းယှဉ်အမောင်းမှာပင်

“ဪ . . . မောင်သားသားခဏ . . . ”

သူမအဖေ၏ဟန်တားသံကြောင့် ကားကိုရပ်ရင်းကြည့်မိတော့ ကားဒက်(ချ်)ဘုတ်ပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူကာ သူ့အားပေးပါ၏။

“ဒါ . . . ဟိုတစ်နေ့က သမီးပျောက်သွားတဲ့ ဒိုင်ယာရီ။ မင်း

ဖတ်တတ်ရင်လည်း ဖတ်ပေါ့ကွာ။ ဦးတော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

ထိုသို့ပြောရင်း ခြူး၏ အဖေမှာ ခြံတွင်းသို့ကားကို မောင်းဝင်သွားပါတော့သည်။

သားသားလည်း စာအုပ်ကို ဒက်(ချ်)ဘုတ်ပေါ်တင်ရှင်း ကားကိုအိမ်သို့ဦးတည်ခဲ့ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ရောက်တော့ စာအုပ်ကိုယူကာအခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။
ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်ပက်လက်လှန်ရင်း စာအုပ်၏ ပထမစာမျက်နှာကို
လှန်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ . . .

Fresher Welcome ဌိရိုက်ထားသော သူနှင့်ခြူးချစ်ချောတို့၏
နှစ်ယောက်တွဲပုံ။ နောက် သူပင်သတိမထားမိခဲ့သော အမှတ်မထင်ရိုက်
ထားသည့် သူ၏ ဓာတ်ပုံအချို့။

ဓာတ်ပုံကိုကျော်လွန်ပြီးနောက် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် စာမျက်နှာ
အရောက်မှာပင် သူ၏စိတ်တွေလှုပ်ရှားလှိုက်မောသွားရပါတော့သည်။

ထို့နောက် စာရွက်တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်။

စာရွက်တစ်ရွက်လှန်လိုက်တိုင်းလည်း ဘာမှန်းမသိသော ခံစား
မှုတွေနှင့် သူ့ရင်က ဟင်းလင်းပြင်။

နောက်ဆုံး စာရွက်ကိုဆက်မလှန်ရဲအောင် သူ၏စိတ်တို့ပျော်
ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါ၏။ တုန်ရီမောဟိုက်ခဲ့ရပါ၏။

နောက်ဆုံးနောက်ဆုံးသော စာရွက်တစ်ရွက်၏အဆုံးမှာတော့
စေ့ပိတ်သွားသော စာအုပ်နှင့်အတူ သူ၏မျက်ခမ်းနှစ်လွှာကြား၌ မျက်
ရည်စတွေ ခိုတွဲပေသီလျက် ရှိပါတော့သည်။

XVI

သားသားလမ်းမကြီးပေါ်မှနေ၍ အရိန်ကိုလျှောက်ကာ ကားကို
ကျောင်းလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏မနက်ခင်း
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လတ်ဆတ်လို့နေပါ၏။ သွားသူ၊ လာသူ၊ လမ်း
သလားသူတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

သားသားကားကို ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ထပ်မံချိုးကွေ့လိုက်၍
လုံခြုံရေးဂိတ်ရှေ့သို့ရောက်စဉ်မှာပင် ဂိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ထွက်၍ သူ့ကားကိုတားသည်။ သားသားလည်း ဘာမှန်းမသိ ကားကို
ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် . . .

“ညီလေး . . . ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“Physics ကပါ”

“ဪ . . . ဒါဆို မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းကို သိမှာပေါ့!”

www.burmeseclassic.com

သားသား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိပါတယ်”

“ဒါဆို မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းကိုသွားပြီး ဒါလေးသွားပေးပေးပါကွာ။ မော်ကွန်းထိန်း ခုနမေ့ကျန်သွားလို့”

သားသားပေးရမည့်ပစ္စည်းကိုကြည့်မိတော့ ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံး။

“အချိန်ရရင် ကူညီပါလားညီလေး။ အစ်ကိုလည်း မအားလို့”

ပါ”

သားသားငြင်းရခက်သွားသည်။ မော်ကွန်းထိန်းဖုန်းဆို၍လည်း ပါပါ၏။

“ရပါတယ် . . . ကျွန်တော် သွားပေးပေးပါ့မယ်”

သားသားစကားကြောင့် ထိုသူက ဟမ်းဖုန်းကို သူ့ဆီသို့ထိုးပေးရင်း . . .

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ ဒါနဲ့ ညီလေးနာမည်က . . . ”

“သားသားပါ”

သားသားဖုန်းကိုလှမ်းယူရင်း ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကားကိုပါကင်ထိုးကာ မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းရှိရာ အဆောင်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းကမြည်လာသည်။ သူ့ဖုန်းကမြည်ခြင်းမဟုတ်။ မြည်နေတာက မော်ကွန်းထိန်း၏ဖုန်း။ သားသားတွေဝေသွားသည်။ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ရမည်လား၊ ပိတ်လိုက်ရမည်လား။

အတွေးတို့ လွန်ဆွဲနေစဉ်မှာပင် လက်ကအလိုလို ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဟယ်လို”

“ကိုဆန်းဝင်းလား”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် သားသား ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် . . . မ . . . မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ . . . သားသားပါ”

“သားသား . . . ဘယ်ကသားသားလဲ . . . လုံခြုံရေးဂိတ်က

ကိုဆန်းဝင်း မဟုတ်ဘူးလား။ ဖုန်းကဂိတ်မှာ ကျန်ခဲ့တာလေ”

ထိုအခါမှပင် သားသား သဘောပေါက်သွားကာ . . .

“ဪ . . . ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ လုံခြုံရေးဂိတ်က ကျွန်တော့်

ကို အကူအညီတောင်းလို့ မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းကို ကျွန်တော်ဖုန်းလာပေးနေတာပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်မှ လက်ခံသွားသည်။

“ဒါဆို ရှင်ပဲတစ်ခါတည်း အကူအညီပေးလိုက်ပါတော့။ ဆရာကြီး ခုနအစည်းအဝေးမသွားခင် မှာသွားတယ်။ အသည်းကွဲကဖီးမှာ သူ့နာမည်နဲ့လက်ဆောင်တစ်ထုပ်ရောက်နေတယ်လို့ ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့။ အဲဒါ ရှင်ပဲတစ်ခါတည်း ယူလာပေးလိုက်ပါလား။ အမှန်က ကိုဆန်းဝင်းကို ခိုင်းဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းကရင်လက်ထဲမှာဆိုတော့ . . . ”

သားသား သဘောပေါက်သွားရချေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ကျွန်တော်တစ်ခါတည်း ယူလာလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါနဲ့အစ်မက . . . ”

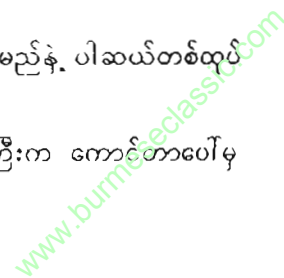
“အစ်မက ဆရာကြီးရုံးခန်းက စာရေးပါ။ ခင်ခင်ထားလို့ခေါ်တယ်”

ဖုန်းမှာ ကျသွားလေသည်။

ဒီလိုနှင့် သားသား ‘အသည်းကွဲကဖီး’ကိုရောက်တော့ ကောင်တာပေါ်တွင် ပါဆယ်တစ်ထုပ်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သားသား ကောင်တာဆီသို့ တန်းသွားလိုက်ကာ . . .

“ဦးလူပျိုကြီး . . . မော်ကွန်းထိန်းနာမည်နဲ့ ပါဆယ်တစ်ထုပ် ရောက်နေတယ်ဆို”

သားသားစကားကြောင့် ဦးလူပျိုကြီးက ကောင်တာပေါ်မှ

ပါဆယ်ထုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . .

“အေး . . . ရောက်နေတယ် . . . ဟိုမှာ . . . ”

သားသားပါဆယ်ထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော့်ကိုယူခိုင်းလိုက်လို့ ယူသွားမယ်”

“အေး . . . ယူသွား . . . ယူသွား။ ကျောင်းသူတစ်ယောက် လာပေးသွားတာပဲကွ။ တော်တော်ချောတယ်”

ဦးလှပျိုကြီးက ထုံးစံအတိုင်း အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် နောက်သည်။

သားသားကတော့ ရယ်သာနေရင်း ပါဆယ်ထုပ်ကိုယူကာ အသည်းကွဲ ကဖီးထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းဝသို့ ရောက်တော့ . . .

သားသား ခင်ခင်ထားဆိုသူကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲ တွင် မည်သူမျှမတွေ့။ ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ် နေရာမှသူ့ဘေးသို့ ဆရာမတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

သားသား တစ်အားဖြစ်သွားရကာ . . .

“တီချယ် . . . ကျွန်တော် မော်ကွန်းထိန်းဖုန်း လာပေးတာပါ။ အဲဒါ . . . ”

သားသား စကားပင်မဆုံးလိုက်ပါ။

“ဟုတ်လား . . . တီချယ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

ဟုဆိုကာ ဆရာမကဦးဆောင်၍ သူ့ကိုခေါ်သွားသည်။ နောက် အခန်းကစ်ခန်းထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ . . .

‘ဟိုဟာ . . . မော်ကွန်းထိန်းအခန်း’ ဟုပြောသည်။ သားသား ဆရာမညွှန်ပြရာအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်ပါသည်။ အထဲရောက်တော့

“ဆရာကြီး . . . ကျွန်တော် ဖုန်းလာပေးတာပါ”

သားသားအသံကြောင့် မော်ကွန်းထိန်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း

“အေး . . . လာလေ . . . ”

သားသားစားပွဲဆီသို့ သွားကာ ဖုန်းနှင့်ပါဆယ်ထုပ်ကို စားပွဲ

ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်တွင် . . .

“ဟင် . . . ဒါဘာကြီးလဲ . . . ”

မော်ကွန်းထိန်းက ပါဆယ်ထုပ်ကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။ သား

သားပင် ကြောင်သွားရပါ၏။

“အသည်းကွဲကဖီးက ဆရာကြီးယူခိုင်းလိုက်တဲ့ပါဆယ်ထုပ် လေ”

သားသားစကားကြောင့် မော်ကွန်းထိန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ငါယူခိုင်းလိုက်တာ”

ပြီး တအံ့တဩဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဆရာကြီးရဲ့စာရေး ခင်ခင်ထားဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာ။ အသည်းကွဲကဖီးမှာ ဆရာကြီးနာမည် နဲ့ပါဆယ်တစ်ထုပ်ရောက်နေတယ် ယူခဲ့ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ယူလာ တာလေ”

ဆရာကြီးပိုလိုပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ . . . ငါမယူခိုင်းပါဘူး။ ခင်ခင်ထားဆိုတဲ့စာရေးလည်း ငါ့မှာ မရှိဘူး”

“ဗျာ”

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးသွားရသူက သားသားကိုယ်တိုင်။

“ဟင် . . . ဒါဖြင့် . . . ”

သားသား စကားပင်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား သည်။ ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဆရာကြီးဖုန်းကိုကြည့်လိုက်၊

ပါဆယ်ထုပ်ကိုကြည့်လိုက်ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . . .

“ရော . . . ဖောက်ကြည့်စမ်း”

ဆရာကြီး၏ခိုင်းစေမှုအဆုံးမှာပင် သားသားပါဆယ်ထုပ်ကို ကဗျာကယာ ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင်”

အထဲမှာတွေ့ရသည်ကား စီးကရက်တစ်ဘူးနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်။

သားသားလက်က အလိုလိုစာရွက်ဆီရောက်သွားသလို၊ ဆရာကြီးလက်ကလည်း စီးကရက်ဘူးဆီ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ . . .

သားသားစာရွက်ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်မိစဉ်တွင် . . .

သားသား ဂျူး ဘွား ဇေရာ
ကွက်လပ်ဖြည့်ပါ။

သံဇိ သံဇိ ရှိဇိ သိဇိ ပံဇိ ဇနံ

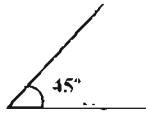
ကတိ တည မယ် နို့ ယုံ အညတယ်
ကတံ တည၊ မယလံ ယ ကည၊ တယ၊

အိုတံ ဝကံ နို့ ဇော ဖို အတိက
. . . . ဆံတံ စကံဇိ ကံ ဇိ ပံ ဖံ အတိက

ဇနံ ဂုဏ် - ထမင် ခွဲ ဂုဏ်ဆုတ်
ဇနံ ရက - ထမင် နံ ရှစ် ဆုတ်

ဂျူး - အမှန်း တွေကင်း တဲ ချေ
ဇနံ - အမံ နံ ဇိ တိ က ဇိ တံ ဇနံ (၃၇၁)

မာချိန်
အခန်း ၇

မှ ခု ဝေ့ ဇိ ဇိ စံ ငံ ဇိ ဇနမယ ။
မာချိန် : စတင် ၆၄ မယ်

စာကိုကြည့်၍ သားသားရင်ခုန်နှုန်းတို့ အမြင့်ကြီးတက်ပြေး
သွားသည်။ နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆရာကြီးလက်ထဲမှ ဆေးလိပ်
ဘူးကိုယူကြည့်မိတော့ . . .

မာဘိုရို

ဘူးဖင်မှာ ရေးထားသည်ကား . . .

ရောမဂဏန်း - III

သုံးပွဲပြည့်သွားလေပြီ။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပါ၏။

ထို့နောက်တော့ စီးကရက်ဘူးကိုယူကာ မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းထဲ
မှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အဝဋ် အခန်းထဲသို့ ဂင်လာသော ဆရာဦးတင်မောင်နှင့် တွေ့
လေသည်။

သူနှုတ်ဆက်မိသည်လား၊ မဆက်မိသည်လား မသိတော့ပါ။

သို့ပေမယ့် လက်ထဲမှစီးကရက်ဘူးကိုကြည့်ရင်း ခြူးချစ်ချော့ကိုတော့ သူ
ချီးကျူးမိလေသည်။

ထို့နောက်တော့ သားသားနှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“ဪ . . . ယမင်းမွေးနေ့နဲ့ တစ်ရက်ကွာပါလား”

XVII

နေ့အတော်မြင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကန်တင်းတွေမှာ လူများတဖြည်း
ဖြည်း ကျပါးလာကြပါ၏။ ကန်တင်းရှေ့လမ်းမပေါ်တွေမှာလည်း အပူ
ရှိန်က လူဝါးဝပြနေသည်။ တချို့တွေကျတော့လည်း လူဝါးဝခံရတာကို
ပင် ပျော်နေပုံရသည်။ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ချိတ်ရင်း ပူလို့ပူ
မှန်းမသိ။

“ယမင်း . . . သားသားမလာတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

မြင့်မိုရ်က နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဆိုသည်။

“သူ ပါမွေးနေ့တော့ မမေ့လောက်ပါဘူးဟာ . . . လာမှာပါ။

နောက်ကျနေတာနဲ့ တူတယ်”

www.burmeseclassic.com

လာ:

မြင့်မိုရ်က ဘာမှပြန်မပြော။ ဒါပေမယ့် မလာတော့ဘူးဆိုတာ တော့ စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသည်။ ပြီး . . .

‘နင့်သားသားက အရင်ကသားသားမှမဟုတ်တော့တာပဲ ယမင်း ရယ်’ ဟုလည်း စိတ်ထဲမှပြောမိသည်။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာပါ၏။ ကန်တင်းထဲတွင်လည်း လူကမရှိသလောက် နည်းပါးသွားသည်။ စက္ကန့်လက်တံတွေကလည်း တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်၊ မိနစ်လက်တံတွေကလည်း တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်။ နာရီလက်တံတွေကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းတစ်ရွေ့ချင်း။

ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ . . .

“သွားတော့မယ်ဟာ . . . မစောင့်တော့ဘူး”

ယမင်းအားလျော့စိတ်ပျက်သံနှင့်ဆိုကာ ထသည်။ ပြီး စားပွဲပေါ် မှ မြင့်မိုရ်၏ မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကိုယူရင်း . . .

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ အခုလိုနေ့မျိုးမှာ ငါ့ဘေးနားမှာ နင်ရှိနေပေးတာ တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

ယမင်းစကားကြောင့် မြင့်မိုရ်က ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ သူမ အပြုံးက နားလည်သည့်အပြုံး။

အားပေးနှစ်သိမ့်သည့်အပြုံး။

ထို့နောက်မှာတော့ . . .

“ဒီဝိုင်းရှင်းမယ်”

ယမင်းစကားကြောင့် ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက် ပြေးလာ ကာ တစ်ခွန်းဆိုသည်။

“ပိုက်ဆံရှင်းစရာမလိုဘူးအစ်မ။ ဒီနေ့မွေးနေ့ရိုလို ဆိုင်ကိုလာ တဲ့ လူတွေအားလုံးကို အလကားကျွေးတာ”

ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးစကားကြောင့် ယမင်းအံ့ဩသွားသည်။ မွေး နေ့ချင်းတူနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ဘယ်သူ့မွေးနေ့လဲ မောင်လေး။ မင်းတို့ဆိုင်ပိုင်ရှင်မွေးနေ့

မိန်းမတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မြင့်မိုရ်က စပ်စုသည်။

“မဟုတ်ဘူးအစ်မ . . . မွေးနေ့ရှင်ရဲ့နာမည်ကို ဟိုဘောမှာ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သေချာမမှတ်မိဘူး”

ဟုဆိုကာ ကောင်လေးက ကောင်တာနားတွင်ထောင်ထားသော ဘောကိုညွှန်ပြသည်။ ထိုအခါမှ ယမင်းလည်း သေချာဖတ်ကြည့်လိုက် ရာ . . .

သူမ သိလိုသည်ကား သူမနှင့်မွေးနေ့ချင်းတူသူ၊

သူမ ဖတ်ရသည်ကား . . .

ယမင်းဆု၏ (၁၉)နှစ်မြောက်မွေးနေ့အတွက်

(၁၉)နှစ်မှသည် နောင်နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)တိုင်အောင် မင်းရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်တိုင်းမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ကြုံပါစေ။

သေမင်္ဂလေ့
သေခံ သေခံ
သေခံ သေခံ

“ကျောင်းသားသုံးယောက်ပဲကွဲ့။ မနေ့ညနေတည်းက ဒီနေ့၊ တစ်နေ့တာအတွက် ငွေကြိုရှင်းပေးသွားတာ၊ ဒီဘောကစားတွေကလည်း သူတို့ပဲ ရေးသွားတာလေ”

“သုံးယောက်”

မြင့်မိုရ် အံ့ဩသွားကာ ယမင်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေလဲ ဦးလေး။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

သူမ၏အမေးကို ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက အားနာစွာတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အဲဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူးကွဲ့။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူ့ မှမပြောပါနဲ့လို့ ဦးလေးကို ကတိတောင်းသွားလို့”

ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားလေပြီ။ ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

သားသားလား . . .

အတွေးတို့ ရှုပ်ထွေးသွားစဉ်မှာပင် . . .

ကောင်တာပေါ်မှဖုန်းမှာ မြည်လာပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ . . . . . ”

“မွေးနေ့ရှင်”

“ . . . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီး၏ ဖုန်းပြောသံတို့ကြောင့် ယမင်းတို့စိတ်ဝင်စားကာသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဦးလေးကြီးမှာ ဖုန်းပြောနေရာမှ သူမတို့ဘက်သို့ လှည့်ရင်း . . .

“သမီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူမွေးနေ့ရှင်လဲ”

“သမီးပါ”

ဦးလေးကြီးက ယမင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ဖုန်းပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှိတယ်”

“ဟင်”

“အို”

ယမင်းရင်တို့သည် ပြင်းထန်စွာ စည်းချက်ကျသွားပါတော့၏။ ဒီလိုအမှတ်တရမျိုး သူများတွေကြုံဖူးလား၊ မကြုံဖူးလားတော့မသိ။ ဒါပေမယ့် သူမရင်တစ်ခုလုံးနွေးထွေးသွားလေသည်။ နောက် စာအောက်ဆုံးမှနာမည်က (ဇေသံ၊ ဇေသံ) ဆိုသော . . .

သူမရင်ခုန်သံတို့ အမြင့်ဆုံးကမ္ဘာတစ်ခုမှ မကျသေးခင်မှာပင်

“ဒါ ဘယ်သူတွေလာလုပ်သွားတာလဲ ဦးလေး”

မြင့်မိုရ်က ကောင်တာမှဦးလေးကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သူမတို့ အမြဲထိုင်နေကျဆိုင်ဖြစ်သည့်အတွက် ဆိုင်ရှင်နှင့် ရင်းနှီးနေသည်။

“ . . . . . ”

“ဪ . . . . . ဟုတ်ပြီ . . . . . ဟုတ်ပြီ . . . . . ပြောလိုက်ပါမယ်”
ထို့နောက် ဖုန်းချလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် . . .

“သမီးနာမည် ယမင်းဆုနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး . . . . . ယမင်းဆုနာမည်နဲ့ အသည်းကွဲကဖီးမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ရောက်နေတယ်တဲ့။ ဦးဆိုင်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး လာယူခိုင်းပေးပါလို့ ပြောလို့။ အခု အသည်းကွဲကဖီးက ဖုန်းဆက်တာ”

ဦးလေးကြီးစကားကြောင့် ယမင်းတို့နည်းနည်းတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် အသည်းကွဲကဖီးသို့ ပြေးရပါသည်။ ဟိုရောက်တော့ သူမတို့အား ဆီးကြိုနေသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကား . . . .

စာအုပ်လေးတစ်အုပ်။

သေချာအောင်ပြောရလျှင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး။

ပို၍သေချာသွားတာက စာအုပ်အဖုံးမှာ နာမည်ထိုးထားသည်။

“ဩူးချစ်ချော”

ယမင်း အံ့ဩမှုအရှိန်တွေတိုးသွားကာ စာအုပ်၏ အဖုံးကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ . . . .

သူမနှင့် ရင်းနှီးနေကျလက်ရေးတစ်ခု

ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ ယမင်း။

သားသား

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမှုနှင့်အတူ နောက်ထပ်စာမျက်နှာတွေကို ဆက်လှန်ကြည့်စဉ်မှာပင် . . . .

သားသားနှင့်ဩူးချစ်ချော နှစ်ယောက်တို့ရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံ။

နောက် သားသားဓာတ်ပုံအချို့။

ပြီးတော့ကား . . . .

သူမတို့ဘယ်လိုမှ နားမလည်သည့် စာရေးနည်းတွေဖြင့် ရေးထားသော စာမျက်နှာတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ထိုစာမျက်နှာတွေတွင် စိတ်စွမ်းအင်တစ်စုံတစ်ခု ပါနေသည်ထင်ပါ၏။ ယမင်းစာရွက်တွေကို လှန်ကြည့်နေရင်းမှပင် အလိုလိုဝမ်းနည်းလာရပါသည်။

စာအုပ်ဆုံးသွားတော့ . . . .

“ယမင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

မြင့်မိုရ်၏အမေးကြောင့် ယမင်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကိုလဲ . . . .”

“ဩူးချစ်ချောဒိုင်ယာရီကို သားသားက မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် နှင့်ကိုပေးတဲ့ကိစ္စ”

ယမင်းမှာ ဖြေစရာ အဖြေမရှိပါ။ သို့ပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သလိုတော့ ရှိသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မြင့်မိုရ်က . . . .

“ငါတော့ သဘောပေါက်သွားပြီ”

“ဘာကို သဘောပေါက်သလဲ”

“မိုးပျံပူဖောင်းနဲ့ စာပေးတာကစပြီး အခုဘောထောင်ထားတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ထိ အကုန်လုံးကို . . . .”

“အဲဒါတွေက သားသား . . . .”

“မဟုတ်ဘူး . . . . သားသားပေးတာ ဒီစာအုပ်တစ်ခုတည်း”

“ဒါဆို ကျွန်တာတွေက . . . .”

“အေး . . . . ဘယ်သူပေးတာလဲသိချင်ရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ . . .လာ”
ထို့နောက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်

ဖြင့် ဓူဝံကြယ်အရပ်မှာရှိသော အဆောင်သို့ . . . .

www.burmeseclassic.com

XVIII

“သော်သော် . . . မရှိတော့ဘူးခင်ဗျ . . . ပြန်သွားပြီ”

“ဘာမှာသွားသေးလဲ”

“ဘာမှတော့ မှာမသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် လာယူတဲ့လူရှိရင် ပေးလိုက်ဆိုပြီး စာတစ်စောင်ထားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား . . . ပြစမ်းပါ”

သော်သော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးသည်။

ထိုစာကား . . .

သော်သော်နဲ့ ယဉ်ငြိမ်းအေး

စာတမ်းကိစ္စအတွက် မနက်ဖြန်မနက် (၁၀)နာရီလောက် ဆရာအိမ်လာခဲ့ပါ။

ဦးတင်မောင်

စာကထိုမျှသာ

စာရွက်ကိုကိုင်ရင်း ကြောင်ငေးသွားသော ယမင်းဆုမှာတော့

ထမ်းရွေးနေ၏ တိုထက် (၀၀) နာရီကြာ

လူက စုံသလောက်ဖြစ်နေပေပြီ။ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ထိုင်နေကြသည်ကား ယဉ်ငြိမ်းအေးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်သော်သော်။ ယဉ်ငြိမ်းအေးနှင့် သော်သော်တို့၏ ရှေ့မှာကား သူတို့ပြုစုထားသော သင်္ချာစာတမ်းတစ်အုပ်စီချထားသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်လိုနေသေးပါ၏။ ထိုသူကား ဦးတင်မောင်။ သူတို့ရောက်နေတာ နာရီဝက်နီးပါးရှိနေပေပြီ။ ဦးတင်မောင်ကို မကျေရသေး။

ဇနီးဖြစ်သူကတော့ နင်တို့ဆရာ ဘုရားခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်လို့ ပြောသည်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့သုံးယောက် ဆရာကိုစောင့်ရင်း ထွေရာလေးပါးစကား ပြောနေကြသည်။ အကြောင်းအရာထွေထွေထူးထူးတော့မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြုစုထားသော သင်္ချာစာအုပ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဖလှယ်နေကြခြင်း။

ယမင်းဆုကတော့ တစ်လှည့်စီပြောနေကြသောသူတို့နှစ်ယောက်ကို အဓိပ္ပာယ်မြင့်မည်ထင်သောအကြည့်တွေဖြင့် ငေးကာနေသည်။

သော်သော်သည်လည်း အကြည့်ချင်းဆုံရန်ကြိုးစားမိပါ၏။ မဆိုး၊ နှစ်ကြိမ်လောက် ဆုံခွင့်ရလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်း ယမင်းဆုက နပ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စကားများကို နားမထောင်တော့၊ ဂျာနယ်တစ်စောင်လှန်၍ ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်သွားသည်။

ဒီလိုနှင့် အကြည့်ချင်းနောက်တစ်ကြိမ်ဆုံရန် ကြိုးစားနေစဉ် အခိုက်မှာပင် ဆရာဦးတင်မောင် ရောက်လို့လာပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ . . . ရောက်နေကြတာ ကြာပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သုံးယောက်စလုံး၏ နှုတ်မှပြိုင်တူလိုထွက်သွားသည်။

“အေးကွာ . . . ဆရာဘုရားရှိခိုးတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။”

ဒါနဲ့ ဆရာခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုပ်ပြီးသွားကြပြီလား။”

သူနှင့် ယဉ်ငြိမ်းအေးအားဦးတည်ကာ မေးလိုက်သည်ကြောင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးသွားပါပြီဆရာ”

နှုတ်ထွက်ချင်း နီးစပ်သွားပါ၏။ ဆရာက ခေါင်းညိတ်ကာ

ခါးကိုတစ်ချက်ဆန့်လိုက်ရင်း . . .

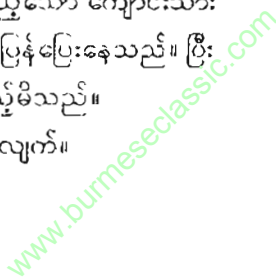
“ပြစမ်းပါဦး။”

သော်သော် နှင့် ယဉ်ငြိမ်းအေးတို့နှစ်ယောက် သူတို့ရှေ့ရှိစာအုပ်များကို ဆရာဦးတင်မောင်ထံ ပေးလိုက်ကြသည်။ ဆရာကယူကာ ပထမဆုံးအုပ်ကို လှန်ကြည့်ပါ၏။

ထိုစာအုပ်က ယဉ်ငြိမ်းအေး၏စာအုပ်။

သူမရင်ခနဲနေသည်။ အောင်စာရင်းကြည့်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို သူမစိတ်တို့ကား လူးလာခေါက်ပြန်ပြေးနေသည်။ ပြီးစိတ်လှုပ်ရှားသောမျက်နှာနှင့် သော်သော်ကို ကြည့်မိသည်။

သော်သော်ကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက်။

တစ်စုံတစ်ခုသော အဆုံးအဖြတ်အတွက် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာ
အေးဆေးလျက်ရှိသည်။

ပြီးတော့ သော်သော်၏စာအုပ်။

သော်သော်၏စာအုပ်ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်းဆရာက တစ်
ရွက်ချင်းလှန်ကာကြည့်သည်။ သော်သော်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း လှုပ်ရှားမှု
တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ နောက်ဆုံးစာရွက်တစ်ရွက်၏အောက်ဆုံးစာကြောင်း
ကို ကျော်ဖြတ်မှုအဆုံးမှာပင် ဆရာက . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အရည်အချင်းတွေအရတော့ စာအုပ်
တွေက မနိမ့်လောက်ပါဘူး။ ဒါတွေကို ဆရာအချိန်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်
ရဦးမယ်။ မင်းတို့ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကိုတော့ ဆရာဖတ်ပြီးသွားမှပဲ
အကြောင်းပြန်တော့မယ် . . . ဟုတ်ပြီလား။”

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ငြင်းစရာမရှိ။ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်တိုင်နာမည်ဖြင့် တင်ခွင့်ရမည့်အရေးကိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
လပ်မက်မိကြသည်။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းတို့ ဆရာအိမ်ကဘုရားခန်းကို ရောက်ဖူးလား။”

“ဗျာ”

သီးသန့်ခွဲထွက်သွားသော စကားအသွားအလာကြောင့် သော်
သော် ကြောင်သွားသည်။

“ရောက်ဖူးတယ်”

ယမင်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဖြေပါ၏။

“ဘုရားခန်းထဲမှာ ဆရာသားပို့လိုက်တဲ့ဘုရားတစ်ဆူပူဇော်
ထားတယ်။ လက်ရာတော်တော်ဆန်းတယ်ကွ။ မနေ့ကမှ ကြွလာတာ။
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သွားဖူးကြချေ။”

အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့မဟုတ်မှန်း သော်သော်ရိပ်မိသည်။
ချက်ချင်းလွဲသွားသော စကားပြေးလမ်းက ဆန်းလို့ နေပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ယမင်းတို့ညီအစ်မ ထရပ်လိုက်သောကြောင့် သူလည်းထရပ်ရန်
ပြင်စဉ်မှာပင် . . .

“အကုန်လုံးစုမသွားနဲ့။ ဟစ်ယောက်ချင်းစီသွား။ ယူးခြားတာ
တွေတွေ့ရင်လည်း တစ်ခါတည်းရှင်းလာခဲ့ချေ။ ကဲ . . . ဘယ်သူ့အရင်
သွားမလဲ”

“သမီးသွားမယ် ဆရာ”

ယဉ်ငြိမ်းအေးက အလျင်စလို ပြောသည်။

ဆရာက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြလိုက်ရင်း . . .

“သင်္ချာစာတမ်းအတွက် ပတ်သက်မှုနည်းနည်းရှိတယ်နော်”

အနည်းငယ်ထူးခြားသွားသော ဆရာစကားကြောင့် ယဉ်ငြိမ်း
အေး တည်ငြိမ်သွားသည်။

“ဆရာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မသိဘူး”

“ဪ . . . ကိုယ့်နာမည် ဌာနကိုရောက်မရောက်ပေါ့”

သော်သော်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ထိုဘုရားခန်းထဲတွင်
ဘာတွေထူးခြားတာရှိမည်နည်း။ ထိုယူးခြားမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည်။
မဖော်ထုတ်နိုင်သည်ကား သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အဆုံးအဖြတ်။

ယဉ်ငြိမ်းအေးလည်း ခေသူမဟုတ်မှန်း သူသိသည်။

ပထမဆုံးတာထွက်သူက ပန်းဝင်စောသည်သီအိုရီရှိပါသလား။

ယဉ်ငြိမ်းအေး ဘုရားခန်းထဲသို့ဝင်သွားပေပြီ။

XIX

အချိန်တို့ကား မလိုအပ်ပါဘဲ ကဆုန်ပေါက်နေသည်။ နာရီလည်ကာ မြန်သည်လား၊ သူ့နှလုံးခုန်နှုန်းတို့ ပြေးနှုန်းနှေးကွေးနေသည်လား မပြောတတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အထင် နာရီအလည်မြန်နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်သောအချိန်အတွင်းမှာပင် ယဉ်ငြိမ်းအေးပြန်ထွက်လာပါ၏။ မျက်နှာမကောင်း စာမေးပွဲမဖြေနိုင်သော ကလေးတစ်ယောက်၏ အရိပ်အငွေ့တွေထင်ဟပ်နေသည်။

ဆရာဦးတင်မောင်က ဆီးကြိုမေးသည်။

“လက်ဆေးဖို့လိုသေးလား သမီး . . .”

“မလိုတော့ဘူး . . . ဆရာ”

ယဉ်ငြိမ်းအေး၏ဖြေသံက အားမပါ။ နောက်အလှည့်ကျသူကား

“ယမင်းဆု”

သူမကိုတော့ ဆရာဦးတင်မောင်က အပေါ့ပါးဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုသည်။

“ဗဟုသုတပေါ့ . . . သမီးရယ်”

သို့သော် သူမသည်လည်း အောင်မှတ်ရခဲပုံမပေါ်ပါ။ ခဏတွင်းပင် ပြန်ထွက်လာပါ၏။ ဒါပေမယ့် သူမပုံစံ ထူးခြားလာသည်။ အကြောင်းကား . . .

ယမင်းဆုပုံစံက ခုနယဉ်ငြိမ်းအေးထွက်လာတုန်းကလိုမျိုး ပုံစံမဟုတ်၊ ယဉ်ငြိမ်းအေးက မှိုင်းတွေလာသည်။ သူမက တက်ကြွလာသည်။ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာအပေါ် သိလိုစိတ်တွေပြင်းထန်လာပုံမျိုး မျက်လုံးအရောင်တို့လက်လာသည်။

သူမအရမ်းသိချင်နေသော ကိစ္စတစ်ခု၏ ကြိုးတစ်စကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်မိသွားသလိုပုံစံမျိုး။

နောက် ဆရာဦးတင်မောင်ကိုလည်း ခဏခဏကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုမေးချင်နေသော ပုံစံမျိုး။

စသော ထူးခြားမှုတို့ကို သော်သော်သတိပြုမိသွားပြီးသည့်နောက်မှာတော့ . . .

သူ့အလှည့်သည် ကျရောက်လို့လာပါပြီ။

သော်သော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည့်ခဏမှာ . . .

“သော်သော်ကိုလည်း ဆရာခုနယဉ်ငြိမ်းအေးကိုမှာလိုက်သလိုမျိုးပေါ့ကွာ။ သင်္ချာစာတမ်းအတွက် ပတ်သက်မှုတွေရှိနေတယ်”

သူခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ ပြီးနောက် . . .

အချိန်အားဖြင့် (၁၅)မိနစ်လောက်ကြာသွားမည် ထင်သည်။ သော်သော် ဘုရားခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာမိသည်။ သူ့လက်တွင် မြေဖြူတို့ ပေကျဲလာပါ၏။

အပြင်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာကြီးက . . .

“လက်ဆေးဖို့လိုသေးလား သော်သော်”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုတယ်ဆရာ”

ဆရာဦးတင်မောင်၏ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်မှုအရိပ်တို့ ထင်ဟပ် သွားသည်။ ထို့နောက် . . .

“အဖြေဘယ်လောက်ရလဲကွ”

“၁၉၂ စီတုရန်းပေပါ ဆရာ”

သော်သော်အဖြေက နောက်ထပ်မေးခွန်းမရှိတော့လောက် အောင်ကို တိကျသွားလေပြီ။ မကြာလိုက်ပါ။

“သော်သော် . . . မင်းလက်ဆေးပြီးသွားရင် ဘုရားခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့လိုက်။ ငါတို့စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဗဟုသုတဆိုသော အသီးအပွင့်က သူ့ကိုမွှေးပျံ့စေခဲ့ပါပြီ။ ထို့နောက်တော့ . . .

XX

၂။ အဆိုး ဂုဏ် ချီးမွမ်းမှု ရှိ၍ လေးပါး
၃။ အခန့် ရှိ၍ စရိတ် ကံ ရှိ ပေစွဲ ပ

ယဉ်ငြိမ်းအေးနှင့် ယမင်းဆုတို့နှစ်ယောက် အာမေဇိုတ်သံတွေ ထွက်သွားသည်။ ယမင်းဆုမှာ စိတ်ဝင်စားမှုတို့ ပိုလာရပါ၏။

“အဲဒီတော့ ဒီအခန်းရဲ့ ဧရိယာကို မင်းဘယ်လို ရှာလိုက်သလဲ”

“ကျွန်တော် . . . ဧရိယာ = အလျား x အနံ ပုံသေနည်းနဲ့ ရှာလိုက်တာပါ”

“ရှာပုံရှာနည်းကို ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော် ပထမဆုံး အလျားနဲ့ အနံကို တိုင်းဖို့စဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုင်းလို့ရလောက်တဲ့ပေတံက ဒီအခန်းထဲမှာ မရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့ တိုင်းစရာတစ်ခုရ ရှိလိုရှိငြားရှာကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ၆' ပေတံတစ်ချောင်းတွေ့တယ်။ ၆' ပေတံနဲ့ကလည်း ဘယ်လိုမှ တိုင်းလို့ မဖြစ်ပြန်ဘူးလေ”

သော်သော် စကားကိုခဏရပ်၍ အခြေအနေကိုကြည့်လိုက် သည်။ သူ့စကားအား ဆရာဦးတင်မောင်အပါအဝင် အကုန်လုံးက စိတ် ဝင်တစား နားထောင်နေပါ၏။

“အလျားတိုင်းတာလောက်က ကိစ္စမရှိပေမယ့် . . . အနံကျ တော့ ၆' ပေတံက အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်အရပ်မမီတဲ့နေရာတွေ ဆိုရင် ခုံမရှိဘာမရှိနဲ့ သွားပြီလေ”

“အဲဒီတော့ . . . ”

ဆရာဦးတင်မောင်က ထောက်ပေးသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် နံရံနဲ့ကြမ်းပြင်မှ ဘယ်ထားတဲ့ ကြွေပြား တွေထဲက တစ်ခုကိုတိုင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကြွေပြားက ဟစ်ချပ်ကို ၁' ပတ်လည်စီရှိတယ်။ အဲဒီမှာတင် တွက်လို့ရသွားပြီလေ။ ကြွေပြားတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ ဒေါင်လိုက်အရင်ရေကြည့်လိုက်တယ်ဗျာ . . . အနံပေါ့ . . . ကြွေပြားအားလုံးပေါင်း (၁၂)ချပ်ရှိတယ်ဆိုတော့ အနံက(၁၂)ပေပေါ့”

သော်သော် စိတ်ပါလက်ပါရှင်းပြနေသလို အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

သော်သော် အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ခုနက သူ ဘောမှာ တွက်ထား ခဲ့သည့်အဖြေများ ရှိမနေတော့ပါ။

ဆရာဦးတင်မောင်ရေးထားသောမေးခွန်းတစ်ခုသာရှိတော့ သည်။ အဖြေများကို ဆရာဖျက်လိုက်ဟန်တူသည်။ ဆရာဦးတင်မောင် က သူ့အား ဘောရှေ့ကိုခေါ်၍ . . .

“ဒီစာရေးနည်းကို မင်းဘယ်လိုတတ်ခဲ့တာလဲ”

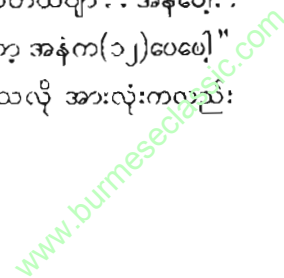
“ကျွန်တော် ဗေဒင်ကျမ်းတစ်ခုထဲက တတ်ထားတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒါဆို ဒီစာရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ဒီအခန်းရဲ့ ဧရိယာကို ရှာပေးပါ”

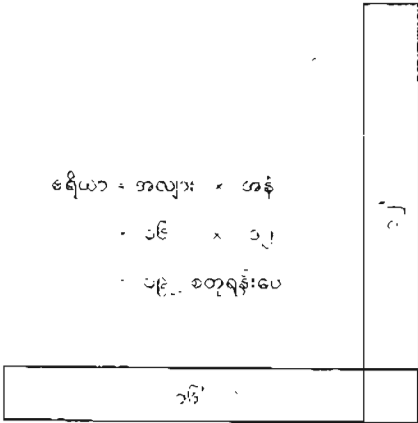
“ရှင်”

“အို”

“အလျားကျတော့ (၁၆)ချပ်ရှိတယ် . . . အလျားက (၁၆)ပေပေါ့။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်ခရီးယာပုံသေနည်းမှာ အလျားရယ် အနံရယ်ကို အစားသွင်းလိုက်တယ်ဗျာ . . . ဒီလို”

ဟုဆို၍ သော်သော်က ဘောမှာပုံပါဆွဲ၍ ရှင်းပြသည်။

သော်သော်၏ ဖြေရှင်းချက်အဆုံး ဆရာက ယဉ်ငြိမ်းအေးဘက်ကို လှည့်၍ . . .

“သမီးဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်လဲသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီစာရေးနည်းကို မသိလို့ပါ”

ဦးတင်မောင်ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီး သော်သော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ . . .

“ကဲ . . . မောင်သော်သော် တစ်ခါတည်းသာ ရှင်းပြလိုက်ကွာ။

မသိတဲ့လူတွေလည်း သိရတာပေါ့”

သော်သော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီး ဘောကိုဖျက်နေရင်းဖြင့် . . .

“ဒီစာရေးနည်းကို ဗျည်းကြေးစာရေးနည်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဝိဇ္ဇာလက်ရေးလိုလည်းခေါ်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဝိဇ္ဇာလိုင်းလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးဆက်သွယ်ကြ၊ နည်းပေးကြ၊ ပညာပေးကြတဲ့စာရေးနည်းပေါ့ . . .

စာရေးနည်းကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ဗျည်းတွေကို မူသေထားပြီး ကျန်တဲ့ဟာတွေပဲ ပြောင်းပြီးရေးတာ။ ဝိဇ္ဇာလက်ရေးဆိုပြီး လင်္ကာလေးရှိတယ်။ အဲဒီလင်္ကာလေးအတိုင်းဆိုပြီးရေးရင် လွယ်လွယ်လေး။ လင်္ကာလေးကဒီလို . . . ”

ဟုဆို၍ သော်သော်က ဝိဇ္ဇာလက်ရေးလင်္ကာလေးကို ပါးစပ်မှလည်းရွတ်၊ လက်မှလည်း ကောတွင်ချရေးပြသည်။

ယမင်း မထင်မှတ်ခြင်းများစွာနှင့် ဝိဇ္ဇာလက်ရေးလင်္ကာလေးကို ကူးခွင့်ရသွားလေသည်။ ကူးနေရင်းဖြင့် သူမအာရုံထဲတွင် တဝဲဝဲပေါ်လာသည်ကား . . .

သားသားဆီမှ ရခဲ့သောစာများ၊

မိုးပျံပူဖောင်းဖြင့် စာပေးသည်မှစလို့ . . .

အင်္ကျီနောက်ကျောမှ စကားလုံးတွေနှင့် ဖေဖော်တီရီ(၁၄)နောက်ကန်တင်းတွင် ဘောထောင်ထားသော မွေးနေ့လက်ဆောင် စသည်စသည်တို့၏ အကြောင်းအရာများအောက်မှ . . .

၆သ ၇သ ဆိုသော နာမည်။

ပြီးတော့ သားသား၏လက်ဆောင်၊ ခြူးချစ်ချော၏ဒိုင်ယာရီစသော ဖုံးကွယ်မှုတို့ကိုဖောက်ခွဲပစ်မည့် လင်္ကာလေးတစ်ပုဒ်၏ အဆုံးမှာတော့ . . .

ယမင်းအသိအာရုံတွေ တစ်စုံတစ်ဦးအပေါ်သို့ သူ့ဖုတ်ကျသွားရပါတော့သည်။ သူမတပ်မွတ်စွာ ရင်ခုန်ခဲ့သည်။

Romatic ဆန်ဆန်ပြကွက်တွေ၏ ပိုင်ရှင်ကား . . .

သူမရင်တစ်ခုလုံးသည် မထင်မှတ်နိုင်အောင်လှုပ်ရှားသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာဦးတင်မောင်က ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခုကို ဆိုလာပါ၏။

“ထမင်းနဲ့ရှစ်ဆုပ်ဆိုတာ ဘယ်ရက်ကိုပြောတာလဲ သော်သော်”
ထူးဆန်းသောစကားတွေကြောင့် သော်သော် အံ့ဩသွားမိသည်။

ဆရာဦးတင်မောင်ထံလှမ်းကြည့်မိတော့ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော စာတစ်ရွက်ကို လက်မှာကိုင်ထားလို့။

“တပို့တွဲလဆုတ် ရှစ်ရက်နေ့ကို ပြောတာပါဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထမင်းနဲ့ဆိုတာ တပို့တွဲလမှာ ထိုးတာလေ”

“ဪ”

ဆရာဦးတင်မောင်ကျေနပ်သွားသည်ထင်သည်။ ပြီးနံရံမှ ပြကွဒိန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဒီနေ့ပဲ”

ဟုပြောသည်။ နောက် . . .

“အမုန်းတွေကင်းတဲ့နေရာဆိုတာကရော ဘယ်နေရာကို ပြောတာလဲ”

“အမုန်းတွေကင်းတဲ့နေရာ”

သော်သော်နှုတ်မှ တိုးတိုးလေးရေရွတ်မိသွားသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားပါ၏။

“အမုန်းတွေကင်းတဲ့ နေရာဆိုတာက ခန့်မှန်းရတော့ နည်းနည်းခက်တယ်။ အဖြေကနစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ စာနောက်မှာ ဘာပါသေးလဲ”

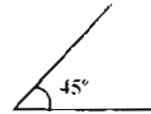
“၃၇၁ ဆိုတာတော့ပါတယ်”

သော်သော် ပြုံးမိသွားလေသည်။

“သုဿာန်က ဂူနံပါတ် (၃၇၁)ကို ပြောတာပါ”

“အို”

ယမင်း အာမေဇိုတ်သံထွက်သွားသည်။ နောက်ဆရာကလက်ထဲမှစာရွက်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီး ဘောဆီသို့သွားကာ ပုံတစ်ပုံဆွဲပြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း . . .

“ဒါ . . . ဘယ်အချိန်ကို ဆိုလိုတာလဲ”

သော်သော် စဉ်းစားသွားသည်။ သော်သော်ပင်မဟုတ်၊ ယမင်းနှင့်ယဉ်ငြိမ်းအေးတို့နှစ်ယောက်လည်း စဉ်းစားသွားကြပါသည်။ သူမတို့ပုံစံက ခုနလို စိတ်ပျက်အားငယ်နေသည့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့။

ဆရာဦးတင်မောင်နှင့်သော်သော်တို့၏ အမေးအဖြေတွေနှင့်ဆရာလက်ထဲမှစာရွက်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားကုန်ကြသည်။

သော်သော်တွေးနေရင်းဖြင့် မျက်လုံးတို့က တိုင်ကပ်နာရီဆီရောက်သွားသည်။ နာရီက နှစ်နာရီထိုးပြီး ခုနစ်မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသည်။ သော်သော် ခါးမတ်သွားသည်။ နောက် ဦးတင်မောင်လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုယူကာ တိုင်ကပ်နာရီပေါ် သွားကပ်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . ဒီလိုနဲ့တူတယ်”

ဟု ပါးစပ်မှရေရွတ်ရင်း စာရွက်ကိုခွာကာ နာရီကိုပြန်ကြည့်သည်။ ပြီး ထပ်ကပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် သုံးနာရီ ခုနစ်မိနစ်၊ ရှစ်မိနစ်လောက်ကို ပြောတာနဲ့တူတယ်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ . . . ”

“အခု နှစ်နာရီထိုးပြီး ခုနစ်မိနစ်လေး။ စာရွက်ကိုကပ်ကြည့်ပြီး စာရွက်က လက်တံတွေတိုင်းယူလိုက်ရင်း နာရီလက်တံကလွဲပြီး မိနစ်လက်တံက သွားတူနေတယ် . . . နာရီလက်တံက သုံးနာရီမှာ . . . အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော်ထင်တာက သုံးနာရီငါးမိနစ်နဲ့ ဆယ်မိနစ် ကြာလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တာ”

သော်သော်စကားဆုံးတော့ ဆရာက ခေါင်းညိတ်သည်။ ယဉ်ငြိမ်းအေးက ဘောမှဆရာဆွဲပြသည့်ပုံနှင့်နာရီကို ထပ်တူညီကြည့်နေဟန် တူပါ၏။

ယမင်းကတော့ . . .

“အဲဒါဆို မင်းကိုင်ထားတဲ့စာရွက်ကို အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံသွင်းပြီး ဖတ်ပြစမ်းကွာ။ ဘာတွေရေးထားတာလဲလို့”

စာရွက်ကိုကြည့်၍ သော်သော် တွေဝေသွားသည်။ နောက်ချက်ချင်းဆိုသလို ယမင်းမျက်နှာဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားပါ၏။ ယမင်းကတော့ ဘာမှသိဟန်မတူ။

သူဖတ်ပြမည့် စာရွက်အပေါ်တွင်သာ အာရုံရောက်နေဟန်တူသည်။

သော်သော်ရင်ထဲ သနားသွားရသည်။

“ဪ . . . သူမခမျာ ဘာမှမသိရှာပါလား” သော်သော်စိတ်ထဲမှာတွေးမိသည့်တိုင်း မျက်နှာမှာလည်း ပေါ်သွားသည်ထင်သည်။ မျက်လုံးတို့ အနည်းငယ်ဝေဝါးသွား၏။

“သော်သော် . . . ဘယ်လုပ်နေတာလဲ . . . ဖတ်လေကွာ”

ဆရာဦးတင်မောင်၏ ဒုတိယအကြိမ် ဆော်သည်။

“အေးလေကွာ . . . ဒီမှာသိချင်နေပြီ”

ယဉ်ငြိမ်းအေး၏ သိချင်လွန်းစွာထွက်လာသောအသံတို့၏ နောက်မှာ . . .

သော်သော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်မိသွားသည်။ တစ်စုံ

တစ်ရာသောအဖြေကို ငဲ့လင့်နေသော မျက်လုံးလေးနှင့် သူမ။

သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

တွေဝေမှုတို့ ခဏတာအုပ်မိုးသွားစဉ်မှာပင် . . .

“မောင်သော်သော်”

ဆရာကြီး၏ တတိယအကြိမ်လှုံ့ဆော်မှုအဆုံးမှာတော့ . . .

“ဖတ်လေ”

သူမ၏ အသံချိုမြမြလေး . . .

သော်သော် လွန်ဆန်နိုင်သောအင်အားတို့ပျက်ကွက်သွားရပါ

တော့သည်။

ထို့နောက်မှတော့ . . .

ကွက်လပ်ဖြည့်ပါ။

သားသားရှုံးသွားပြီနော်။

ကတိတည်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

..... ဆိုတဲ့စကားကို ပြောဖို့အတွက်။

- နေ့ရက် - တပို့တွဲလဆုတ် (၈)ရက်
- နေရာ - သုဿာန် (၃၇၁) နံပါတ်ရှိတဲ့ရူ။
- အချိန် - (၃)နာရီ (၅)မိနစ်မှ (၁၀)မိနစ်အတွင်း

မှာ ခြူးစောင့်နေမယ်။

XXI

“ဟင်”

ယမင်းဆီမှ အာမေဇိုတ်သံအကျယ်ကြီး။

နောက် သော်သော်ကိုကြည့်သည်။ ပြီး သော့သော့လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုယူကာကြည့်သည်။ ပြီး ချက်ချင်းပင် . . .

“မမ . . . ဒီမှာခဏစောင့်နေ။ ငါချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောကာ ကားသော့ကိုဆွဲရင်း အလျင်စလိုထသွားလေသည်။

“နေဦး”

သော်သော်၏ တားမြစ်သံနောက်မှာ . . .

“သော်သော် . . . ယမင်းနဲ့လိုက်သွားလိုက်။ သူ့ကိုကားမဖောင်းစေနဲ့။ စိတ်တွေတော်တော် လှုပ်ရှားနေတယ်”

အကြောင်းသိဖြစ်သော ဆရာကြီးက သတိပေးစကားဆိုကာ
သော်သော်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းသည်။

သော်သော်ချက်ချင်းပင် ပြေးလိုက်သွားရပါတော့သည်။

ထို့နောက် သူမလက်ထဲမှကားသော့ကို လှယူလိုက်ရင်း . . .

“မင်းကိုယ်မင်း အသေခံနိုင်ပေမယ့် . . . ငါမင်းကို အဆုံးရှုံး
မခံနိုင်ဘူး”

ဒိုင်းခနဲ မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။ သော်သော်မျက်ဝန်းမှာ စကား
ထက်ခိုင်မာသော ရဲရင့်မှုတွေ ဝေသီနေပါ၏။

နောက် သူမ၏ရှိုက်သံများအောက်မှာ ကားတစ်စီး၏ သိမ်မွေ့
မှုက ရုန်းထွက်သွားပါတော့သည်။ ဒါပေမယ့် . . .

သူမ ငိုနေသည်။

XXII

လမ်းမှာလည်း သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးစကားမပြောဖြစ်။ ယမင်း
မှာတော့ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသည်။ အရေးကြီး
လျှင်ဖြစ်နေကျအတိုင်း လမ်းမှာ ကားကျောတွေပိတ်သည်။ မီးဖွင့်မိ
သည်။

နာရီက သုံးနာရီထိုးဖို့ ရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာလိုတော့သည်။
သော်သော်မှာ မောင်းနေရသော်လည်း ခရီးကမတွင်။ နာရီလက်တံတွေ
ကလည်း တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ပြေးနေသည်။

(၃)နာရီထိုးအတိ။

တော်တော်လှမ်းနေသေးသည်။ ကားကျောကမရှင်းသေး။
ယမင်းမှာနာရီကိုသာကြည့်ရင်း သတိမရှိတော့သလို ဖြစ်နေသည်။

နောက် သော်သော်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်သည်။ သူသဘော ပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ငါအတတ်နိုင်ဆုံး မိအောင်မောင်းပေးပါ့မယ်။ စိတ်အေးအေး ထားပါ။”

သော်သော် ထိုမျှသာပြောရင်း လီဇာကို ဖိနှင်းလိုက်သည်။ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသောကားလေးက တစ်ချက်ချင်းလည်နေသော နာရီနှင့်အပြိုင်။

(၃)နာရီထိုးပြီး (၅)မိနစ်

သူဿာန်ထဲမှ လူအချို့ထွက်လာသည်။ ထိုအထဲမှ မိန်းမအချို့၏ မျက်နှာများက ငိုထားမှုကြောင့် ဖောင်းအစ်နေသည်။

ယမင်းထိတ်လန့်သွားသည်။ သားသားတို့နဲ့ များ ပတ်သက်မှု ရှိနေလား။ သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရွေးထားတဲ့နေရာက ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေနည်း။

“ဘာလဲ မင်းက ဒီလူတွေနဲ့ သားသားတို့နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ထင်လို့လား။ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အခုမှအသုဘချပြီးပြန်သွားတဲ့လူ တွေ။ ဟိုမှာ သူတို့ သင်္ဂြိုဟ်သွားတဲ့ဂူ။ အဝင်ဝနားမှာ ပိတ်နေတုန်းရှိသေး တယ်။ နံပါတ် (၃၇၁)နေရာမဟုတ်ဘူး။”

ထိုသို့ သော်သော်ကပြောရင်း သူဿာန်မြေအတွင်းသို့ ဝင်လိုက် ပါသည်။ ပြီး ကားကိုရပ်၍ ဆင်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

သော်သော်နောက်မှ ယမင်း။

သူတို့နှစ်ယောက် သွားနေသည့်နေရာကား . . .

(၃)နာရီ (၈)မိနစ်။

အချိန်က စာရွက်ထဲကအတိုင်း 45° ဖြစ်သွားပေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ကွက်တီရောက်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့ ဇာတ်ညွှန်းအစပိုင်းကို ဖြည့်ကြည့်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်သွားပါ၏။

ယမင်း အိခနဲမျက်ရည်တွေ ဖျာဆင်းသွားကာ တစ်ဖက်လှည့်

သွားမှုနှင့်အတူ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၏ ဇာတ်သိမ်းက လှပမည်မထင်တော့ပါ။

အကြောင်းကား . . .

(၃၇၁)ဟုထင်ရသောဂူရှေ့မှာ လူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး။ ကောင်မလေးကငိုနေသည်ကို ကောင်လေး က ယုယစွာမျက်ရည်သုတ်ပေးနေပါ၏။

ပြီးတော့ ကောင်မလေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုယှက်သိုင်းရင်း သိမ်မွေ့ စွာရင်ခွင်ထဲသို့ . . .

ထိုနှစ်ယောက်ကား . . .

ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာဆိုလျှင်တော့ ဒီနေရာက မင်း
သမီးခန်း၊ တီးလုံးဆွေးဆွေးလေးတွေဖွင့်ပြု၍ မင်းသမီးကိုခိုခိုင်းပေမည်။

ယခုတွင်ကား . . .

ယမင်းကားထဲတွင် တသိမ့်သိမ့်ရှိကိုင်နေပါ၏။ သူမဘေးတွင်
သော်သော်။

သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

နှစ်သိမ့်ရမည်လား၊ ကြေကွဲရမည်လား၊ ပေါက်ကွဲပြုရမည်လား။
ထင်သလို သူတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ပါ။

သော်သော် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

နောက် ယမင်းရှေ့တည့်တည့်ကားမှန်ပေါ်မှာ . . .

မှန်စာလက်ရေးဖြင့် . . .

“ခွင့်ပြုတယ် ခွင့်လွှတ်တယ်”

R-ဇာနည်သီချင်းလား။

မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိသည်။

သီချင်းထဲမှ စာသားအချို့နှင့်

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုစွန့်ပစ်ခဲ့လည်း
မင်းလေးနားမှာ အမြဲရှိမယ်”

XXIII

(၃၇၀)

ဟူသော အုတ်ဂူတစ်ခု၏ ရှေ့မှာကား

“မေမေ . . . သမီးဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်မွန် ဘေး
နားမှာရှိနေပါပြီ။ မေမေ စိတ်ချလက်ချနေခဲ့တော့နော်”

နူးညံ့ပါးလျှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြသော နှစ်
ယောက်မှာကား . . .

သားသား နှင့် ခြူးချစ်ချော

အခုဟော့လည်း ထိုခံစားမှုတွေကို အချိန်ဆိုသော စက်ဝိုင်းကြီး
က ဝါးမျိုသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဪ . . . ကျောင်းတွေတောင် ပြန်ဖွင့်တော့မှာပါလား”

ယမင်း ထိုသို့ စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း နာရီကိုပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဉာနာရီထိုးဖို့ (၁၅)မိနစ်”

မကြာခင် သော်သော် ရောက်လာတော့မည်။

ယမင်း ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ စာအိတ်ထဲသို့ ချိတ်ပိတ်ရန် ထည့်အံ့
ဆဲဆဲ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

ထိုဒိုင်ယာရီက ယမင်းမွေးနေ့မှာ သားသားလက်ဆောင်ပေးထား
သော ခြူးချစ်ချော၏ ဒိုင်ယာရီ။ ယမင်း ပထမစာရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံအချို့ . . .

နောက် . . .

၁၃ ရှေ့. နေဖေက အိမ်ကို မိန်းမ မတစ်ယောက်
ဒီနေ့ ဖေဖေက အမက မနဲ့ မတစ် ယောက်

၁၄ ရှေ့က တယ်
ခေလံတယ်

၁၅ ရှေ့. လက်တင် နှစ်
သန့် လက်ထပ် မှတ်

၁၆ ရှေ့. လက်ခံ နိုင်သူ ဘယ် လို နည်းနဲ့
ခေလံ လက်မခံ နဲ့ ဘယ် ဘယ် လို နည်းနဲ့

၁၇ ရှေ့. လက်ခံ နိုင်သူ
မှ ခေလံ လက်မခံ နဲ့ ဘယ်

၁၈ ရှေ့. မိတ္တူ နဲ့ မပေါ်ရစေရန် ဖေဖေ စုယ်
ခေလံ မဲထိ နဲ့ မပေါ်ရ စေရန် ဖေဖေရယ်

၁၉ ရှေ့. စောင့် ဖန်ပါ တယ်
ခေလံ တေ့ နဲ့ ပန် ပတယ်

၂၀ ရှေ့. ချစ် နေ့က နေ့က တယ် နှစ်စဉ် စောင့် ခေါ်
သို့ ငယ် ခေလံ ဖြစ်က ပေတယ် မဲထိ ဖြစ်က

၂၁ ရှေ့. ကျန် တဲ့ မိတ္တူ စောင့် စောင့်
တမံကလို့ ပန် ကန့် တဲ့ မဲထိ ဖြစ်က

၂၂ ရှေ့. ကျန် တစ် ဘူး ပဲ နေ့ နှစ် နှစ် စောင့် စောင့်
ခေလံ ကရက် တစ် ဘူး ပဲ နေ့ နှစ် နှစ် စောင့် စောင့်

၂၃ ရှေ့. နေ့ နှစ် နှစ် နှစ် နှစ် နှစ်
ဒီတစ် နေ့ နှစ် နှစ် နှစ် နှစ် နှစ်

၂၄ ရှေ့. နှစ် နှစ် နှစ် နှစ် နှစ် နှစ်
ခေလံ နှစ် နှစ် သို့ ရက် ကတဲအတဲ နှစ် သို့ သို့

၂၅ ရှေ့. လို
ခေလံ က

၂၆ ရှေ့. နေ့ နှစ် နှစ် နှစ်
ခေလံ တယ် လဲ ဖေ ရှေ့ နေ့

၂၇ ရှေ့. လို က စောင့် သား သား နှစ်
ပေ လဲ ကတဲ သို့ သို့ ရယ် . . .

၂၈ ရှေ့. နေ့ နှစ် နှစ် နှစ် နှစ် နှစ်
ဒီ ပေမဲ သား သား ကတဲ မဖေ က ရှေ့ နေ့

၂၉ ရှေ့. သား သား ကတဲ နှစ် နှစ် နှစ် နှစ်
သို့ သို့ ကတဲ တည မှတ် ဟဲ တယ် မလဲ

ဒီစကား သား သား ဂုဏ် ချီးမြှောက် ပါတယ်
ဒါပေမဲ့ သူ့သား ရယ် . . . ခုန့် ပြော ပုံတယ် ၊
သား သား ပြော သား ပြော မက ခင် မှ ပုံ
သား သား ပြော သား ပြော မက ခင် မှ ပုံ
ချီး မှား ဆို ကို ခြံ သံ တွေ အများ ပြီး
ခုန့် အခန့် ထု ကျ ခြေ သူ တွေ အမိ ခု ကို

ပြော ဝင် လာတယ်
ပြော ဝင် လာ ကတယ် ၊

လော ဝင် အင် တာ ကို အ ကူ နှိ ကောင်း သံ
ဖေဖေ ရဲ့ အင် တာ ကို အ ကူ ညှိ တော် ငှဲ့ သူ

တွေ ကို လည်း ကြား စာ စာ
တော် ကို လည်း ကို ရတယ် . . .

ချီး များ လုံး တဲ မှာ အ မှောင် တွေ မ နှိ ခြီး
ခုန့် မှ ကို လည်း ထု မှ အ မှောင် တွေ ကို လည်း ပြီး

က မှ မ ဖြစ် နှင် နှင် သား
ဘဲ မှ မ မှ ငှင် ငှင် တွေ ဘဲ . . . .

ဒီနေ့ လော ကို ချီး မှား ပြော တဲ့ နေ့ နှိ တော မှာ
ဒါ နေ့ လော ကို ခုန့် ဘဝ မှ ပြော တဲ့ နေ့ ရှိ တော် မှ
မဟုတ် သေး
မဟုတ် တဲ့ ၊

တစ် ဘဝ လုံး တောင်း တဲ့ တဲ မှော် လင် များ
တစ် ဘဝ လုံး တောင်း တဲ့ တဲ မှော် လင် ခု ကို
ကူ တစ် ခု ကို ဖြစ် နှင် သား ပြော တဲ့ နေ့ ရှိ နှိ
အရမ်း တင် ပုံ တယ် သား သား ရယ် . . .

ချစ် သူ များ နေ့ မှာ သား ချီး ကို နှော မလက်
ခုန့် သူ မှ ခုန့် မှ သား သား ခုန့် ကို တော် ကလက်

မက် မှောင် လေး တစ် နေ့
လက် မှောင် လေး တစ် နေ့ . . .

ဒီ နေ့ တစ် နေ့ လုံး ချီး မှား ပြော တဲ့
အ ဒါ နေ့ တစ် နေ့ လုံး ခုန့် အသက် ရှိ ရတံ

ခပ် မျိုး ကြီး ဝဲ အပက် ရှာ လည်း မဝ သူ
တစ် မျိုး ကို ပုံ အသက် ရှိ လည်း မဝ သူ ၊

ချီး ငါ တစ် နှစ် လုံး လည်း အင် သဲ နေ တယ်
ခေ ငှဲ့ တစ် နှစ် လုံး လည်း အင် သဲ နေ တယ် ၊

အိမ်ကလေးကို စောင့် ဖန်ပါစာ
ခွေးအိမ်လေးကို ကံ့တော့ပန်းပဲတယာ

မေမေက ကိုရော သားသား ကိုရော
မေမေက ကံ့ရေ၊ သံ့ရေ သံ့ရေ ကံ့ရေ

ယမင်းစွဲ ကိုရောပါ

ယမင်းစွဲ ဆံ့ ကံ့ရေပဲ

အိမ်ကို နှစ်နှစ်လေး နှစ်နှစ်လေး

ခွေးကံ့ခိင်လိုတံ့ ပေခိင်ကံ့ပဲ ခေခံ့

အိမ် သားသား ကို စာစာကလေး ပေးစာ
ခွေးသံ့သံ့ ကံ့ တစုတဝ လေးအိမ်ကံ့

အိမ် သားသား ကို ပေး
ခွေးမံ့သံ့လေးပဲ

ယမင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ ဘယ်နှစ်ခေါင်မြောက်
မှန်းမသိသော စာသားတွေက အရင်လိုဝမ်းနည်းစိတ်ကို မဦးဆောင်နိုင်
တော့။

ဒီဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးအား နောက်တစ်ကြိမ်ဖတ်ဖြစ်တော့မည်
မဟုတ်တော့ပါ။ အကြောင်းကား . . .

သူမ စာအုပ်လေးအား အိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။
ပြီး စာအိတ်ပေါ်မှာ လိပ်စာတစ်ခုတပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
အောက်ထပ်မှ ကားဟွန်းတီးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမအောက်ထပ်
သို့ ပြေးဆင်းခဲ့ပါ၏။ အိမ်၏ပေါ်တီကိုအောက်တွင်ကား . . .

ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ အသင့်စောင့်နေသော သော်သော်။

သူမကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်အပြီးမှာပင်

“စာသွားထည့်မှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

စာသွားထည့်မှ မဟုတ်လား
အင်း

XXIV

ဒီနေ့ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်သောနေ့။ ဒီလိုနေ့မျိုး ရှိတော့ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်ရှားပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းကား ပထမဆုံး ကျောင်း တက်ရက်သည် သောကြာနေ့။

ကျောင်းဆင်းချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းလမ်းတစ်လျှောက် တွင် လူတွေရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းဝနားရောက်ခါနီးလေ ပိုတိုး ရလေဖြစ်နေပါ၏။ အကြောင်းရှိသည်။ သောကြာနေ့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဝ၌ ကလေးနှစ်ယောက် လက်ကမ်းစာစောင်တွေဝေနေသည်။

ထိုစာစောင်ကို ကျောင်းသားများက ဝမ်းသာအားရယူကြသည်။ ကျောင်းသူများက မခိုတရီရှိကြသည်။ နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့ အတွက် ကြိုတင်ရင်ခုန်နေသောမျက်နှာတွေ ပေါ်နေပါ၏။

သော်သော် စာတစ်စောင်အားယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက် ပေါ်တွင်ကား အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေသည်။

“နပိုလီယံ စစ်ရှုံးသောနေရာ”

မှတ်ချက် ၊ ၊ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံသုံးပုံ၊ မှတ်ပုံတင်၊ သန်းခေါင်စာရင်း မိတ္တူနှင့် ချစ်ရေးဆိုမည့်မိန်းကလေးနာမည်တို့ကို တစ်ပါတည်းယူလာပါရန်။

“မဟုတ်ဘူး... မင်းတို့ ပြောထားတဲ့စကားကို မင်းတို့ မေ့နေပြီလား”

“ဘာလဲ”

အူလည်လည်ဖြင့် သူ့ကိုပြန်မေးငေါကြသည်။

“စာချုပ်”

“ဘာလဲဟ... ဘာစာချုပ်လဲ”

ပို၍ပင် ကြောင်တောင်တောင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါ၏။

“လက်ရုံးရဲ့ No.2 စာချုပ်ကို တောင်းမလို့”

“ဟင်”

“မင်းတို့ပဲ ပြောထားတယ်လေ။ လက်ရုံးရဲ့ No.2 စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားမှ တရားဝင်ချစ်သူဖြစ်တာ။ စိတ်ချရတာဆို”

“အေးလေ”

“အဲဒါကြောင့် ငါလက်ရုံးကို အကူအညီတောင်းမလို့ ဒီစာရွက်ကိုယူလိုက်တာ”

“ဪ”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားကြဟန်တူသည်။

“ဒါဆို မင်းအဖြေရပြီလား”

“မရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် နီးနီးစပ်စပ်တော့ တွေးမိထားတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး... စိတ်ဝင်စားလို့”

“ဒီလိုကွာ”

ဟုဆို၍ သော်သော်က ခုနစာရွက်ပေါ်တွင် လက်ထောက်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“နဂိုလီယံစစ်ရုံးတာက ငါတာလူးစစ်ပွဲမှာ ရှုံးတာကွ။ နဂိုလီယံကိုဖြုတ်ချလိုက်တာက အင်္ဂလိပ်ခိုလ်ချုပ်ကြီး ဝယ်လင်တန်။ ဒါကထားပါ။ အခုကိစ္စက ဝယ်လင်တန်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ အဓိကက နေရာတို့ပဲ စဉ်းစားရမှာ... ”

“မင်းတို့ ဘယ်လိုထင်လဲ”
ဆိုင်းမဆင့်မဆင့်မေးလိုက်သော သူ၏ အမေးကို ရဲထွဋ်နှင့် စိုင်းထက်က ကြောင်တောင်တောင်။

“ဘာကို ဘယ်လိုထင်ရမှာလဲ”

“ဒီဟာကိုပြောတာ”

ဟုဆို၍ သော်သော် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ စာရွက်ကို နှစ်ယောက်စလုံးမြင်ပြီးတော့မှ...

“မသိဘူး”

သံပြိုင်ထွက်လာသည်။ ပြီး စိုင်းထက်က နားမလည်သလို အမူအရာဖြင့်...

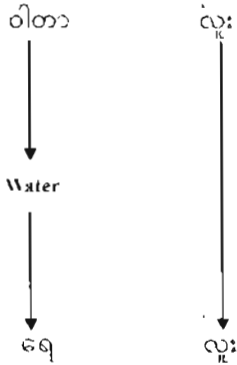
“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကဒီစာရွက်ကို ဘာလုပ်ဖို့ယူလိုက်တာလဲ။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်တွဲမလို့လား”

“အေးလေကွာ... ယမင်းရှိနေလျက်သားနဲ့ မင်းက... ”

ထိုစကားတွေကြောင့် သော်သော် ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

နပိုလီယံ စစ်ရှုံးတာက ဝါတာလူးစစ်ပွဲ။ အဲမှာ ငါက ဝါတာလူးကို ဒီလိုတွေးလိုက်တယ်ကွာ”

ဟုဆို၍ သော်သော်က သူ၏အတွေးကို စာရွက်တွင်ချရေးပြသည်။

“အဲလိုဆိုတော့ . . . ရေလူးဆိုပြီးထွက်တယ်ကွာ။ ဒီတော့ကျောင်းမှာ ရေလူးလို့ရတဲ့နေရာ . . . ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရေကူးလို့ရတဲ့နေရာကွာ . . . ရှိလား။”

စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်တို့နှစ်ယောက် တွေဝေသွားကြသည်။ စဉ်းစားသွားကြသည်ထင်ပါ၏။ အတော်ကြာမှ ရဲထွဋ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟာ . . . သမိုင်းဆောင်ဘေးကကန်မှာ ကူးလို့ရတယ်”

“ဟုတ်လို့လား။”

သော်သော်သေချာရန် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ပေါ်တင်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ။ ခိုးကူးရင်ရတာပေါ့။ ငါတောင် မနှစ်ကကူးဖူးတယ်”

ဒီလောက်ဆိုဖြစ်သွားပေပြီ။

“ဟုတ်ပြီ . . . တနင်္လာနေ့မနက် အဲဒီမှာ သွားစောင့်မယ်”

XXV

သော်သော်၊ စိုင်းထက်နှင့်ရဲထွဋ်တို့သုံးယောက် ရေကန်တွင် ကင်းပုန်းဝပ်နေသည်။ ရန်သူကိုချောင်းနေခြင်းတော့မဟုတ်၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် စောင့်နေခြင်း။

“ဟေ့ကောင် . . . ဟုတ်ပါ့မလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ဒီနေရာပဲ ဖြစ်မှာပါ။”

သူတို့ တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် ပြောကြသည်။ သော်သော်တွက် ကိန်းမှန်သွားပါ၏။ မကြာပါ။ ရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်။

သင်္ချာကင်း သော်သော်ပင် မနာလိုဖြစ်သွားရပါ၏။ တော်တော် မိုက်သည်။ ရေလည်လန်းသည်။ စတိုင်ကျသည်။

“အဲဒါ . . . လက်ရုံး”

စိုင်းထက်၏စကားအဆုံးမှာ သော်သော် ထွက်တွေ့လိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက်တော့ . . .

အချိန်အားဖြင့် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မကြာသေးသောအချိန်
တစ်ခုမှာပင် သူတို့တွေအဆင်ပြေသွားကြပါ၏။ နောက် . . .
သော်သော်လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ပါသွားသည်။ တိတိ
ကျကျပြောရလျှင် စာချုပ်တစ်ခု။

XXVI

ကန်တင်းထဲ၌ ယမင်းတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ သူမ
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေပါ၏။ မကြာပါ သော်သော်ရောက်လာ
သည်။

“စောလှချည်လား . . . ယမင်း”

သော်သော်စကားကြောင့် ယမင်းက မျက်စောင်းလှလှတစ်ခုဖြင့်
တုံ့ပြန်သည်။

“သူပဲ စောစောလာခဲ့ဆိုပြီးတော့”

သော်သော် ပြုံးမိသွားလေသည်။ ပြီးတော့ သူ စားစရာတစ်ခု
မှာလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“သော် . . . ပြောတော့လေ”

“ဘာလဲ”

“သော်ပဲ ဒီနေ့ပြောပြမယ်ဆို”

“ဟင် . . . ဘာပြောပြရမှာလဲ”

သော်သော် ရယ်ချင်စိတ်ကိုဖုံးဖိ၍ ယမင်းကိုစလိုက်သည်။

“ဟာကွာ . . . သော်နော်”

ယမင်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ သူ့အား မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဘာပြောပြခိုင်းတာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ဘာကို ပြောပြရမှာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ယမင်းက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့်

“ဒီဟာကိုပြောတာ . . . ဒီဟာကိုပြောတာ”

ဟုဆို၍ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးသည်။ သော် သော်ယူ၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုဟာက သူ ယမင်းကို ပထမဆုံး မိုးပျံ ပူဖောင်းဖြင့်ပေးခဲ့သော ကာတွန်းပုံစာရွက်လေး . . .

“ဪ . . . ယမင်းက ဒီထဲက ကောင်လေးပေးတဲ့စာထဲမှာ ဘာပါလဲသိချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သော်မပြောပြတော့ဘူး။ ယမင်းဘာသာပဲ ဖောက်ကြည့်တော့။ ရော့ . . . စာရွက်ထဲကကောင်လေးပေးတဲ့စာ။ စာထဲ က ကောင်လေးလိုတော့ ခူးထောက်မပြတော့ဘူးနော်”

သော်သော် စာအိတ်တစ်အိတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ယမင်း ကပျာကရာပင်ယူကာ ဖောက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

စာအိတ်ထဲတွင် တွေ့ရသည်ကား . . .

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးမိသွားလေသည်။ ပြီးနောက် ဘောလ်ပင်ကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်ကြ၍ . . .

Q. သော်သော်နဲ့ယမင်း ဘာလုပ်ကြမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်လဲ?

A. ထိုးမှာပေါ့ဗျာ။

Q. ရှင်းရှင်းပြောပါ။ ဘာထိုးမှာလဲ?

A. ဪ... ဟို... စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမှာလို့...။

သိုးဆောင်း

မြန်မာစံတော်ချိန် မွန်းလွဲတစ်နာရီ
နှစ်ဆယ့်ရှစ်မိနစ်ရှိပါပြီခင်ဗျာ

